

လာဘ်ပိုးစွေ စာပေ

မင်းသိန်

စနေမောင်မောင် ပါဝင်သည့်
မဟူရာ

စနေမောင်မောင်
၏
အသစ်စက်စက်
ဝတ္ထုရှည်

၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃
၂၄
၂၅
၂၆
၂၇
၂၈
၂၉
၃၀
၃၁
၃၂
၃၃
၃၄
၃၅
၃၆
၃၇
၃၈
၃၉
၄၀
၄၁
၄၂
၄၃
၄၄
၄၅
၄၆
၄၇
၄၈
၄၉
၅၀
၅၁
၅၂
၅၃
၅၄
၅၅
၅၆
၅၇
၅၈
၅၉
၆၀
၆၁
၆၂
၆၃
၆၄
၆၅
၆၆
၆၇
၆၈
၆၉
၇၀
၇၁
၇၂
၇၃
၇၄
၇၅
၇၆
၇၇
၇၈
၇၉
၈၀
၈၁
၈၂
၈၃
၈၄
၈၅
၈၆
၈၇
၈၈
၈၉
၉၀
၉၁
၉၂
၉၃
၉၄
၉၅
၉၆
၉၇
၉၈
၉၉
၁၀၀

Graphic Design By Ya Hsuan

အခန်း(၁)

အခန်း (၁)

ထူးဆန်းသော လေလံပွဲ

၁၉၃၉ ခုနှစ်။

ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းရပ်ရှိ တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ တာလပတ်ပြားကြီးကိုခင်းလျှက် ပိုးလုံချည်အုပ်များ၊ စားပွဲတင် နာရီများ၊ တိုင်ကပ်နာရီများ၊ သားရေအိတ်များ၊ မောင်တန်များ အပါအဝင် မြောက်မြားလှစွာသော ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းပြသထားပြီး လူတစ်ယောက် သည် မောင်းကွဲကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရုံ ထူ၍နေလေတော့၏။ အနီးအနားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာသူများသည် ထိုမောင်းသံကိုကြားသဖြင့် မိမိတို့၏ခရီးကို မဆက်ဘဲ မောင်းထုနေသောနေရာဆီသို့ သာ ရှေ့ရှု၍ သွားကြကုန်၏။ ထို့နောက် တာလပတ်ပြားကြီးပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြသထားသော ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ထိုနေရာ၌ လူများသည် တစ်စ တစ်စ များသည်ထက် များလာတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းထုသောသူက ...

“ပစ္စည်းတွေနားကို ဒီလိုကပ်ပြီးကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး။ စည်းဝိုင်းတားမယ်။ စည်ဝိုင်းအပြင်ဘက်က ကြည့်ပါ”

ဟု ဆိုကာ အနီးတွင်ရှိသော ပုံးတစ်ပုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ထုံးမှုန်များကိုယူ၍ စည်းတားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ လွန်စွာဝမ်းသာ တရုတ်ကြီး တစ်ဦး ခြွေးခြေပုကလေးကိုယူကာ စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ပြီးလျှင် ပေးသီးတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်၌ တင်လိုက်လေ၏။ မောင်းထုသောသူသည် စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးကို သိပ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိလူတစ်ဦးထံမှ နာရီကိုမေးကာ နာရီတိုက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် တရုတ်လူဝတ်ကြီး၏ စားပွဲတင် နာရီ တင်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသူသည် သူ၏ မောင်းကွဲကြီးကို ထိုပြန် လေ၏။

“ဒု...ဒု...ဒု...ဒု”

ထိုမောင်းသံများသည် စည်းဝိုင်းကို တစ်ပတ်လှည့်၍ လမ်းလျှောက် လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ...

“ဟောဒီမှာ ချပြီး ခင်းပြထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ မအူကုန်း အပေါင်ဆိုင်ရဲ့ အပေါင်းဆုံးပစ္စည်းတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေ အခု လေလံပစ်မှာ။ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးအဖြေမှန်ဟာ လေလံမှာသိရမယ်”ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းထုလိုက်ပြန်၏။ ဒု...ဒု...ဒု...ဒု”

ထို့နောက် မောင်းသံများသည် ပိုးလုံချည်တစ်ထည် ထောင်၍ပြပြီး လျှင် ...

“ဟောဒါ ရွှေတောင်ပိုးအစစ်ပဲ။ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်” ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းကို အဆက်မပြတ် ထုလေတော့၏။

“ဒို..ဒို..ဒို..”

ထိုအခါ အသက် (၄၀)အရွယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်က ‘ခြောက်ကျပ် ယူတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက “ခြောက်ကျပ်..တစ်ကြိမ်” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက ...

“တစ်ဆယ်ပေးတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားက

“တစ်ဆယ် တစ်ကြိမ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍လိုက်သူ မရှိသော ကြောင့် ...

“တစ်ဆယ် နှစ်ကြိမ်” ဟု မောင်းသမားက အော်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ..

“တစ်ဆယ်သုံးကြိမ်”

ဟု အော်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ အော်ပြီးလျှင် လူငယ်တို့မှ ငွေတစ်ဆယ်ကို ယူ၍ ရွှေတောင်ပိုးလိုချည်ကို ပေးလိုက်၏။ လူငယ်လည်း ပိုးလိုချည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆွဲယူလိုက်၏။ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်ဖြင့် စ၍လိုက်ခဲ့သော အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ထိုလူငယ်အား ...၊

“ဟေ့ သူငယ် အဲဒီလိုချည်က အသစ်ကို ကိုးကျပ်ခွဲပေးရတယ်။ မင်းက တစ်ဆယ်နဲ့ ငါ့ကို ဈေးပြင်လိုက်တော့ ငါ့က နောက်ဆိတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူဝကြီးကတော့ မင်းကို မြန်မာအရူးကလေးတစ်ယောက်လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်က ..

“ခင်ဗျား မရလိုက်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား။ ရွှေတောင်ပိုးလိုချည်ကို ကိုးကျပ်ခွဲနဲ့ ရမယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်လုံး ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ရွှေတောင်သား ဗျ။ အဲဒီ လိုချည်တွေရက်တဲ့ ပိုင်ရှင်သားဗျ။ ဒီလိုချည်မျိုး လိပ်တုံးထဲက ထုတ် ထုတ်ချင်း ဆယ့်သုံးကျပ် ရှိတယ်။ ဆိုင်ရောက်သားတော့ ဆယ့်ခြောက်ကျပ် ဖြစ်သွားတယ်။ မသိရင်လည်း မေးပြီးမှ ပြောပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ လူငယ်သည် ထိုလူကြီးအား လောင်ပြောင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တဒုန့်ထု၍ ပစ္စည်းများကို တစ်ချပြီးတစ်ခု လေလံပစ်လေတော့၏။ အချို့ပစ္စည်းများမှာ ကြမ်းခင်းဈေးနှင့်ပင် ထုတ်လိုက်ရ၏။ ။

အချို့ ပစ္စည်းများမှာ ဈေးပြင်ပေးလာသဖြင့် အတော်အတန် ဈေးတက် သွား၏။ မောင်းသမားသည် အာဝဇွန်းရှင်သူဖြစ်သဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုကာ လေလံပစ်နေလေတော့၏။ ဤသို့ ပင် ခင်းကျင်းပြုသထားသော ပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံ လေလံပစ်ပြီးသော်အခါ၌ မောင်းသမားသည် မောင်းကို

ထုလိုက်ပြန်၏။

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ”

“ဟော ဒီမှာ တယောလေးတစ်လက်။ သူ့ကိုထည့်ဖို့ ဘူးကလေးလည်း ပါတယ်။ ဘိုးတံမှာ တိုက်ဖို့ ထင်ရှားဆီအခဲကလေးလည်း ပါတယ်။ ကြိုးလည်း လေးချောင်းစလုံး အပြည့်အစုံပါတယ်”

ဟုဆိုကာ တယောကလေးနှင့် ဘိုးတံကို ထောင်၌ပြုလေ၏။

“ဟောဒီတယောကလေးနဲ့ များ အပျိုရှိတဲ့အိမ်ရှေ့သွားပြီး ညသန်းခေါင် မှာ အိပ်ပြီလားကွယ် ဖြူပြာမှုယာဆိုတဲ့ သံချင်းကို ထိုးနေရင် အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲ ထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာနိုင်တယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ လေလံပွဲလာသောသူများသည် ဝါးခနဲဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက

“အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာတာ အပျိုမလေး မဟုတ်ဘူးတဲ့ သူ့အမေကြီး။ မအိပ်သေးဘူး ခွေးမျိုးရေဆိုပြီး လက်ထဲက ငရုတ်ကျည်ပွန့် လှမ်းပေါက်ခံရတာ ဟောဒီတယောသံမျိုးပေါ့ ဗျ”

ဟု ဆိုကာ တယောကို တကျိကျိ ထိုးပြလေတော့၏။ လေလံပွဲပရိသတ် သည် ပတ်တုတ်၍မရအောင် ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမား သည် မောင်းတို ထုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က သူ၏အိတ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကလေးကိုထုတ်၍ ... ။

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ တယောဗျ။ ရှစ်ကျပ်နဲ့ ပေါင်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အတိုးတွက်ပါ။ ကျသလောက် ကျုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒီပစ္စည်းကို လေလံမပစ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားသည် ထိုလူထံမှ အပေါင် လက်မှတ်ကိုယူ၍ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးထံ သွား၍ပြ၏။ ထိုလူကြီး သည် ပေးသုံးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း အတိုးကိုတွက်ရာ အတိုးမှာ အရင်းထက် များနေ၏။ လူကြီးသည် မောင်းသမားကို ခေါ်၍ ... ။

‘အတိုး ဆယ်နှစ်ကျပ်ကျတယ်။ အရင်းက ရှစ်ကျပ်ဆိုတော့ နှစ်ဆယ် ကျတယ်။ လက်မှတ်ခ တစ်မူကျတယ်။ အဲဒါကိုပေးရင် တယောကိုပေးလိုက်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက တရုတ်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း တယောပိုင်ရှင်အား ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က ...

“ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ နှစ်ဆယ်နဲ့တစ်မူ မပါဘူး။ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲပါတယ်။ မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီချွတ်ပေးခဲ့မယ်။ အဲဒီ တယောတော့ လေလံအပစ်မခံနိုင်ဘူး။ နောက်တခါ မောင်းထုသံ ကြားတာနဲ့ ခင်ဗျားဖိုက်ထဲကို ဟောဒီစား ဝင်သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ စားမြောင်တစ်လက်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။ လေလံပွဲ ပရိသတ်မှာ

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ မောင်းသမားမှာမူ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။
တယောသမားအား ...

“ဆရာ ခင်ဗျား ကို ပြန်ပြပါဦး။ အရှည် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောသမားက သူ ၏ဓားကို
ထောင်၍ပြလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် တယောသမား ထောင်ပြသော
ဓားကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် ၊

“ဒါဆိုရင် သေနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတယောကို အခု လေလံမပစ်ဘူး။
တာမွေဂါတ်က ပုလိပ်ခေါ်ပြီးမှ ပစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က ..

“ဒီမှာကိုယ့်လူ တယောဆရာမောင်ဘသွာတဲ့ နာမည်လည်းမှတ်ထား။ ကိုယ့်လူဟာ
ကိုယ့်လူ ပုလိပ်ခေါ်ခေါ် ငှက်ဖျားကိုပစ်ခေါ်ခေါ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူအားပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ
ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို သွား၍ ကောက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ အရှည်အားဖြင့်
လေးလက်မခန့်ရှိ၍ အန်အားဖြင့် တစ်လက်မခန့်ရှိ၏။ မောင်းသမားသည်
ထိုသစ်သားတုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်ရာအတွင်းမှ ကျောက်နက် ကလေးထွက်လာ၏။
ကျောက်နက်တုံးပေါ်တွင် ငှက်ရုပ်၊ မြွေရုပ်၊ ခွေးရုပ်များ ပါသည့် အရုပ်စာများ
ထွင်းထားသည့်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်းဆရာသည်
ထိုကျောက်နက်တုံးကလေးကို ပရိတ်အား လှည့်လည်ပြသလေ၏။ ထိုသို့ ပြသ
ပြီးနောက်

“ဟောဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကတော့ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။
အပေါင်ဆိုင်က ရာဖြတ်ကလည်း ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ အပေါင်ခံခဲ့မှန်းလည်း မသိဘူး။
အဲဒါလေးကို လေလံပစ်မယ်”

သူ ၏ မောင်းကွဲကြီးကို ထလိုက်လေတော့သတည်း။ ဒူးဒူး..ဒူး” မောင်းသံ
ဆိုးသွားသည်နှင့် မောင်းသမားက ...

“ငါးကျပ် တစ်ကြိမ်” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက ...
အဲဒါ ဘာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်
ပြီးနောက် ၊

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးလို့ အစကတည်းက ရှင်းပြထားတာပဲ။ ကိုယ့်လူ မြန်မာလို
နားမလည်ဘူးလား။ ဟိုနားမှာ ကုလားကျောင်းရှိတယ်။ ကျောင်း သွားတက်။ အဲဒီ
ကုလားကျောင်းမှာ မြန်မာလို သင်ပေးတယ်” ။

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလေ၏။ ထိုအခါ
မေးသောသူက ..

“ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဘယ်သူက ယူမှာတုံး” ၊ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
မောင်းသမားသည် ထိုသူကို မျက်လုံးပြူးပြဲ ပြီးလျှင် ..

“ကိုယ့်လူ မလိုချင်ပေမယ့် လိုချင်တဲ့လူက ယူလိမ့်မယ်ပေါ့ ။ ဘာဖြစ်လို့
ကြားထဲက တုတ်ထိုးရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တုတ်ထိုးတော့ နည်းနည်း ယားတာပေါ့ ဗျာ။ အဲဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ။
ငါးကျပ် နှစ်ကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်းကို ထုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သားသားနားနား
ဝတ်စားထားသော လူကြီးတစ်ဦးက ..

“ဒီမှာ မောင်းဆရာ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ခွင့်ရှိသလား။ အဲဒီလို ကြည့်ခွင့်ရှိလို့
ကြည့်ရရင်တော့ ငါးကျပ်ဆိုတာ နည်းပါတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းများဆိုရင်
ငါးရာထိပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းဆရာက ..

“ငါးကျပ်ခေါ်တာကို ငါးရာကနေစပြီး ပေးမယ့်သူကိုတော့ ပြရမှာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားသည် ထိုလူကြီးထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ပြလေ၏။
ထိုလူကြီးလည်း အိတ်တွင်းမှ မှန်ဘီလူး အသေးလေးကို ထုတ်၍

ကျောက်တုံးလေးကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီး
လျှင် ၊

“ငါးရာပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်းသမားလည်း မောင်းကို အားရဝမ်းသာ ထုပြန် ၏။
ထိုသို့ ထုပြီးနောက် ...

“ငါးရာ တစ်ကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကဲ့သို့ လေလံပွဲတွင်
ကြည့်နေသော အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည် ..

“ငါးထောင်ပေးတယ်”

ဟု လှမ်း၍အော်လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်အနီးသို့
ပြေးလာပြီးလျှင် ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှု
ပြီးနောက် ...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ဘာထင်လို့ ငါးထောင်ပေးရတာလဲ” ဟု
မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ... “ဘာထင်လို့မှ ပေးတာမဟုတ်ဘူး။
တုတ်ထိုးလို့ ပေးတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သို့ ဝါးခွဲ ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တချို့ထုလေ၏။ ထိုသို့ ထုပြီးနောက် -

“ငါးထောင် တစ်ကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာပေးထားသော သားသားနားနား လူကြီးက ...

“ရှစ်ထောင်”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် အူမြူးလျက် ဝိုင်းအတွင်း၌ ပတ်၍ပြေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ..

“ရှစ်ထောင် တစ်ကြိမ်”

ဟု ထပ်၍အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးထောင် ပေးထားသော လူငယ်က ..

“နှစ်သောင်းငါးထောင်”

ဟု ထပ်၍အော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်ထံသို့ ပြေးသွား ပြီးလျှင် ...

“ဒီမှာကိုယ့်လူ။ ဦးနှောက်ကတော့ ပုံမှန်အနေအထား ရှိပါတယ်နော်။ ပိုက်ဆံလည်း ဝါတယ်နော်”

“ဒီမှာ မောင်းကွဲထုတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားမဲ့တိုင်း လူတိုင်းမဲ့တယ် မထင်နဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဒီအပေါက်မျိုးမေးရင် မျက်လုံးနှစ်လုံး ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြီး ဖောက်ပစ်မယ်။ နာမည်မသိရင် မှတ်ထားဦး။ နာမည်က ဖိုးသာတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီလေးရာ။ ဒါမျိုးက မေးရတယ်။ တစ်ခါတလေ အရူးက ဝင်ပြီး လေလံဈေးတွေပေးရော။ အဟုတ်အောက်မေ့လို့ ကျန်တဲ့လူက မလိုက်ဘူး။ ပြီးလည်းပြီးရော ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုမှ စက္ကူစုတ်တွေ ထုတ်ပေး တယ်။ အဲဒီမှာ လေလံပွဲပျက်တော့တာပဲ။ လေလံပွဲပျက်သွားတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩလို့ပါ။ ကျုပ် နာမည်လည်း မှတ်ထားပါ။ လေလံမောင်းဆရာ မောင်ဖေသာတဲ့။ ရောက်တဲ့ အခါ ဝင်ခဲ့ပါ။ စတော့ဂိတ် ကုန်းတံတားကြီးအောက်မှာ နေပါတယ်။ အဲဒီလိုတံတားအောက် နေတယ်ဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့ နော်။ နေစရာအိမ် မရှိလို့ နေတာ မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဗေဒင်ဆရာက တံတားအောက်မှာ နေရမယ်လို့ ယတြာပေး ထားလို့ သာ နေနေရတာ။ အသက်(၈၀)ပြည့်ရင် ယတြာက ကျေပါပြီ။ အဲဒီကျတော့မှပဲ ခြံဝယ်ပြီး တိုက်ဆောက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လေလံပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ငါးရာစီ၍ ပေးခဲ့သော လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။ ဝါးစပ်ပြဲသွား၏။ မျက်နှာတွင် ချွေးများစွဲ လာ၏။ စားပွဲခုံပုလေးတွင် ငွေများ

ရေတွက်နေသော တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ခွဲခွဲ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်းသမားက ...

“နှစ်သောင်းငါးထောင် နှစ်ကြိမ်”

ဟု အော်ပြန်လေ၏။ ပရိသတ်သည် ဆူညံလာ၏။ ထိုသို့ ဆူညံလာ သည် နှင့် မောင်းသမားက မောင်းကို ထုလေ၏။ ပြီးလျှင် ..

“နှစ်သောင်းငါးထောင် သုံးကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်ရာ ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်တီးလေ၏။ လူငယ်သည် ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် တရုတ်လူကြီးအား သားရေအိတ်အတွင်းမှ ငွေထုတ်ကိုချ၍ ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်နက်တုံးကလေးအား လူငယ် လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခါးကိုညွှတ်၍ အရံအသေပေးလိုက်လေ၏။ တရုတ် လူကြီးသည် မောင်းသမားအား လေလံပွဲ ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာခိုင်းလိုက် လေ၏။ မောင်းသမားလည်း မောင်းကိုထု၍ ကြေညာလေ၏။ ထိုအခါ တယော ဆရာက

“ဒီမှာ မောင်းသမား ကိုယ့်လူတို့ လေလံပွဲပြီးတာ မပြီးတာ ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်တယောလေး လိုချင်တယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်ပိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးက ..

“ဒီကောင် အားကီးနားပူတယ် အလကားပေးလိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်းသမားလည်း တယောဘူးကလေးကိုယူ၍ ထိုသူ လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုလူထံမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက် လေ၏။ တယောသမားလည်း ၎င်းမြတ်နိုးသော တယောလေးကို ပြန်ရသဖြင့် တရုတ်ကြီးအား ပြေး၍ဖက်ပြီးလျှင် ပါးနှစ်ဘက်ကို နမ်းရှုပ်လေ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုတယောသမား၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီးနောက် ။

“တယော အလကားရပြီးပဲ။ ကျုပ်ကိုထိုးမယ့် ဓားမြှောင်ကလေးကိုတော့ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တယောသမားမောင်ဘသာသည် ခါးမှဓားမြှောင်အား ထုတ်၍ မောင်းသမားအား ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ဓားမြှောင်ကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တယောသမားအား ဓားမြှောင် နှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်လေ၏။ တယောသမားသည် ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးသောလက်ကို ခြေနှင့် လှမ်း၍ ကန်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွား၏။ တယောသမားက ဖမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် မောင်းသမားအား ...

“ထိုးချင်ရင် တခြားဓားနဲ့ ထိုးပါ။ ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ်ပြန်ထိုးတာတော့ နည်းနည်းရိုင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓားကလေးတော့ ပြန်ယူသွားပါ။ ပေးပြီးသား ပစ္စည်းပြန်ယူရင် မျက်စိစွန်တတ်တယ်ဗျ။ မျက်စိစွန်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားအား စားမြောင်ကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။
မောင်းသမားလည်း စားမြောင်ကို ဖမ်းယူပြီးနောက် စားမြောင်အရင်ထည့်၏။
ပြီးလျှင် တယောသမားကို ...

“သိပ်တော်တယ်။ မှတ်ထားမယ်။ တခြားမှာ ရန်ဖြစ်ရင် လာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောကာ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးထံမှ မောင်းထုခ ငွေတစ်ဆယ်ကို
တောင်း၍ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ကြုံလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းထိပ်
အပေါင်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အပေါင်ဆိုး လေလံပွဲကြီးမှာ
ဤသို့ပင် ပြီးဆုံးသွားလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၂)

မဟူရာကျောက်တုံးကလေး

မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်းတည်းခိုရာ ဗဟန်းတက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆီသို့
ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဗဟန်းရှိ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်း
ဝင်၍စားလေ၏။ ထိုထမင်းဆိုင်၏ အမည်မှာ “ဖက်ရှင်မြညွန့်” ထမင်းဆိုင်ဟူ၍
ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမမှာ ကုလားဆင် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုကုလားဆင်ကို
သဘောကျသော ကာလသားတို့သည် ဖက်ရှင်မြညွန့် ထမင်း ဆိုင်၌
ထမင်းစားကြလေ၏။ အများဆုံး စားသူတို့မှာ မြင်းလှည်းသမားများဖြစ်၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၏။
ပြီးလျှင် ..

“ထမင်းစားမယ် ဝက်သားဟင်း အဆီများများနဲ့ ထည့်ပေးပါ” ဟု
အော်၍ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

“အမယ်လေး အမယ်လေး ဒါ ကုလားဆိုင်တော့။ အဲဒီ အသား
လုံးဝမရောင်းဘူး”

ဟု ဖျာပုသလဲ ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကုလားဆိုင်ဆိုလည်း ကုလားဆိုင်လို့ စာရေးထားဗျာ။ ထမင်းဆိုင်
ဆိုတော့လည်း မေးရတာပေါ့ ။ ကဲ.. ကဲ အမဲသားနဲ့ စားမယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က .. ၊

“အမယ်လေး အမယ်လေး ဒီဆိုင်မှာ အမဲသား မရောင်းဘူး
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး နွားမေတ္တာစာ ဖတ်ပြီးကတည်းက ကိုယ်လည်း
မစားဘူး။ သူများလည်း မရောင်းဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“အမဲသား မရောင်းရင်လည်း မရောင်းဘူးလို့ စာ ရေးထားပေါ့ဗျာ။

ထမင်းဆိုင်ဆိုတော့လည်း မေးရတာပေါ့။ ကဲပါလေ ထားပါတော့၊ ဆိတ်သား
ဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲပေးပါ” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ..

“ဪ..... ပြောရမှာလည်း အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်။ ခြေ
လေးချောင်းသား မမညွန့်က မစားဘူး။ အဲဒါကြောင့် မရောင်းပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။ ၊
အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ခြေလေးချောင်းသားကို မရောင်းတဲ့အကြောင်း စာ
ရေးထားပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျာဟာက ဘာမေးမေး မရောင်းဘူးဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာနဲ့
စားရမှာတုံး။ ကဲပါလေ ငါးဟင်းပဲ ထည့်ပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က

“အားတော့ နာပါတယ်။ ငါ့မောင်ရယ် ငါးဟင်းလည်း မြင်းလည်း သမားတွေ
စားလို့ ကုန်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ကဲဗျာ ရှိတာနဲ့ပဲ ပေးပါတော့” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
မမြညွန့်က .. ၊

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့
ငံပြာရည်ဖျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါလည်း တစ်ပွဲစာ မကျန်တော့ဘူးကွယ်။
မြို့စား စားမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တောစား စားမယ်ဆိုရင်တော့
ကုန်ပြီလို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့် ဆိုသူအား
မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“မြို့စားတွေ တောစားတွေ မရှိဘူး။ စားကောင်းရွှင် များများစားမယ်။
စားမကောင်းရင် နည်းနည်းစားတယ် ... ဒါပဲ။ အဲဒီတော့ ထည့်ဗျာ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

ကုလားမ မမြညွန့်သည် ချဉ်ပေါင်ကြော် အနည်းငယ်နှင့် ငံပြာရည် ဖျော်၊ တို့စရာ
တို့ကိုယူကာ မောင်ဖိုးသာ၏ ရှေ့တွင် လာချပေး၏။ ထို့နောက် ထမင်းနှင့်
မယ်လီယူးဟင်းချိုကို လာ၍ချ ပေး၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်း ပန်းကန်ပေါ်သို့
ချဉ်ပေါင်ကြော်အားလုံးကို သွန်သင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငံပြာရည်ဖျော်များ
ဆမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထိုထမင်းကို နယ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
လာရောက်ချပေးသော တို့စရာများကို တဥျတ်ဥျတ် တဥျတ်ဥျတ် မြည်အောင်
ကိုက်ဝါး၍ ထမင်းလုတ်တိုင်း၌ မြှုပ်ကာ မြှုပ်ကာ မြိန်ရှက်စွာ
စားသောက်လေတော့၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်သည် မောင်ဖိုးသာ ထမင်းစားသည်ကို ကြည့်ပြီး ၊

“ငါ့ မောင် ထမင်းစားတာ သိပ်မြန်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အစ်မကြီးယောက်ျား ကိုနီကတော့ ထမင်းစားရင် အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းနဲ့ ။ သူ ထမင်းစားတာကို ကြည့်ရင် သိပ်ပျင်းဖို့ ကောင်းတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ကြည့်လို့ကောင်းရင် ထမင်းဖိုး နည်းနည်းလျှော့ယူပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်။ အစ်မကြီးယောက်ျားကိုနီက ချော်လဲလို့ ခြေထောက်အရိုးအက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆိုက်ကားမောင်းနိုင်တာ ကြာပြီ။ အစ်မကြီးတစ်ယောက်တည်း ဒီထမင်းဆိုင်နဲ့ ရှာဖွေနေရတာ။ အဲဒါကြောင့် မလျှော့ပါရစေနဲ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏ ။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းကို မြန်ရက်စွာ စားပြီးနောက် ရေနှေးကြမ်းကို ဆင့်၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထမင်းဖိုးရှင်းကာ ၎င်းတည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သည် မောင်ဖိုးသာ၏ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးကြသည်ဖြစ်ရာ မောင်ဖိုးသာအား အစဉ်သနားသည့်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ အိပ်ခွင့်ပေးထားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်း၏ အိပ်ရာလိပ် ကို ဖြန့်၍ခင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် လေလံဆွဲ၍ရလာသော ကျောက်နက်တုံးကလေး ကို ထားရန်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာကို ရှာလေ၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းစားကျောင်း အတက်အဆင်းတွင်ရှိသော အုန်းဆံခြေသုတ်အောက်တွင် သွားရောက်၍ ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်လေတော့ ၏။ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ၌ ဆွမ်းစားကျောင်းဧရိယာပေါ် လူလေးယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအား နှိုးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ အိပ်ရာမှ လန့်နှိုးလာသောခါ၌ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းထားသော လူ လေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ။

ထိုလူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ မောင်ဖိုးသာ၏ ရင်ဝကို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချန်ရွယ်ထားပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအား..

“ဒီမှာ ငါ့ညီ ဟောဒါ သေနတ်လို ခေါ်တယ်။ ဟောဒီ သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ထွက်လာပြီး ငါ့ညီရဲ့ ရင်ဝကို ထိမှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ပရတ်ဆီ ထည့်လို့ မရဘူး။ သွေးတတ်မန်းနဲ့ မန်းလို့မရဘူး။ ငန်းနဲ့ကြော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ သေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မသေရလေအောင် လေလံပဲ့ကနေပြီး မောင်ရင် လက်ထဲကိုပါလာတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို အသာတကြည် ပေးလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မဲ့ပြီးကလေးပြီးလိုက်ပြီးနောက်..

“ကျုပ် လိုချင်လို့ မတန်တဆဈေးနဲ့ ပေးပြီး လေလံကို အနိုင်ဆွဲလာတာ။ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာမှာ တစ်မူးတန် လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေ စည်းပြီး ကျုပ် ပစ္စည်းကို လာပြီးတောင်းကြတယ်ပေါ့။ ကျောက်နက်တုံးတော့ မရဘူး။ ဒါပဲရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ချိန်ထားသော သေနတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။
သေနတ်သမား၏ မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။ သေနတ်သမားသည်
နောက်သို့ လန်သွား၏။ သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွား၏။ ထိုအခါ၌
သေနတ်သမားတက်မှ ကျန်သုံးဦးသည် မောင်ဖိုးသာအား ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်
ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

သေနတ်သမားသည် ကျသွားသောသေနတ်ကို ကောက်ယူရန် ကြိုးပမ်း ၏။
သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာက သေနတ်ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ
သေနတ်သည်လျှော့၍ထွက်သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ်ထောင့်ရှိ
အမှိုက်သွန်ချသော အပေါက်မှ အောက်သို့ ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာနှင့် မျက်နှာတွင် လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသော လူဆိုး
လေးယောက်တို့သည် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်ကြလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်
လူဆိုးတစ်ဦးသည် မောင်ဖိုးသာ၏ ခေါင်းကို ဆွမ်းစားကျောင်း ပေါ်တွင်
အသင့်တွေ့သော ပေါက်တူးရိုးဖြင့် ကောက်၍ ရိုက်လိုက်ရာ
မောင်ဖိုးသာ၏မျက်လုံးထဲတွင် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် သတိလစ် မေ့မြော
သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ပေါ်သို့
ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် သုံးရက် တိုင်တိုင်
သတိလစ် မေ့မြောနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာ သတိရပြီး များမကြာမီ၌ပင်
မောင်ဖိုးသာ တည်းခိုသောကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်ရှိ လာ၏။ ထိုကမ္ဘာကြီး၏
အမည်မှာ ဦးကံဝေဖြစ်၏။ ဦးကံဝေကို မြင်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဝမ်းသာသွား၏။
ထို့ကြောင့် ဦးကံဝေကို အနီးသို့ ခေါ် ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာက အောက်ပါအတိုင်း
တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ဦးကံဝေ၊ အခုချက်ချင်း ပြန်သွားပြီး ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ်
လှေကားမှာရှိတဲ့ အုန်းဆီခြေသုတ်ခုံကို လှန်လိုက်။ အဲဒီမှာ ကျောက်နက်တုံးကို
တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးလေးပေါ်မှာ အရပ်တွေ မျိုးစုံ အောင် ရေးထား
တယ်။ အဲဒါကလေးကို ယူခဲ့” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးဦးကံဝေသည် မျက်လုံးပြူးသွား လေတော့၏။ ထို
နောက်မှ ...

“အဲဒါ နှင့်ပစ္စည်းလား” ဟု မေး၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးကံဝေ။ အဲဒါ ကျုပ်ပစ္စည်းပဲပေါ့” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောရာ
ကပ္ပိယကြီးက

“တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု ဆိုလေတော့၏။ ဘယ်လို တလွဲတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ” ဟု
မောင်ဖိုးသာက ထပ်၍မေးလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက

“နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ငါ ဆွမ်းစားဇရပ်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းတယ်။ အဲဒါမှာ အဲဒီပစ္စည်းကလေးကို သွားပြီးတွေ့တယ်။ ဆရာတော် ကြီးကလည်း ခဏခဏ မမာမကျန်းဖြစ်နေတော့ ငါဟာ အဲဒီပစ္စည်းပေါ်မှာ အများကြီး မသက်သက်ဖြစ်မိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဆရာတော်ကြီးကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ လာပြီးလုပ်ထားတာလို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို လည်း အောက်လမ်းပစ္စည်းအောက်မေ့လို့ ငါ အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ယောင်ယမ်း၍ “ဟိုက်” ဟု အော်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာသည် ဆေးရုံပေါ်မှ အမြန်ဆုံးဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မအူကုန်းအမှိုက်ပုံသို့ သွားရောက်ကာ မြူနီစီပယ် အမှိုက်ကုံးကား စေလွှတ်သောဌာနကို စုံစမ်းလေ၏။ ထိုဌာနကိုတွေ့လျှင် ဗဟန်း ဆင်ဖြူကျွေဝင်းတို့က အနီးသို့ မည်သည့်အမှိုက်ကား စေလွှတ်သနည်းဆိုသည်ကို စုံစမ်းရာ ထိုအမှိုက် ကား စေလွှတ်သောဌာနမှ အာ/ ၁၉၄၈ ကို စေလွှတ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ထိုအမှိုက်ပုံဝင်းကြီး အဝင်ဝရှိ အမှိုက်ချွန်သောဂိတ်တွင် ထိုမောင်တော်ကားကို စောင့်ခဲ့ရာ နေ့လည်(၁၂)နာရီ၌ ထိုအမှိုက်ကား ရောက်ရှိလာပြီး အမှိုက်ကို ချွန်တယ်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ထိုအမှိုက်ကုံးသမားများအား စုံစမ်းရာတွင် အမှိုက်ကုံးသမား ကုလားလူမျိုး လေးဦးအနက် မန်းနီးပု ဆိုသော ကုလားက ထိုကျောက်နက်တုံးလေးကို ၎င်းရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကလေး ကစားရန်အတွက် အိမ်သို့ ယူကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကလေးသည် ထိုကျောက်နက်တုံး လေးဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ကစားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ကစားခဲ့ရာတွင် ၎င်းတို့နှင့် တစ်လမ်းတည်းနေသော ဖဲသမားမြသောင်း ဆိုသူက ကလေးအား ပိုက်ဆံ တစ်မူးပေး၍ ကလေးထံမှ ဝယ်သွားကြောင်း ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် မန်းနီးပုအား မြသောင်းလိပ်စာကို မေးပြီးလျှင် မြသောင်း၏နောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။ ၎င်း မြသောင်းသည် သင်္ကန်းကျွန်းဘူတာအနီး ယူနိုက်တက် ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင်ရှိသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သဖြင့်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် မြသောင်း ရှိရာ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ရပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် တိုင်စီကားတစ်စီးကို ငှားယူ၍ မြသောင်းရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ရာ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးခန့်တွင် ထိုဆိုင်သို့ရောက်လာလေ၏။ ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေသော မြသောင်းကို အသင့်ပင်တွေ့ရလေ၏။ ။

မောင်ဖိုးသာသည် မြသောင်းကိုခေါ်၍ ..

“ဒီမှာ ကိုမြသောင်း။ ခင်ဗျားဟာ မြူနီစီပယ်မှာလုပ်တဲ့ မန်းနီပုနဲ့ တစ်လမ်းတည်း နေတယ်နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းကိုမြသောင်းက ..

“မှန်ပေသပေါ့ ဗျာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ မန်းနီးပုရဲ့ ကလေးဆီက ကျောက်နက်တုံးကလေးကို

ကိုမြသောင်းက ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဝယ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ ကိုမြသောင်းက .. “မှန်ပေသပေါ့ ဗျာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သတုံး” ဟူ၍ ပြောလေ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမယ်။ ဒါပါပဲ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ... လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမား မောင်မြသောင်းက ...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ရလာတဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်က အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို မြှောက်မြှောက်ဆွဲပြီးရင်း ဆွဲရင်း ဟောဒီဆိုင်ကို လာခဲ့တာ။ ဆိုင်ထဲလည်းရောက်ရော လူကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုလက်တို့ပြီး ဆိုင်ပြင်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆိုင်အပြင်လည်း ရောက်ရော အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ရောင်းမလားလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က မရောင်းဘူး လို့ ပြောတယ်။ ဆိုင်အပြင်ကို ခေါ်သွားတာဟာ တခြားကို ခေါ်သွားတာမဟုတ် ဘူး။ သူမီးလာတဲ့ အော်စတင်ကားလေးအနားကို ခေါ်သွားတာ၊ ကျုပ်က မရောင်းပါဘူးလို့ ပြောတဲ့အထဲက သူလည်း ဈေးတွေတိုးတိုးပြီး ပေးလာ လိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ထိ ပေးပြီးဒါ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်။ တစ်မျိုးနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင် ရတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကို မြတ်တာပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ် ကိုယ်ပိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထောင်မယ်ဆိုပြီး ထွက် သွားလိုက်တာ တာမေ့လေးကျတော့ အရှက်သောက်တယ်။ ကျုပ်သုဇယ်ချင်း ငတူးအိမ် ရောက်တော့ ဖဲကစားတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ပေပွဲတယ်။ ပြီးတော့ အရှက်ထပ်သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြီးဖဲကစားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း တက်တက်စင် ပြောင်တော့တာပဲ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျုပ် အိမ်ကိုပြန်လာ တယ်။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မူးပဲ ပါလာတယ်။ လမ်းထဲလည်းဝင်ရော မနန်းနီးပုရဲ သားလေးနဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီပိုက်ဆံတစ်မူးကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာလာပြီး လက်ဖက်ရည်ပြန်ပြီး ဖျော်နေရတယ်”

ဟု မြသောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကိုမြသောင်းအနေနဲ့ အဲဒီလူကြီး” ဟု စကားစလိုက်လျှင် မြသောင်းက

“ဟို ဟို အဲဒီလူကြီးရဲ့ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလားလို့ မေးချင်လို့လား” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အမှန်ပဲဗျာ။ ကားနံပါတ်လေး ဘာလေးများ မမှတ်မိဘူးလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြသောင်းက ..

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေလေး ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေး မမှတ်မိပါဗျာ။ ကဲကဲ ကျုပ် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရဦးမယ်။ အဲဒီအလုပ်ပြုတ်မှ ကျုပ်ဒုက္ခတွေ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မြသောင်းသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောနေရာသို့

ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သဲလွန်စ ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော မဟူရာကျောက်နက်တုံးလေး အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သက်န်းကျန်းဘူတာအနီး ယူနိုက်တက် တတ်စ်ကားဂိတ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီး ဦးကဝေက .. ။

“မောင်ဖိုးသာရယ် ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ပျောက်အောင်မကုဘဲ ဘာ မဟုတ် ညာမဟုတ်တဲ့ ကျောက်တုံးကလေးနောက် လိုက်ရသတဲ့လား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“ဦးကံဝေ မသိဘူးနော်။ အဲဒီ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေး ဟာ ကျုပ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဒုက္ခပေးနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေက ..

“ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံလဲ မောင်ဖိုးသာရယ်။ မင်းကို မင်းရဲ့ မိဘများက အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းကောင်းကောင်းရှာပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ လွှတ်လိုက် တာ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တုံး ရှာရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဒီမှာ ဦးကံဝေ။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကျုပ် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး။ အဲဒီကျောက်တုံးလေးကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး လှုပ်ချင် တယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လည်း တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက် နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီကျောက်တုံးကလေးဟာ ရိုးရိုးကျောက်တုံးကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ မသိတဲ့ ဆွဲအားတွေ အများကြီး အဲဒီကျောက်တုံးကလေးမှာ ပါနေတယ်။ ဒီကျောက်တုံးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ် ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရား မသိပါစေနဲ့ ။ ကျုပ်မိဘများလာရင်လည်း မသိပါစေနဲ့။ ကျုပ်တော့ အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးကို မရ ရအောင်ရှာမယ်ဗျို့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ...

‘နင်လည်းပဲ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ အဲဒီ ကျောက်နက် တုံးကလေးဟာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း နှင့်သေမင်းဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မတုံး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“အဲဒီ ကျောက်တုံးကလေးဟာ မဟူရာတုံးကလေးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ သေမင်း ဖြစ်နေခဲ့လို့ရှိရင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကံဝေရေ သေမင်းကို တွေ့အောင်ရှာရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပို့ကြီး ဦးကံဝေသည် စိတ်ဆိုး၍သွားလေ၏။ ထိုကြောင့်
....

“ရှာ..ရှာ..နင့်သေမင်း နင်ရှာ။ နင့်ဟာနင် သေ။ နင်ဟာနင် ကြေ။ ငါနဲ့
မဆိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အနီးမှ ထ၍သွားလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၃)

ခရီးထွက်ကြလေပြီ

မောင်ဖိုးသာသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော မဟာရာဇကျောက်နက်တုံးလေး
နှင့်ပတ်သက်၍ မညီသို့မညီပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက်
အကြံတစ်ခုပေါ် ပေါက်လာ၏။ ထိုအကြံမှာ သတင်းစာ၌ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း
ကြော်ငြာထည့်ရန် ဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်နက်တုံးကလေး တစ်တုံး
ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း၊ ထိုကျောက်နက်တုံးလေးပေါ်၌ အရုပ်စာများ ပါကြောင်း၊
ထိုကျောက်နက်တုံးလေးအား တွေ့ရှိသူက ၎င်းထံလာ၍ ပေးပါလျှင်
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း နှင့်တကွ ၎င်းနေထိုင်သော
ဘုန်းကြီးကျောင်းလိပ်စာကို ဖော်ပြကာ သတင်းစာတိုက်သို့ သွား၍ ကြော်ငြာကို
ထည့်ခိုင်းလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် မောင်ဖိုးသာ၏ ကျောက်နက်တုံး လေး
ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကြော်ငြာ ပါ၍လာလေ၏။ ဆရာတော်၏ ဒကာ
ဒကာမများသည် ထိုသတင်းစာကိုကိုင်၍ ဆရာတော်ထံသို့
လာရောက်မေးမြန်းလျှောက်ထားကြလေ၏။ ဆရာတော်လည်း
ထိုကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ မသိကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင်
မောင်ဖိုးသာအားခေါ်၍ မေးမြန်းလေ၏။ မောင် ဖိုးသာလ
ကျောက်နက်တုံးကလေး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကို ဆရာတော်အား
လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က ..

“ဟဲ့ ဖိုးသာ နှင့်ပစ္စည်းက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ နင်မို့ ငွေကုန်ကြွေးကျ ခံပြီး
လေလံဆွဲတယ်။ နှင့်ထက်မိုက်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေက နှင့်ဆီလာပြီး လုတယ်။
ငါဖြင့် အံ့ခါရော။ နင်မိဘတွေက နင့်ကို ကျောင်းနေဖို့ လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေမလုပ်နဲ့။ ကြားလား”

ဟု ဆုံးမတော်မူလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ...

“မှန်လှပါဘုရား”

ဟုဆိုကာ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကျောင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ရောက်လျှင်
လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုအခါ၌
ကားနက်လေးတစ်စီးသည် ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ရပ်လိုက်လေ ၏။
ထို့နောက် ကားမောင်းသူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ...

“ဒီကျောင်းမှာ မောင်ဖိုးသာဆိုတာ ရှိပါသလား” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“မောင်ဖိုးသာဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကားဒရိုင်ဘာက စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထိုစာကို ကပျာကယာဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

မောင်ဖိုးသာ

သတင်းစာမှာ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့ရလို့ အကြောင်းပြန် လိုက်ပါတယ်။ မောင်ဖိုးသာ ပျောက်သွားတဲ့ ကျောက်နက်တုံး ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါ။

ကျောက်နက်တုံး ပြန်ပေးလိုသူ

မောင်ဖိုးသာသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲဗျ” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

“အိမ်ကို လိုက်ရမယ်။ အိမ်က ကျိုက္ကဆံလမ်းမှာ ရှိတယ်” ဟု ခပ်မာမာပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ပြန်ပေးမှာလား” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ကျုပ်က ကျောက်နက်တုံးလည်း မသိဘူး။ ကျောက်ဖြူ တုံးလည်း မသိဘူး။ ဆရာကြီးက စာကို ဒီလို လာပြီး ပေးပါဆိုလို့ လာပြီး ပေးတာ။ လိုက်ချင်ရင် တက်။ မလိုက်ချင်ရင် နေခွ။ ဒါပဲ”

ဟုပြောကာ ကားစက်ကို ဂူးခနဲ နှိုးလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးဆိုတာ ဆရာကြီးပေါ့ ငါ့လူရာ ဘယ်သူမတုံး” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ကျောင်းဆရာကြီးလား၊ ဆေးဆရာကြီးလား၊ ဘာဆရာကြီးလဲ လို့ မေးတာ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက ...

“စကားရှည်လိုက်တာကွာ။ လိုက်ချင်ရင် လိုက် မလိုက်ချင်ရင် သွားပြီ။”

ဟုဆိုကာ ကားကို ဂူးခနဲ စတင် မောင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“နေပါဦး .. နေပါဦး ... လိုက်ပါ့မယ် လိုက်ပါ့မယ်” ၊ ဟုဆိုကာ ကား၏

နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်၍ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာလည်း ဝှေးခနဲ
မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ မော်တော်ကားသည် ကုန်တော်ကြီးမှ
ပတ်၍မောင်းလာပြီးလျှင် ကျိုက္ကဆလမ်းသို့ ရောက်သည်၌ ချိုးဝင်လေ၏။
ထို့နောက် ကျိုက္ကဆလမ်းနှင့် ဘိုးလိမ်းလမ်း (ယခု ဗညား ဒလလမ်း) သို့
မဆီမနေရာသို့ အရောက်၌ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု
အတွင်းသို့မောင်း၍ဝင်သွားလေ၏။ ခြံဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသော်လည်း
ကားဝင်မည့် ပြင်္ဍောအခါ၌ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ဒရူဝမ်တစ်ဦးက ဖွင့်ပေးလေ၏။
ထို့နောက် မော်တော်ကားသည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအလယ်ရှိ လှေစွာ
ကြီးမားသောအိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် သွား၍ရပ်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာသည်
ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက် မောင်ဖိုးသာအား ...

“ကဲ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး၊ ဆင်းပေတော့။ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။
ဒရိုင်ဘာသည် ရှေ့မှသွား၏။ မောင်ဖိုးသာသည် နောက်မှလိုက်ရလေ၏။
ဒရိုင်ဘာသည် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ မောင်ဖိုးသာကို
ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ တံခါးကို
ခေါက်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးကို လာ၍
ဖွင့်ပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထို တံခါးဖွင့်ပေးသူကို ကြည့်လိုက်ရာ၎င်းနှင့်
သက်တူရွယ်သူမျှရှိသော ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို
ကုလားလူမျိုးသည် ဒရိုင်ဘာအား ... ၊

“သူ့ကို ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းပါ။ ဆရာကြီး လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာသည် မောင်ဖိုးသာအား အခန်းတွင်း
ခေါ်သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းရော
ကုလားလူမျိုးပါ ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာသည် တစ်ကိုယ်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်
အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်လေ၏။ ရှေးဟောင်း တိုင်ကပ်နာရီ
တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေးဟောင်းဗီရိကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။
ဗီရိပေါ်မှ ကြောင်နှက်တစ်ကောင်သည် မောင်ဖိုးသာကို လှမ်း၍
ကြည့်နေသောကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။ မောင်ဖိုးသာ
သည် ကျောထဲတွင် စိမ့်သွား၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာသည် လှည့်၍ လှည့်၍
ကြည့်ရှုလေရာ ချိတ်ဆွဲထားသော လူအရိုးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ပြီးလျှင်
မောင်ဖိုးသာသည် ဆက်လက်၍ ကြည့်ရှုရာ နက်တစ်ခုကို ထင်ရသော
စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပြင် နီရိုကိုချိတ်ထားသော ဒူးလေး
တစ်လက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ်၌ပင် အသံတစ်သံကို
ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံမှာ ။

“မောင်ဖိုးသာဆိုတာ မင်းလား”

မောင်ဖိုးသာ လန့်၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ သွယ်သွယ်လှလှ
အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏

မျက်နှာမှာ ရူးရှုထက်မြက်သောသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တူဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ သူတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် သူ့မျက်နှာသည် လွန်စွာ ကြည့်၍ ပန်ရလှ၏။ သူသည် အကောင်းစားရှုပ်အကျိကို ဝတ်ထား၏။ ထို့အတူ အကောင်းစားပွဲဖြင့် ချုပ်ထားသော နက်ပြာရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီကိုလည်းဝတ်ထား၏။ ခါးပတ်တွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ချိတ်ထား၏။ သူသည် မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောထဲတွင် ခိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အကြည့်သည် မောင်ဖိုးသာ၏ နဖူးမှဝင်၍ နောက်စေ့မှ ဖောက်ထွက်သွားသည်ဟု မောင်ဖိုးသာ အနေနှင့် ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘အရပ်စာပါတဲ့ မဟူရာကျောက်နက်တုံးကလေးနဲ့ မောင်ဖိုးသာဟာ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့တုံး’

ဟု ထိုလူကြီးက မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ပတ်သက်ပြီလားဗျာ”

ဟု အစချီကာ ကျောက်နက်တုံးကလေးအား လေလံဆွဲခွဲပုံမှအစ ပျောက်ဆုံးသွားသည်အထိ အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖိုးသာ ပြောပြသည်ကို သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက် ...

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာ။ အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးတွေဟာ စုစုပေါင်း လေးတုံးရှိတယ်ကွယ်။ လေးတုံးမှ တစ်စုံ ဆိုပါတော့ကွယ်။ အဲဒီ လေးတုံးတစ်စုံကို “ဘလက်စတုံးကီး” လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဘလက်စတုံးဟာ အစစ်တစ်စုံ၊ အတူတစ်စုံ ဖြစ်နေတယ်ကွယ်။ မောင်ရင် ရဲ့တယ်ဆိုတဲ့ကျောက်နက်တုံးလေးဟာ အတူတစ်စုံထဲက တစ်ခုပါကွယ်။ ကျောက်သားချင်း လည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာ အစစ်တစ်စုံရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ် ပြုချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ အတူကိုအစစ်ထင်ပြီး ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခေါ်ပြတဲ့ သဘောပါပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် ကတ္တီပါအနီ အုပ်ထားသော သစ်သား ဘူးကလေးကို ယူ၍ မောင်ဖိုးသာ ရှေ့တွင် ဖွင့်ပြလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် ကတ္တီပါအနီအုပ်ထားသော သစ်သားဘူးအတွင်းရှိ ကျောက်နက်တုံးလေး အနက်မှ တစ်တုံးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျောက်သားချင်းလည်း မတူပါဘူး။ ဒီဟာက မဟူရာကျောက်အစစ်ပဲ။ ဣန်တော် ရထားတာက မဟူရာကျောက်သားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုး ကျောက်သားနက်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထွင်းထား တဲ့ အရပ်ချင်းလည်း မတူဘူး”

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်နက်တုံးကလေးအား နေရာတကျ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေနဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်လို ပတ်သက်တာတုံး” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက

“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်က မောင်ဖိုးသာကို မေးရမှာ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါင်ဆိုင်မှာ လေလံပစ်တာ တွေလို လေလံဝင်ဆွဲမိတာပါ။ ဒီပစ္စည်းလေးဟာ ဘယ်နေရာမှာ သုံးတယ်။ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ လေလံဆွဲတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဈေးပြိုင်လိုက်ပြီးပေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မခံချင်တာနဲ့ သူနဲ့ အတူပြိုင်လိုက်ပြီး ဈေးပြိုင်ပေးခဲ့တာ ငွေတော်တော်လေး ဝင်သွားတယ် ဆရာကြီးရဲ့ ။ အဲဒီလေး ရပြန်တော့လည်းလာပြီး ဓားပြတိုက်ယူကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားပြတွေလက်ထဲတော့ မပါ ပါဘူး။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ်လေ နောက်ဆုံးမှာ ပျောက်သွားတော့လည်း ဘာမှန်း မသိတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးပေါ်မှာ တွယ်တာပြီး သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ပြီးလိုက်လေ၏။

ထိုလူကြီး၏အပြုံးသည် မောင်ဖိုးသာအပေါ်၌ လောင်ပြောင်နေခြင်း လော ဆိုသည်ကိုမူ မောင်ဖိုးသာအနေနှင့် ခွဲခြားနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာလှပသော စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လုံးကိုယူကာ စုပ်တံ၌စုပ်၍ မီးညှို့ရိုက်ပွားပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာ၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမို့ ကြည့်နေလေတော့၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီမဟာရာတုံးလေး လေးတုံးရဖို့ ဆယ့်တစ်နှစ်လောက် အချိန်ယူပြီး အတော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ရာခဲ့ရတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျတဲ့ ငွေတွေကို မမေးနဲ့ တော့။ နောက်ဆုံးအတုံးကလေး အတွက်ဆိုရင် ကျွပ်ရဲ့ အသက်ဟာ ဆံပင်ဖျားထိ ရောက်သွားတယ်။ ထွက်ဖို့ တဲတဲကလေးပဲ လိုတော့တယ် မောင်ဖိုးသာရေ”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“နေ့စမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီကျောက်နက်တုံးလေး လေးတုံးဟာ ဘာများ တန်ဖိုးရှိလို့တုံး။ ဘယ်နေရာမှာများ အသုံးဝင်လို့ ဒီလောက်တောင် ခွန့် စားရတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက ..

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်တုန်းက မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း တိဗက်နယ်စပ်မှာ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ လိုဏ်ဂူကြီးကို မရဏလိုဏ်ဂူလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ လိုဏ်ဂူထဲမှာ နီပေါအမတ်ကြီးတစ်ဦး သိုဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာတွေရှိတယ်။ အဲဒီ ရတနာသိုက်အပြင် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂူပေါက်ထဲ ဝင်ဖို့က မလွယ်ဘူး။ မောင်းခလုတ်တွေ ဆင်ထားတာ နေရာအနှံ့အပြားပဲ။ အဲဒီ မောင်းခလုတ်တွေကို လွှတ်အောင်သွားနိုင်မှ ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်မှာ။ တစ်ချက်ကလေး ငြိသွားတာနဲ့ ဇီဝိန်ပျက်သွားမှာ။ ပြီးတော့ ရတနာတွေဆိုကို မသွားနိုင်ဘဲနဲ့

အပြင်ကနေ ဒီရတနာတွေကို စောင့်နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလည်း အခု စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်ကျော် ကတည်းက စောင့်ခဲ့ကြတာ”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက စောင့်နေတယ်ဆိုတော့ စောင့်တဲ့လူရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်တစ်ထောင်ရှိပြီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ မောင်ဖိုးသာရယ်။ အစဉ်အဆက် စောင့်လာ ကြတာပေါ့။ အဲဒီ အဖွဲ့ကြီး တည်ထောင်တာ အနှစ်တစ်ထောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါကြောင့် အဖွဲ့ကြီးရဲ့ နာမည်ဟာလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် အဲဒီအဖွဲ့ကြီးကို “ဘလက်စတိုးသား” လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွယ်။ ရှေးတုန်းကလည်း နာမည်အမျိုးမျိုး တွင်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့ကြီးပေါ့ကွယ်။ အဖွဲ့ကြီး ဆိုပေမယ့် ဂိုဏ်းကြီးကွ။ လောကပညာ ဂိုဏ်းကြီးပေါ့။ ဂိုဏ်းပွဲစံနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတာဆိုတော့ သားစဉ်မြေးဆက် တည်တံ့နေတာပေါ့။ နှစ်တိုင်း ဂူဝမှာ ပူဇော်ပွဲတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒီ ဂူထဲကိုဝင်ဖို့ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေဖို့လည်း လိုသေး တယ်။ အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာက သူတို့အဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့ပေါ့လေ။ အဲဒီ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တဲ့ အထောက်အထားအတွက်ရော လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်က ဆင်ခဲ့တဲ့ ခလုတ်တွေ ကို ရှောင်ဖို့အတွက်ရော ဒီကျောက်တုံးလေး လေးတုံးကို ကျုပ်တို့ သိုက်ဆရာလောကမှာ ဘလက်စတိုးသားလို့ ခေါ်တယ်။ မူလကစပြီး စီမံခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အတော့်ကို ဉာဏ်သွားတဲ့လူတွေ မောင်ဖိုးသာရဲ့။ ဒါကြောင့် အစစ်လေးခုတစ်ခုအပြင် အတူ လေးခုတစ်ခုပါ ထုတ်လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အတူကို ရတနာလူတွေက အဟုတ်အောက်မေ့ပြီး ဂူထဲလည်းဝင်ရော သေနက်ကြ တာပေါ့။ အဲဒီ အတုံးလေးတုံးကိုပဲ ရဖို့က မလွယ်ပြန်ဘူး။ ရလို့သွားရင်လည်း သေမှာပဲ။ ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘလက်စတိုးသား အစစ်ရထားတဲ့ လူဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကျွန်တော်က အဲဒါတွေ မသိပါဘူး။ ပစ္စည်းလေး ဆန်းလို့ လေလံဆွဲ မိတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက ...

“အခုတော့လည်း ကျုပ်ပြောပြလို့ အဲဒီ ပစ္စည်းလေးအကြောင်း သိသွား ပြီဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာကို မေးမယ်။ အဲဒီ ဂူကြီးဆီကိုသွားရင် မလိုက်ချင်ဘူးလား” | ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် လိုက်ချင်တာ မလိုက်ချင်တာ ထားပါဦး။ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကို သိချင်ပါတယ်။ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုလူကြီးက ...

“သိချင်တော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့ လေ။ ကျုပ်နာမည်က မောင်မောင် လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလိုငါလို မောင်မောင်တော့ ဟုတ်ရိုးလား မောင်ဖိုးသာရယ်။

လူသာမန်တို့ မသွားဝံ့ မကြံစည်ဝံ့တာကို သွားချင်တဲ့ ကြံစည်ချင်တဲ့
စနေမောင်မောင် မောင်ဖိုးသာရဲ့”

ဟုပြောလိုက်လေရာ မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင် ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို
ပါးစပ်အတောင်းသားပွင့်လျက် ငေးမောကြည့်ရှု နေလေတော့သည်။

မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်နှင့်အတူ ရတနာသိုက်ရှာဖွေရန်
လိုက်ပါလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း ဆက်မတက်
နိုင်တော့ဘဲ စနေမောင်မောင်နောက်သို့ လိုက်ပါမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
တော့၏။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်
ထားခဲ့သော အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလပ်ကို သယ်ယူကာ စနေ
မောင်မောင် နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ အဝင်တံခါးတွင်
ဂေါ်ရခါးဒရဝမ်က တော်တော်နှင့် ဝင်ခွင့်မပေးသေးဘဲ ဟိုမေး
သည်မေးလုပ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် ထိုဒရဝမ်သည် အချီအချ
စကား များကြရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဒရဝမ်က မောင်ဖိုးသာအား ...

“ကျုပ်ဒီမှာ ဒရဝမ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ရှိပြီ။ မေးတာ ကောင်းကောင်း မဖြေလို့
ကုပ်က ဆွဲထုတ်ရတာ သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိပြီ။ ခင်ဗျား ကိုပါ
ဆွဲထုတ်ရမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် သုံးရာခြောက်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိသွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“မလိုအပ်ဘဲ ငါ့ကို မေးလားမြန်လားလုပ်တဲ့ ဒရဝမ်တွေကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတာ
စက်တင်တာ တစ်လတည်းမှာတင် အယောက်သုံးဆယ်ရှိပြီ။ အခုတစ်ခါ မင်းကိုပါ
ထိုးရမယ်ဆိုရင် ရက်သုံးဆယ်မှာ စက်တင်တာ။ ဧပြီ၊ ဇွန်နဲ့ နိုဝင်ဘာ ဆိုတဲ့
လက်လေး လွဲသွားဦးမယ်”

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဒရဝမ်က ...

“ကဲပါ ကဲပါ ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့လူရော ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ရော
တစ်ယောက်မှ ခြေခြေမခံ စကားမပြောတတ်ဘူး။ သွားပါတော့။ သွားပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ဒြဲတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဒြဲအတွင်း သို့
ရောက်သောအခါ၌ အိမ်မကြီးဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ်မကြီး၏
ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ လူနီစွာ သွားခေါ်၍ လူနီစွာ
မျက်ပေါက်ကျဉ်းသော တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို တရုတ်လူမျိုး
သည် ခေါ်၍ ပါးစပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်နေသော သူ၏ သွားများကို ရွှေ အပြည့်
ချထားကြောင်း မောင်ဖိုးသာ သတိပြုမိလေ၏။ ထိုတရုတ်သည် မောင်ဖိုးသာကို
မြင်လျှင် ...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ...။ အိပ်ရာလိပ်တွေ သေတ္တာတွေနဲ့ဆိုတော့ ဘူတာရုံနဲ့ မှားပြီး
ဒီခြံထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောခါ မောင်ဖိုးသာက ထို ရွှေသွားတရုတ်အား

“မြန်မာပြည်မှာ ရွှေပေါတယ်ဆိုပြီး မလှတဲ့သွားတွေကို ရွှေအပြည့် ချထားပုံ ထောက်တော့ ကိုယ့်လူက ခပ်တိုးတိုး ခပ်ကြောင်ကြောင် လူစားမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ အရေးကြီးတုတ်စွဲ အလုပ် လုပ်ဖို့ လာတာ။ ကျန်တဲ့ ပါချီပါချီ လူတွေနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် ထို ရွှေသွားတရုတ်က ..

“ခက်တယ်.. ခက်တယ်။ အချက်မသိတော့ သမက်သူခိုးထင် ဆိုတာ ကိုယ့်လူတို့ လူစားမျိုးကို ပြောတာ။ မသေမခြင်း မှတ်ထား။ စနေမောင်မောင်ရဲ့ ညှာလက်ရိုး ဘန်းစားဘွန်းဟောင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ကဲ..ကဲ...ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ တွေ့ချင်ရင် အထဲကို ကြွပေတော့။ သေတ္တာတွေ၊ အိပ်ရာလိပ်တွေ ဒီမှာ ထားခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း သူ ၏ အထုပ်အပိုးများကို ထို ရွှေသွားတရုတ်၏ ဘေးနားတွင် ချထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား လေ၏။

ခန်းမကြီးတစ်ခွက် ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ညွှေခန်းတွင်း ရောက်သွား လေ၏။ ညွှေခန်းအတွင်းရှိ လွန်စွာခမ်းနားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စနေမောင်မောင်ဆိုသူသည် စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်၍နေပြီးလျှင် အကောင်း စားစီးကရက်ကို အဖိုးတန်သော ပလက်တိန်စွပ်တံဖြင့် စွပ်ကာ ရှိုက်ဖွာနေလေ ၏။ မောင်ဖိုးသာ ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် ... ။

“အညာသား မောင်ဖိုးသာ ..။ မင်း အဖေက ဆီရောင်းတယ်။ မင်း အမေက ပုလိပ်လုပ်တယ်။ မင်း ကြီးဒေါက် ဇေယျာဘုံလို့ခေါ်တဲ့ နမ်းဖတ်ချဉ် ရောင်းတယ်။ မင်းကတော့ ငါနဲ့ပေါင်းပြီး ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်တွေ လိုက်ပြီးရှာတော့မယ်ပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် သူ၏ မျိုးရိုးဇစ်မြစ်ကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ်သိနေသော စနေမောင်မောင်အား အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရှု လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်ကပင် ..

“ကဲ..ကဲ..မောင်ဖိုးသာ ဟိုမှာထိုင်” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရန်နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာလည်း စနေမောင်မောင် ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်ပြီး နောက်ထပ်ပြောမည့်စကားကို နားစိုက်နေလေတော့၏။ ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ သန်ဘက်ခါကို ခရီးထွက်ရမယ်။ ကျုပ်ရယ်၊ မောင်ဖိုးသာရယ်၊ ဘွန်းဟောင်းရယ် သုံးယောက်ထွက်ကြမယ်။ မန္တလေးကနေပြီး လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ရမယ်။ အဲဒီလို ယူလာတဲ့ သတင်းပေါ်မှာ မှီတည်ပြီး ကျုပ်တို့ မောင်ဖိုးသာတို့ ဘယ်လို ခရီးသွားရမယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာ။ ဒီကနေ မန္တလေးရောက်တဲ့ ခရီးစဉ်ကို အနီးဟောင်း စီစဉ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးလုပ်ပါ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား တရုတ်ဘွန်းဟောင်းသည် ရထားလက်မှတ် ဝယ် ခြင်းမှအစ လမ်းတွင် စားသောက်သွားမည့် ရိက္ခာပစ္စည်းတို့ပါမကျန် အသေးစိတ် စီစဉ်လေ၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ရာတွင် ဘွန်းဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား လိုအပ်သော နေရာများ၌ ခိုင်းစေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်းဟောင်းအား ...

“ဒီမှာ... ကိုဘွန်းဟောင်းရယ်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးခရီးသွားတာ ဘာများ ခက်လို့လဲဗျာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားစီစဉ်နေပုံက တစ်ရက်ခရီးကလေးကို တစ်သက် လုံးနေမှာ ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ...။ မင်း ဒီစကားပြောတာ ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင်နဲ့ ခရီးမသွားဖူးလို့ ပြောတာ။ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ဟာခရီးသွားမယ် ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ငွေ နှစ်ဆပိုပြီး ထုတ်ပေးတယ်ကွ။ အဲဒါ ငါတို့ သက်သောင့်သက်သာ သွားလာနိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ပေးတယ်။ လမ်းမှာ လိုအပ်သမျှ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဆရာကြီးကို ဇိမ်ခံတဲ့လူကြီးလို့ မထင်နဲ့နော်။ တကယ် အရေးအကြောင်းမှာ ဒုက္ခခံစရာရှိရင် ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး ဒုက္ခ ခံနိုင်တယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုကြောက်တဲ့ လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘာမဆို အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြည့်စုံဆုံး သုံးစွဲနေထိုင်လေ့ရှိတယ်။ တို့ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ နေခိုင်းတယ်။ နေနိုင်အောင် လည်း ငွေတွေ ထုတ်ပေးထားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မောင်ဖိုးသာ၊ ဘွန်းဟောင်းနှင့် စနေမောင်မောင် တို့သည် မန္တလေးသို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။

+++++

အခန်း (၄)

အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ မန္တလေးမြို့၊ စီမီလိုင်းရှိ နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံး၏ ရှေ့၌ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် လာရောက်၍ ရပ်လေ၏။ ထိုမော်တော်ကား ပေါ်မှ အသားမဖြူမညိုရှိ၍ အရပ်အမောင်းကောင်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် မိုးပြာရောင် သက္ကလတ်စုံဖြင့်ချုပ်ထားသော ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ထား၏။ ထိုသူသည် အိမ်မည်းကြီးဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ခြံတံခါးရှိ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ခြံစောင့်သည့် တံခါးကို လာရောက် ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထို မိုးပြာရောင်သက္ကလတ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသောသူသည် အိမ်ရှင်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။ အိမ်ရှင်ကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီးလျှင် ထို မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား ..

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ...

“အိမ်ကို နှစ်လလောက် ငှားချင်လို့ပါ။ ဒီအိမ် ငှားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း

ချေးချိုထဲက မသန်း ဆိုတဲ့မိန်းမက ညွှန်ပြလိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင် လူကြီးက ..

“ကုလားမယား မသန်းပါ။ သူ့ကို ကျုပ်က အိမ်ငှားမယ်လို့ မပြောလိုက် ပါဘူး။ သက်သက်ချောက်တုန်း လွှဲကတာပါ။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ငှားတဲ့အိမ်ပါ။ ကျုပ်က စိန်ပန်းထဲမှာ နေပါတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ငှားတယ်ဆိုပေမယ့် ဗမာလူမျိုး မငှားပါဘူး။ ဘိုတွေကိုပဲ ငှားပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောလို့ ကျုပ်ကိုတော့ ဝံသာနစ်တံတော်မရှိဘူးလို့ မထင်နဲ့နော်။ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးဟာ အိမ်ကောင်းဆောက်ပြီး နေချင်နေမယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် ငှားပြီးနေတဲ့အိမ်ကိုတော့ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး နေလေ့မရှိဘူး။ တော်စွလျော်စွ ပဲ နေတတ်တဲ့လူမျိုးပျ။ မျက်နှာဖြူတွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငှားပြီးနေတာ ကိုပဲ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ခမ်းခမ်းနားနား နေတတ်ကြတယ်။ ဒီအိမ်ဆိုရင် မျက်နှာဖြူကိုငှားရင် တစ်လကို တစ်ရာနဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ထောင်နှစ်ရာ ရတယ်။ ဗမာလူမျိုးဆိုရင် တစ်လကို တစ်ရာပေးရမယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ လန့်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ အခုလည်း ဒီအိမ်ကို မစ္စတာစမိုက်ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်က လာပြီးငှားမယ်လို့ သတင်းကလေး သွဲ့သွဲ့ရထားတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“မျက်နှာဖြူက တစ်လ တစ်ရာပေးပြီး ငှားတဲ့အိမ်ကို ဗမာလူမျိုးက တစ်လ နှစ်ရာပေးပြီး ငှားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ငှားမှာလား”

ဟု မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသောလူက မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်လူကြီးက ...

“ကျားသားမီးကြီး...။ နေ့ခေါင်ခေါင်ကြီး မိုးကြီးပစ်နေပါဦးမယ်။ မြန်မာထဲက တစ်လ နှစ်ရာပေးပြီး ဒီအိမ်ကို ငှားနေမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ မောင်မင်းကြီးသားကို ကျုပ်က ထိုင်ပြီးတောင် ဦးချလိုက်ချင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူက ...

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးချပေတော့။ တစ်လ နှစ်ရာနဲ့ တစ်နှစ်အတွက် နှစ်ထောင် လေးရာ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်က ဒီအိမ်ကြီးကို အမြန်ဆုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပါ။ တစ်နာရီအတွင်း ကျုပ်တို့ လာနေမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ငွေနှစ်ထောင်လေးရာကို တစ်ခါတည်း ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဆိုကာ ငွေတစ်ရာ ထပ်၍ပေးပြန်၏။ အိမ်ရှင်လူကြီး သည် လွန်စွာကျေနပ်၍ နေလေ၏။ အိမ်မှာလည်း နေ့စဉ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လုပ်ထားကြောင်း၊ ယခုလည်း ထပ်မံ၍ လုပ်ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို ပြီးနောက် မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် ...

“တယ်လို အလုပ်အကိုင်မျိုးများ လုပ်ပါသလဲ”

ဟု မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် မေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူက ၀၀၀

“သိုက်ဆရာ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်၍ဖြေလေ၏။

အိမ်ရှင်လူကြီးသည် သိုက်ဆရာဆိုသူများကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်၏။ ထို သိုက်ဆရာဆိုသူများသည် ခေါင်းပေါင်းမြောက်ကို ပေါင်း လျက် ယောလုံချည်အနက်၊ အပေါ်အကျိအနက်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ကွမ်း တဖွတ်ဖွတ်စားလျက် တောင်ဝေးကိုငင်ကာ ညှင်းသိုးသိုးမျက်နှာထားနှင့် သွားလာ နေသူများ ဖြစ်၏။ ယခု သိုက်ဆရာဆိုသူမှာမူ လွန်စွာ ကြည့်၍ကောင်းသော ဥပရေပရိပြီး ဥရောပဝတ်စုံကို အချိုးချိုးကျကျဝတ်ဆင်ကာ အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလျှင် လွန်စွာ အံ့ဩ၍ နေလေ၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ထိုလူကြီးအားကြည့်၍ အံ့ဩနေပြီးနောက် ...

“နာမည် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ” ဟု မေးပြန်ရာ ထိုသူက ..

“နာမည်ရင်းကတော့ မောင်မောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများက စနေ မောင်မောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ..

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါရဲ့၊ ကြားဖူးပါရဲ့၊ အတော့်ကို အစွမ်းထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်လူကြီးသည် စနေမောင်မောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် ၎င်းနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ တစ်အောင်မျှကြာလျှင် ၎င်း၏ နန်းနှင့်သားသမီးများကို ခေါ်ယူကာ တံမြက်စည်းများ၊ ရေပွဲများ၊ အဝတ် စုတ်များကို သယ်ဆောင်၍ စနေမောင်မောင် နေထိုင်မည့် အိမ်ကြီးအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန်အတွက် စီမံလှိုင်းရှိ အိမ်မည်းကြီးဆီသို့ ပြန်လာလေတော့ ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူကား ၎င်း၏တပည့် ဘွန်းစားဘွန်ဟောင်း ဆိုသော တရုတ်နှင့် မောင်ဖိုးသာဆို သော သူငယ်အားခေါ်၍ ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသော ကော်ဖီဆိုင်၌ ကော်ဖီနှင့် ချီဇာက်တို့ကို အရသာခံ၍ စားသောက် ရင်း စကားပြောနေလေ၏။ ဘွန်းဟောင်းက စနေမောင်မောင်အား ..

“ဒီမှာ ဆရာကြီး။ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ အောင်မြင်ရင် အစုအပုံလိုက်ရနိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကံဇာတာမှာရော အခုလိုရနိုင်တဲ့ သဘောရှိရဲ့လား”

ဟုမေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ..

“မင်းက ဗေဒင်အကြောင်းကို မေးတာလား၊ ဗေဒင်က တွက်နည်း အမျိုးမျိုး ဟောနည်းအမျိုးမျိုး ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုက်တဲ့ နည်းလေး တစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ်။ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်လို (ပတ်အော့ဖ်ဖော့ကျွန်း) လို့ ခေါ်တယ်။ နေဂြိုဟ်တွက်နည်းပဲ။ လင်ရဲ့ ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာနဲ့ စန်းရဲ့ ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာပေါင်းရတယ်။ ပြီးတော့ တွက်နေရဲ့ ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာ ပြန်ပြီး နှုတ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ကျန်တဲ့ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာဟာနေဂြိုဟ်ရဲ့ ရာသီ၊ အံသာ၊ လိတ္တာပဲကွဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတာမှာ နေဂြိုဟ်ကို ကြာသပတေးဂြိုဟ်က ဒီဂရီ ၁၂၀ နဲ့

မြင်ထားတယ်။ ခန့်ဂြိုဟ်ဟာ မရဏဘဝမှာ ရပ်တည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်စွန့်ပြီး အခုလို သိုက်ရှာတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သိပ်ပြီးကိုက်တာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဇာတာမှာရော အဲဒီလို ပါသလား ဆရာကြီး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းရဲ့ ဇာတာမှာက ခန့်ဂြိုဟ်အနေအထား သိပ်ပြီးမကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် အနေအထားက အလွန် ကောင်းတယ်ကွ။ ဒီအချက်ဟာ ချမ်းသာနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ။ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ဇာတာမှာကတော့ ခန့်ဂြိုဟ် အလွန်ကောင်းတယ်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ ၃၈၀ ဒီဂရီ အမြင်ရှိနေတယ်။ အခုလို ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူနဲ့ စပ်တူစပ်ဖက်လုပ်ကိုင်တာဟာ အများကြီး အကျိုးရှိလိမ့် မယ်ကွယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာသည် ဝင်းပ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းက ...

“ကျွန်တော့်ဇာတာကို ဆရာကြီး ဘယ်တုန်းက ရထားတာလဲ” ဟုမေးလျှင် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ..

“မောင်ဖိုးသာ ကျုပ်ဆီကို ရောက်တဲ့နေ့ကပဲ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးထား လိုက်ပြီး တွက်ယူတာပါ။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဝါသနာပဲဆိုရမလား မသိဘူး။ ကျုပ်နဲ့ သိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ကျုပ်က ဇာတာဖွဲ့ ထားတာ”

၎င်းတို့သုံးဦးသည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကော်ဖီနှင့် ကိတ်မုန့် ကိုစားရင်း စကားတပြောပြော နေခဲ့ကြပြီးနောက် စနေမောင်မောင် ငှားရမ်းခဲ့ သော အိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သည့်နှင့် အိမ်ရှင်လူကြီးကစနေမောင်မောင်အား အိမ်သော့ကို အပ်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် သော့ကို ယူပြီးနောက် အိမ်ရှင်လူကြီးအား ။

“ကုလားထမင်းချက် ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ တောက်တိုမည့်ရလုပ်ဖို့ အိမ်ဖော် ကုလားမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ ခြံစောင့်ဖို့ ကုလားဒရပ်မတစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ မနက်တစ်ကြိမ် ဈေးဝယ်ဖို့ ကုလား တဏှာစိုး တစ်ယောက်လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူကြီးက ...

“စိတ်ချပါခင်ဗျား။ ဒီညနေပဲ အဲဒီ ကုလားတွေအားလုံး ရအောင် ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်” ။

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

စနေမောင်မောင်တို့လည်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ပစ္စည်းများ အိပ်ရာလိပ်များကို နေရာချထားလေ၏ ။ စနေမောင်မောင်မှာမူ နောက်မှကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မြေပုံတစ်ချပ်ကို

မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထို့ပြင် ပေတံတစ်ချောင်းနှင့်လည်း တိုင်းထွာမှတ်သား နေလေ၏။ မှတ်စုစာအုပ်၌လည်း ရေးမှတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် သားရေအိတ်အတွင်းမှ ဘလက်စတိုးကီးခေါ် ကျောက်နှုတ်တုံးပေါ်တွင်ပါသော အရုပ်စာများကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ကာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့အား...

“ကဲ ကိုယ့်လူတို့ လာကြဦး။ ဟောဒီ အရုပ်ကလေးကိုကြည့်စမ်း”

ဟုဆိုကာ အရုပ်လေးခြောက်ခုကို ခဲတံဖြင့် ထောက်ပြလိုက်လေ၏။ အရုပ်ကလေးများမှာ ငှက်ရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်၊ သင်္သဂေါက်ရုပ်၊ ဓားရုပ်၊ လက်ရုပ်နှင့် ရေကန်ရုပ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက

“တွေ့တော့ တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတာ မသိတာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့။ အရုပ်စာမှာက ငှက်ရုပ်သုံးမျိုး ရှိတယ်။ စာကလေးနဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က ဒဗလု။” ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ဇီးကွက်နဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က “အမ်” ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ကျီးကန်းနဲ့တူတဲ့ ငှက်ရုပ်က “အေ” ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်း၏ အိတ်တွင်းမှ မှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်၍ လိုက်လံရေးမှတ်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအနီးသို့ ကပ်ကာ ... ။

“မောင်ဖိုးသာရေ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က သူ စကားပြောတဲ့အခါ မှတ်စုစာအုပ်လိုက်ပြီးမှတ်တာကို မကြိုက်ဘူးကွ။ သူ့ကို အမူအယာအားဖြင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တာတို့၊ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အရိုအသေ ပေးတာတို့ကို သဘောမကျဘူးကွ။ အဲဒါလေးတွေ သတိထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကျုပ် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ် သိချင်လို့ မှတ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက

“အခုလို လိမ်ပြောတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးကွ။ ငါပြောတာတွေ မယုံရင် မင်း နောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့အချိန်၌ပင် သူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား စာတစ်စောင်ပေးရင်း ...

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင် ပေးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကုလားဒရဝမ် မရောက်ခင် ခြံကိုစောင့်ပေးနေရတဲ့ ခြံစောင့်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုလူငယ်အား ငါးမူးစေတစ်စေ့ ပေးလိုက်ပြီး ...

“မင်း သွားနိုင်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက် လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့ အား ...

“ကဲ.. ဟောဒီစာကို ဖတ်တတ်အောင် ကြိုးစားကြပေတော့” ၊ ဟုပြောဆိုကာ စာကိုပေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့ လည်း စာကို အလှအယက် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပါသော်လည်း စာမှာ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် တရွက်မငနက်ဖြင့် ရေးထားသော အရပ်စာများ ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်လုံးတစ်လေမျှပင် ဖတ်တတ်ခြင်းမရှိရကား ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့ သတည်း။

ခရီးထွက်ကြပြီ

စနေမောင်မောင်တို့သည် အထက်ကဆိုခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် သုံးလခန့် နေထိုင်ကြပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က ...

“ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာတို့ရေ။ မဟူရာကျောက်နက်တုံးလေး က ဖော်ပြတဲ့ သေမင်းဆက် ခရီးဆက်ကြစို့လား။ အဲဒီလို ခရီးဆက်ဖို့ အတွက် ဘွန်ဟောင်းက အစစအရာရာ စီစဉ်ရမယ်။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ်နဲ့ ဘွန်ဟောင်းခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်။ ခရီး စထွက်ပြီဆိုကတည်းက အန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး သွားရမယ်လို့ နားလည်ထားရမယ်။ လမ်းမှာဖောက်ရင် သေဒဏ်ပေးရမှာပဲ။ ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းရေ ခုရက်အတွင်း ခရီးထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်ရမယ်။ မင်း နားလည်အောင် မြေပုံညွှန်းကို ဒီမှာ လာကြည့်၊ မောင်ဖိုးသာလည်း ကြည့်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီမှာ လာကြည့်”

ဟုပြောကာ မြေပုံတစ်ချပ်ကို ချ၍ပြလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း အလှအယက် ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ကြရာ မြန်မာပြည်နယ်စပ်ကိုကျော်၍ အိန္ဒိယပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် ကန်လန်မြို့တံတိုင်းရှိစွန်းသော ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ် မှနေ၍ အရှေ့ မြောက်ဘက်ဆီသို့ တက်သွားသော မြစ်လက်တက်တစ်ခုကို တွေ့ ရလေ၏။ ထိုမြစ်လက်တက်မှ မြောက်ဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်တက်ပြန်ရာ မြစ်ခွဆုံကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို မြစ်ခွဆုံနေရာတွင် ကမ္ဘာကပ်သီးခေတ် လောက်က ရှိခဲ့သော ပြာနန်းနန်း ကျောက်ပြာများကို ဖော်ပြထားသော အကွက် လေးများပေါ်တွင် “ဆဒိယ” ဟူသောစာလုံးကို ရေးထားလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကြ လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ။

“ပထမဆုံး ခရီးမှတ်တိုင်တော့ ဆဒိယ ပဲ။ အဲဒီမှာ ရိက္ခာတွေ ဝယ်မယ်။ ဆေးဝါး အပါအဝင် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများလို့ ခေါ်တဲ့ လူဆိုးပိုင်းက လူတွေကို အဲဒီက စောင့်ရမယ်။ သူတို့လူစုဟာ အဲဒီ အဆောက်အအုံ ဟောင်းထဲမှာ အစည်းအဝေး

လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်စားလှယ် ရွေးမှာ။ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ်ကို ကျုပ်တို့က ရအောင်ဖမ်းပြီးတော့ သူ့ဆီက အထောက် အထားပစ္စည်း ရအောင်ယူမယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းပါမှ သေမင်းလိုက်ခေါင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရမှာ။ သေဝံ့တယ်ဆိုပြီး အရမ်းသွားလို့ မရဘူး။ အချိန်အချက်တွေ၊ ဉာဏ်ကစားတာတွေ အများကြီး ပါတယ်။ အမှားမခံဘူး၊ တစ်ချက်ကလေး ချော်သွားရင် အသက်နဲ့ လျော်ကြေးပေးသွားရမယ်”

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ခရီးထွက် ရန်အတွက် စတင်စီစဉ်ရန် စီမံလိုင်းအိမ်မည်းကြီးမှ ထွက်လာကြလေတော့၏။
ဘွန်ဟောင်းသည် ဈေးချိုသို သွားရောက်၍ တောင်းဘိများ၊ ကင်းဉာတ်ဖိနပ်မှ အစ တောလမ်းခရီးတွင်သုံးရန် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့အပြင် သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ အမဲလိုက်စားမြှောင်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခံ စသည်တို့မှ အစ လိုအပ်သည့်များကို တစ်မိမိမိမိ ဝယ်ယူနေလေတော့၏။ အတော်အတန် စုံစုံလင်လင်ဝယ်ယူပြီးသောအခါ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက် ချင်း ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓာတ်စီစောင် ကို ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးလည်း စာကို ကပျာကယာ ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောလည်း အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

“စနေမောင်မောင် ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါ”

(မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများ)

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုစာရွက်တွင် လေးနေရာ၌ ပေါက်ပြဲနေသည့်ကို တွေ့ ရသဖြင့် စနေမောင်မောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကြ လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“ဟုတ်တယ် ဘွန်ဟောင်းရေ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဈေးသွားနေတုန်း ဒီအိမ်ရှေ့ကနေ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ မော်တော် ဆိုင်ကယ် နောက်မှာစီးတဲ့လူက ဒီပြတင်းပေါက်ကို ဓားနဲ့ လှမ်းပေါက်သွား တယ်။ အဲဒီဓားက ဟောဟို တိုင်မှာ လာပြီးစိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဒီစာ ပါလာတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

“တို့ လူစုခဲ့ရမယ်။ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာက ဆဒီယကို ရောက် တွဲနည်းနဲ့ သွား။ ကျုပ်မပါရင် မင်းတို့ နောက် လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် နောက်ကိုပဲ သူတို့ မဲနေကြမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်ကား စနေမောင်မောင်သည် သွားရမည့် အစီအစဉ်ကို ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား အသေးစိတ် ရှင်းပြလေတော့၏။ ထိုသို့ ရှင်းပြပြီးနောက် စနေမောင်မောင်သည် ငွေစက္ကူများ သာမက ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ဘိန်းများကိုပါ ပေး၍ ယခုယနေ့ပင် စတင်ထွက်ခွာမည်ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုနေ့ညနေ သုံးနာရီလောက်တွင် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အား နှုတ်ဆက်၍ စတင်ထွက်ခွာ ကြလေတော့၏။

တောင်တန်းကိုကျော်ရပြီ

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ပူတာအိုထိ အများသူငါ ခရီးသွားများကဲ့သို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမရှိဘဲ ခရီးသွားခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ခြေကျင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ မြင့်မားသောတောင်ကြောကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုတောင်ကြောမှာ ပတ်ကျင်တောင် တန်းမှ တောင်စွယ်တစ်ခုနှင့် တာလူတောင်မှ တောင်စွယ် ထိစပ်နေသောတောင်ကြောဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုတောင်ကြောကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ပြီးနောက် မြစ်လက်တက် တစ်ခုအတိုင်း အတော်အတန် ကြီးမားသော ကုန်တင်စက်တပ်လှေကြီးတစ်စီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြရာ လွန်စွာလှသိများသော ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်မကြီးအတွင်း ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။

တောင်ကြောကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများသည် ဗြဟ္မပုတ္တရ မြစ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လုံးဝပျောက်လွင့်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်၏။

ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်သည် လွန်စွာလှပ၏။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် တွင် ပေါက်ရောက်နေသော အပင်များအနက် လက်ပံပင်နှင့် လွန်စွာတူသော အပင်တစ်မျိုးသည် အများစုဖြစ်၏။ မြစ်ရေသည် လွန်စွာကြည်၏။ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက် အပင်တို့သည် လွန်စွာလှပ၏။ ပြာမှိုင်းမှိုင်း တောင်ကုန်း၊

တောင်တန်းတို့ကို မပြတ်တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ စိမ်းလန်းသော လွင်ပြင် များကို တွေ့ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ စီးနင်းလိုက်ပါသော ကုန်တင်စက်တပ်လှေကြီးပေါ်တွင် လှေသူကြီးအပါအဝင် လူရှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ကုလားစကားကို လွန်စွာလှပလှပသောလေသံဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြ ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကုလားစကားအမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် စကားပြော၍ရ၏။ လှေသမားများသည် လှေဆိုက်သောအချိန်၌ ငါးဖမ်းကြ၏။ မည်သည့်အချိန် ဖမ်းသည်ဖြစ်စေ ငွေရောင်ကြေးခွံများရှိသည့် ငါးသလောက်နှင့် တူသော ငါးတစ်မျိုးကိုသာ အစဉ်သဖြင့် ရလေ၏။ သို့သော် ထိုငါးမှာ ငါးသလောက်မဟုတ်ပေ။ ငါးသလောက်သည် လွန်စွာအရိုးများ၏။ ထိုငါးသည် အရိုးမများပေ။ ၎င်းငါး၏ အရိုးတည်နေပုံမှာ ငါးမြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အရသာမှာ ငါးမြင်းနှင့် မတူပေ။ ငါးသလောက်၏ အရသာနှင့်တူ၏။ သို့သော် ငါးသလောက်ထက် အဆီများ၏။ ထိုငါးကို လှေသမားများက ချန္တရာမချီးဟု ခေါ်ကြ၏။ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ...

“ဘာငါးလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟုမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ငါးမြင်းသလောက်” ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့နာမည် မကြားဖူးပါဘူး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“မကြားဖူးရင် ကြားဖူးအောင်မှတ်ထား မောင်ဖိုးသာရေ။ ငါးမြင်းနဲ့ လည်း တူတယ်။ ငါးသလောက်နဲ့လည်း တူတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ငါးမြင်းသလောက် လို့ ခေါ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို ငါးမြင်းသလောက်ဆိုသော ငါးကို လှေထိုးသား မက်ဘု ဆိုသူက ချက်၏။ မက်ဆာသည် လွန်စွာမူ ဟင်းချက်ကောင်း၏။ ငါးကို အကွင်းလိုက် တုံး၍ မဆာလာနှင့်နယ်၏။ ပြီးလျှင် အချဉ်ဆီပြန်ဖြစ်အောင် ချက်၏။ ထမင်းမှာ ဆန်နီများနှင့် ရောနေသော်လည်း ကြမ်းလှသည် မဟုတ်ပေ။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုလှေကြီးပေါ်တွင် ထမင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားနိုင်ကြ၏။ စားပြီးသည်နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အိပ်ရာလိပ်ကိုပြန်၍ တစ်ရေး အိပ်ကြလေတော့၏။ အိပ်ရာမှန်းသောအခါ မက်ဘုက ဒန်ကျွဲစေ့အမှုန်နှင့် ထန်းလျက်ကို ကျိုထားသော အရည်တစ်မျိုးကို တိုက်ကျွေးလေ့ရှိ၏။ ထို အရာကိုလည်း မောင်ဖိုးသာ အလွန်နှစ်သက်၏။ တစ်ခါတွင် မောင်ဖိုးသာက

“ကိုဘွန်ဟောင်းရှေ့ ဒီကုလားတွေနဲ့ ခရီးသွားရတာ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းတယ်ဗျ။။ ဆဒီယလည်း ရောက်ရော ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်လုံးဟာ ဝက်ကြီးလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖိုးသာရှေ့ ဆဒီယကို လွယ်လွယ်နဲ့ရောက်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့ နှင့်ပင် ၎င်းတို့စီးနင်းလာသောလှေကြီးသည် ဖြဟုပုတ္တရမြစ် အတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်လာသည်။ မောင်ဖိုးသာသည် ခရီးအသွားအလာ နည်းသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မရောက်ဖူးသောခရီးကို ထွက်လာသောအခါ၌ မြစ်တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ရှုခင်းများကို ကြည့်ကာ လွန်စွာ သဘောကျနေလေ၏။

ထို့ နောက် ဘွန်ဟောင်းကလည်း မောင်ဖိုးသာအတွက် မှတ်သားဖွယ်ရာကောင်းသော အကြောင်းအရာများကို အချိန်ရတိုင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းတို့ စီးနင်းလာသော ကုန်တင်လှေကြီးသည် တရွေ့ ရွေ့နှင့် ဆန်တက်လာခဲ့ရာ ခရီး တစ်ဝက်ခန့် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လှိုင်းလေ ပြင်းထန်သဖြင့် သုံးရက်ခန့် ကမ်းကပ်၍ လေဒက် မိုးဒက် မခံရလေအောင် စောင့်ဆိုင်းရလေ၏။ ထိုသို့ ကမ်းတွင် ကပ်ထားရစဉ်အတွင်း ဘွန်ဟောင်းသည် အမဲပစ်သေနတ်ကို ယူ၍ တောတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဘွန်ဟောင်း” ဟု မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ငရုတ်သီး ထောင်းထား” ဟု ပြောသွားလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် အသားတွဲများကိုထမ်းကာ လှေဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကုလားများအား မိမိသည် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ထားခဲ့ကြောင်း အသားတချို့ကိုသာ မိမိအနေဖြင့် သယ်လာကြောင်းပြောရာ ထို ကုန်တင်လှေကြီးမှ ကုလားများသည် လှေသူကြီး ကိုသာချန်၍ ကျန်သူများအားလုံး တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် လှေသူကြီး၏ ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုချလိုက်ရာ လှေသူကြီး မေ့မြောသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် လှေသူကြီးအား ...

“မောင်ဖိုးသာရေ သေနတ်ယူထား။ အဲဒီကောင်ကြီး အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တော့”

ဟုမှာကြားပြီးလျှင် ၎င်းကမူ စက်နှိုးလေတော့၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာ အား စက်လှေမှကြီးများကို ဖြတ်ခိုင်းပြီး စက်လှေကြီးကို မောင်းနှင်လေတော့ ၏။ စက်လှေကြီးသည် တရွေ့ ရွေ့ ထွက်ခွာလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အံ့ဩနေလေတော့၏။ ထိုနောက်မှ ..

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း” ဟု မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

ဒီကောင်တွေဟာ ဘလက်ဘရားသားတွေ။ ကျုပ်တို့ စနေမောင်မောင် ရွဲ့ တပည့်တွေဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ အဲဒီလို သိနေလို့ ဒီနေရာ သေချာလာပြီး စောင့်နေတာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ကိုယ့်လူ မယုံဘူးထင်တယ်။ ဟိုကောင်ကြီးရဲ့ ဘယ်လက်မောင်း အတွင်းဘက်ကို သွားကြည့်စမ်း။ ဘိဘိဆိုတဲ့ စာလုံးနှစ်လုံး သိပုနဲ့ ကပ်ထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်” ။

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မေ့မြောနေသော လှေသူကြီး၏ လက်မောင်းကို လှန်ကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ပြလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာက ..

“ဒီကောင်တွေဟာ ဘလက်ဘရားသားမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်က စပြီး သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ..

“သူတို့လှေပေါ်ကို မတက်ခင်ကတည်းက သိနေပါပြီ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ကိုဘွန်ဟောင်းနယ်ဗျာ။ ရန်သူလှေမှန်း သိလျက်သားနဲ့များ ဘာဖြစ် လို့ တက်ပြီး စီးဖြစ်အောင် စီးရတာလဲ”

“မောင်ဖိုးသာရ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလှေ တစ်စီးပဲရှိတာပဲ။ မစီးလို့ ဘယ်ရ”

“ထားပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ကိုတော့ အသိပေးရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အသိ

မပေးရတာလဲ”

ဟု မကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား
မေးလိုက်လေ၏။

ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ကိုယ့်လွှဲရယ်။ ကျုပ်က မောင်ဖိုးသာကို အစော
ကြီးကတည်းက ပြောထားလို့ရှိရင် မောင်ဖိုးသာဟာ အမူအရာတွေ ပျက်နေ
မှာပေါ့။ သူတို့အပေါ် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး သတိထားနေလည်း နေမှာပေါ့ ။
အဲဒီလို လုပ်ခဲ့ရင် ဒီကောင်တွေက သူတို့အကြောင်း သိသွားပြီဆိုတာ ရိပ်မိသွား
ကြမှာပေါ့။ အဲဒီလို ရိပ်မိသွားရင် ကျုပ်တို့ကို အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာ ကြီး
စနေမောင်မောင်ပြောတဲ့ သတိဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ မောင်ဖိုးသာရဲ့”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ၊ ထမင်းချက်ချိန် ရောက်သောအခါ
မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်း အမဲလိုက်၍ရလာသော ဆတ်သားများကို
ဆီပြန့်ချက်ပြုတ်ရလေသည်။ ထမင်း ချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့်
မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထမင်းစားကြလေ၏။ လှေကြီးမှာမူ ဦးတည်ထားသည့်
အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သွားနေလေ၏။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကြီး၏
ကျယ်ဝန်းသောနေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ဘွန်ဟောင်း က...

“မောင်ဖိုးသာရေ ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ လှေသူကြီးအား မျက်နှာကို ရေဖြင့်ပက်ဖျန်း၍ သတိရစေ ရန်
ပြုလုပ်လေသည်။ သတိရလာသောအခါ ဘွန်ဟောင်းက ကုလားစကားဖြင့်
လှေသူကြီးအား ပြော၏။ လှေသူကြီးကလည်း ပြန်၍ပြောလေ၏။ တစ်အောင်မျှ
ကြာလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“မောင်ဖိုးသာရေ လှေသူကြီးရဲ့ ခြေထောက်က မ,ကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့်
မောင်ဖိုးသာလည်း မ,ရလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းက လှေသူကြီး၏ ခေါင်းဘက်မှနေ၍ မ,လေ၏။ လှေသူ ကြီးသည်
ငယ်သပါအောင် အော်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ မောင်ဖိုးသာ အား...

“ဆင်ဖြူရေချတပေါင်းလ ကစားမယ်ဟေ့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ... “တစ်..
နှစ်..သရီး” ဟု အော်ကာ လှေသူကြီးအား ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်တွင်းသို့
ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

+++++

အခန်း (၅)

မုန်တိုင်းမိခြင်း

၎င်းတို့၏ လှေကြီးသည် တရွေ့ ရွေ့ ရွေ့ လျားခဲ့ရာ မြစ်လေးခွဆုံသို့
ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမြစ်ဆုံမှ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြောသော ရေပြင်ကိုသာ
တွေ့ရ၏။ လေးဘက်လေးတန်ရှိ ကမ်းကိုမြင်တွေ့နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထိုနေရာသို့
အရောက်၌ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဒီနေရာကြီးဟာ သိပ်ကျယ်တယ်။ သိပ်ကိုသတိထားရမယ်။ ဟောဟို
ကောင်းကင်ကြီးဟာ နီနေတာ တွေ့လား။ အဲဒါ လေမုန်တိုင်းပဲ။ အဲဒီ
လေမုန်တိုင်းဟာ ဒီနေရာလာရင် တိုက်ခတ်ယှက်ရဲ့ အသက်ဟာ ဖင်က ထွက်သွား
လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် စိတ်ပျက်အားငယ်၍ သွားလေ၏။
ထိုသို့ပြောပြီး မကြာမီ လိုင်းတံပိုးများ ထလာလေ၏။ ၎င်းတို့၏
လှေကြီးသည်စတင်၍ လူးလာလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် သေဘေးအတွက်
ကြောက်ရွံ့ နေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ အောက်ပါအတိုင်း သီချင်းကို ဆို နေ၏။

သေရတော့မယ် မငိုနဲ့... သေရတော့မယ် မငိုနဲ့။ ငိုနေလို့ ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ငိုကြွေးတိုင်းသာ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် ... ငိုချင်းသည်တော့ အသက်တစ်ထောင်
ရှိလိမ့်မယ်။

မောင်ဖိုးသာ မသာဖြစ်တော့မယ် ... အမျိုးသားကောင်း မောင်ဘွန်ဟောင်း
အလောင်းဖြစ်တော့မယ်”

ဘွန်ဟောင်းသည် ဤသို့သော အမြီးအမောက်မတည့်သော စာသား များကို
သီချင်းလုပ်၍ ဆိုလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းကို ကြည့်၍ စိတ်ညစ်
နေလေတော့၏။

“ကိုဘွန်ဟောင်း... လှေကြီးကို နည်းနည်းထိန်းပါဦး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောရာဘွန်ဟောင်းက ...

“မောင်ဖိုးသာရေ. လှေကြီးက ငါ့ အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘူး။ မုန်တိုင်းရဲ့
အမိန့်ကိုသာ နာခံနေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က သေမင်းရဲ့ အမိန့်ကို နာခံဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်။ ဟောဒီမှာ ဒန့်ကျွဲစေ့နဲ့ ထန်းလျှက်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ ဘလက်
ဘရားသား ကော်ဖီပူပူကလေး သောက်လိုက်ဦး”

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာအား ခွက်တစ်ခွက်ကို ထိုး၍ပေးလေ၏။
၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဒန့်ကျွဲစေ့ကော်ဖီကို
မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်နေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ သေဘေးကို ကြောက်လန့်
လွန်း၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရကား ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ လွင့်ပစ်လိုက်
လေတော့၏။ မုန်တိုင်းသည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာလေ၏။
ဘွန်ဟောင်း တို့၏ လှေကြီးသည် စောင်းသွား၏။ လှေအတွင်းသို့
ရေများဝင်လာ၏။ လိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ဘွန်ဟောင်းတို့လှေကြီးအား
တစ်ရှိန်ထိုး မြှောက် တင်လိုက်ရာ လေထဲတွင် မြှောက်တက်သွား၏။ လှေကြီးသည်
ဗွမ်းခနဲ အောက်သို့ ပြန်ကျလာ၏။ လှေကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၏။
ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် လွင့်စင်သွား၏။ ဘွန်ဟောင်းသည်
ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ဖက်တွယ်ရင်း
မောင်ဖိုးသာကို ရှာ၏။ သို့ရာတွင် မိုးများ သံသံမမ ရွာချနေသောကြောင့်
ရှာ၍မတွေ့ပေ။ အမှန်စင်စစ် မောင်ဖိုးသာလည်း ရေခဲဆီသုံးတစ်လုံးကိုရ၍
ဖက်ထားပြီးဖြစ်၏။ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ၌ မိုးစဲသွား၏။
လေလည်းငြိမ်သွား၏။ လေငြိမ်သည် နှင့်အမျှ လိုင်းလည်း ငြိမ်သွားလေ၏။
ထိုအခါ၌ ပျဉ်ချပ်ကိုဖက်ထားသော ဘွန်ဟောင်းနှင့် ရေခဲဆီပုံးကို ဖက်ထားသော

မောင်ဖိုးသာသည် ရေပြင်ကျယ် တွင် ဆုံကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

“ငွတ်မောနင်း” ဟု နောက်ပြောင် နှုတ်ဆက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ..

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ...ဒီလောက် အသက်အန္တရာယ်တွေကြားမှာ နောက်ပဲ နောက် နိုင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ...။ မင်းကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သေမင်းကို ပြက်ရယ်ပြုတာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ထူးဆန်းသော ဘွန်ဟောင်း၏ စိတ်သဘာဝကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ အံ့ဩ၍ ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးအား ပျဉ်ချပေါ် ရေနံဆီသုံး စသည်တို့၏ အကူအညီဖြင့် ကောင်းစွာ ကူးလာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာ မောဟိုက်နေ သောကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ပြုစုရ၏။ မောင်ဖိုးသာက အမောပြေသော အခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘိန်းစားက မောရမလား အောက်မေ့တယ်။ ကိုယ့်လူက မောနေတာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“အေးဗျာ..ကိုဘွန်ဟောင်း ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပဲ။ ကျုပ်ကဖြင့် နည်းနည်းကို အမောမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆေးလိပ် သောက်လို့ဗျ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့မျက်နှာမူရာ တည့်တည့်တွင် ရှိသော ရွာကလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားလေ၏။ ထိုရွာကလေးမှာ ဂေါ်ရခါး ရွာကလေး ဖြစ်၏။ ရွံ့များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ပုလေးများ၊ မြင်းဇောင်းများ၊ နွားတင်းကုပ်များ၊ လားရံများဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိ၏။ ထိုရွာကလေး၌ အများစုမှာ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးသာ ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးအမည် မသိသော အခြားကုလားလူမျိုးများလည်း နေထိုင်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရွာအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ရွာလယ်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း။ ထမင်းစားရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ပေးစရာ ပိုက်ဆံက တယ်မှာလဲ။ ဒီမှာက ဘာငွေကို သုံးစွဲနေသလဲ မသိဘူး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကာ အရင်စားထားမယ်။ နောက်မှ ကြည့်ရှင်းတာပေါ့ ။ ထမင်းဖိုးမပေးနိုင်လို့ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ထမင်းစားမည့်နေရာတွင် ထိုင်မိသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိသမျှဟင်းများကို မှာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

“တယ်လိုလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း။ မှာလှချည်လား။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘဲနဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဟေ့ မောင်ဖိုးသာရဲ့ ။ ဟင်းတစ်မျိုးတည်းစားလည်း ပိုက်ဆံမပေးနိုင် ရင် ပြဿနာပေါ်မှာပဲ။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဟင်းတွေအကုန်လုံး မှာစားလည်း ပြဿနာပေါ်မှာပဲ။ ဒီတော့ မထွေးပါဘူးကွာ။ ထမင်းဝတာနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကုလားရဲ့ မျက်နှာကို ငါက လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ်။ ဟို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း စားပွဲ ထိုးရဲ့ ညီသကျည်းကို မင်းက တုတ်နဲ့ရိုက်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ခင်ဗျားဟာကလည်းဗျာ..။ ထမင်းစားရတာ စိတ်မပြောင့်လိုက်တာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ၏။ စားသောက်ကြပြီးသောအခါ၌ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဂေါ်ရခါးတစ်ဦးသည်

ဘွန်ဟောင်းတို့ အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက
မောင်ဖိုးသာအား ...

“တိုက်ခိုက်ဖို့ နောက်တစ်ယောက် တိုးလာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဂေါ်ရခါးက ..

“မောင်ဖိုးသာနဲ့ ဘွန်ဟောင်းတို့ရွေး။ ထမင်းစားပြီးရင် ဆိုင်ရှင်ကုလားနဲ့
စားပွဲထိုးကုလားကို သတ်ပုတ်ဖို့ မလို့တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်လူတို့စားသမျှကို ကျုပ်
ရှင်းပေးလိုက်ပါပြီ” ဟူသော ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏အသံကို
ကြားလိုက်သဖြင့် ၎င်း တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ မော့၍ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်
...

“ဆရာကြီး”

ဟု ပြိုင်တူ အော်ဟစ်ကာ ဝန်းခနဲ့ ထလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေ့ရာကို အရင် ရောက်နေတာတုံး” ဟု
မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က

“ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက် သွားတဲ့လမ်းကို သူတို့ကို ကျုပ်ကပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့
သတင်းပေးလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ငမဲတွေက ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်နောက်ကို
လိုက်တာပေါ့ ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်က ကုန်းလမ်းခရီးကနေ ဖြတ်လာတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ၎င်းတို့
ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ခေါ်ရာသို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့် လိုက်ပါသွားကြ
လေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် လွန်စွာမူ ရှေးကျလှသော အဆောက်
အဦတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုအဆောက်အဦကြီး၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်လျှင်
အစောင့်ကုလားကြီးက ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်း
ငြင်းဆန်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆို သော် လည်း
ထိုကုလားကြီးက တံခါးပေါက်ကိုကျောပေး၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေ လေ၏။
စနေမောင်မောင်သည် ထိုကုလားကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား နှာခေါင်းရင်းသို့
ခိုက်ကြည့်၍ ၎င်း၏ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ပြော၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး.. မင်း ယူထားတဲ့ မိန်းမငယ်ငယ်လေးနဲ့ မင်း အိမ်နား က သူ
ကြီးမိုက်ပူ ထွက်ပြေးကြပြီ။ မင်း အမြန်ဆုံး လိုက်မူဖြစ်မယ်။ ငါပြောတာကို
မယုံရင် မင်း မိန်းမ ပါသွားတော့မယ်။ အမြန်ဆုံး လိုက်ပေတော့။ လှေဆိပ်မှာ
ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထို အစောင့်ကုလားသည် သူ၏နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့်
အကြိမ်ကြိမ်ရှက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ၎င်းတို့သုံးဦးသည်
ထိုအဆောက်အဦတွင်းသို့ ဝင်ကြလေတော့၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌

ကျောက်လှေကားတစ်ခုသို့ တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုလှေကားအတိုင်း တက်သွား
ရာ အပေါ်ထပ်၌ ကျောက်ဖြင့်ထုထားသော အရပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်၍ထိုင်နေသည့်
လားမားဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည်

ထိုဘုန်းကြီးအား ထိုင်၍ကန်တော့လိုက်ကြ၏။ ထိုသို့ ကန်တော့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လားမားဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်ခွံကိုတဖြည်းဖြည်း လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ဘာသာစကားဖြင့်

“သင်တို့ ဘယ်အရာကို အလိုရှိသနည်း” ၊ ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ထိုဘာသာစကား ဖြင့်ပင် ... ။

“အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု နည်းလမ်းကိုပဲ အလိုရှိပါတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

“သင်ဟာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်း အားလုံးကို သိထားတာပဲ။ အတော်လည်း ကျင့်ထားပြီးပြီပဲ။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လိမ်လည်ပြောဆို နေသနည်း”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“တပည့်တို့သုံးယောက်ဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဒီနေရာကို ရောက် လာတဲ့ သူတွေပါ” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက

“သင်ဟာ မိုးပေါ်ကပစ်ချတဲ့ အပ်ကလေးတစ်စင်းကိုတောင် ရှာနိုင်တဲ့ သူပါ။ ဘယ်လိုလုပ် လမ်းမှားနိုင်မှာတုံး။ သင် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို လိမ်လည်ပြီး ပြောဆိုနေတာလဲ”

ဟု ပြောပြန်သည်။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ရှေးဟောင်း ရတနာသိုက်တစ်ခုကို တူးဖော်ဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ... သင် ယခု အမှန်ပြောပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ခရီးထွက်ဖို့ ရာသီဥတု မကောင်း သေးတဲ့အတွက် ဒီနေရာမှာ တစ်လလောက်တည်းခိုချင်ပါတယ်။ တစ်လလောက် တည်းခိုခွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

“ဒီမှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်းကိုမှ ခိုးမယူပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် သင်တို့ ကို တည်းခိုခွင့်ပေးမယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုပစ္စည်းကိုမှ ခိုးယူသွားမည်မဟုတ်ကြောင်း အရှင်ဘုရားကို ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လားမားဘုန်းတော်ကြီးက..

“သင်ဟာ ယုံရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ကတိသစ္စာကို အကြိမ်ကြိမ် ချိုးဖောက်တတ်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်တတ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျန်စာတိုက်ပြီးမှ လက်ခံနိုင်မယ်။ ဟဲ့ ရေခွက်ကိုယူပြီး ရေခပ်လိုက်။ ပြီးရင် သင် ကျွန်ုပ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း လိုက်ဆို”

ဟု ဆိုသဖြင့် စနေမောင်မောင်လည်း လားမားဘုန်းကြီးပြောသည့် အတိုင်း ရေတစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ထားရလေ၏။ ထိုအခါ လားမားဘုန်းတော်ကြီး

“ကတိသစ္စာပျက်ခဲ့သော် သေချိန်တန်သည့်အခါ၌ သေခြင်းတရားသည် သင့်ထံသို့ ရောက်မလာဘဲ ရှိပါစေသတည်း။ သေခြင်းကို ချက်ချင်းမရဘဲ ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားရပါစေသတည်း”

ဟု တိုင်ပေးလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် လိုက်၍ဆိုရလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ကောင်းတာပေါ့ ။ သူ ရဲ့ ကျိန်စာက အသက်ရှည်မယ့် ကျိန်စာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“မထင်နဲ့ ဘွန်ဟောင်းဇေ။ သေချင်တဲ့အချိန်မှာ သေခွင့်မရတာဟာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံတဲ့အခါမှာ သိလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ထိုကျောင်းအို ကျောင်းဟောင်းကြီး၌ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ၎င်းတို့လူစုသည် မီးဖိုခုံဘေးတွင်ကပ်ကာ ဆန့်ပြတ်သောက်နေကြ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ ကျန် နှစ်ဦးကဲ့သို့ ကပ်၍မနေဘဲ လမ်းလျှောက်၍နေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောစရာ ရှိတယ်။ ညက လူခြေတိတ်တဲ့အခါမှာ ဟောဒီ အောက်ဘက်က လူ သုံးလေးငါးယောက် စကားပြောသံ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့လည်း တဟဲဟဲနှင့်အော်နေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အသံကိုလည်း ကြားရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး.....။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောမလို့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောက်တည့်တည့် မှာ အခန်းမှ မရှိဘဲ။ အဲဒါ တော်တော်ဆန်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“အောက်မှာ လျှို့ဝှက်အခန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကိုဆင်းတဲ့ လှေကား ဟာ ဟောဟို တိုင်ကွယ်မှာရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုဟာချောင်းတစ်ခုနဲ့

ဆက်နေတယ်။ ဒီအဆောက်အဦကို တည်ဆောက်ထားပုံ ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ မင်းတို့ကြားရတဲ့ လူသံဆိုတာ ဟိုတ်လိမ့်မယ်။ တဟဲဟဲနဲ့ အော်တဲ့အသံ ဆိုတာကတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံ မဟုတ်ဘူး။ ဖားဖိုဆဲသံ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အောက်မှာ လားမား ဘုန်းတော်ကြီးတွေ လှူငှါပေးပြီး အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့အခန်း ရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“တိဗက်ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဘာသုံးစရာရှိလို့ အဂ္ဂိရတ် ထိုးရမှာတုံး။ အဂ္ဂိရတ် ထိုးတယ်ဆိုတာ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

+++++

အခန်း (၆)

အန္တရာယ်ခရီးလမ်း

မဟုတ်ဘူး မောင်ဖိုးသာရဲ့ ။ လားမားဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ တကယ် သူတော်စင်ကြီးတွေပါပဲ။ သူတို့ အတွက် ရွှေလည်း မလိုပါဘူး။ ငွေလည်း မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ရွှေလုပ်နည်းကို သိကြတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အဂ္ဂိရတ်ဆရာတွေ လိုက်စားနေတဲ့ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်ဆိုတာဟာ သူတို့ အတွက် ထမင်းစား ရေသောက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ တို့ အတွက် အကျိုးရှိချင် ရှိမယ်။ ညကတော့ တိတ်တိတ်လေးခိုးပြီး ဆင်းကြည့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အခါမှာ အအိပ်ဆတ်ဖို့ လိုတယ်။ နိုးရင်ဆတ်ခန့် ထပေတော့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“အဲဒီလို သူတို့လုပ်တာကို ခိုးပြီးကြည့်ရင် အန္တရာယ်ရှိသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ကံကောင်းရင် သေနိုင်တယ်။ ကံဆိုး ရင်တော့ ချက်ချင်းမသေဘဲ အန္တရာယ်တွေ အမျိုးမျိုးကျပြီးမှ ဇီဝိန်ကြွေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို မနှိုးပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး မကြည့်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“လိုက်မကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ အန္တရာယ်တွေ ရင် ကိုယ်လူကို ပြန်ပြီး မနှိုးအားဘူး။ လိုက်ကြည့်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြည့်ချင်သည် ဖြစ်စေ နိုးပြီး လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ညပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်း နှင့် မောင်ဖိုးသာအား အမှန်တကယ်ပင် နှိုးခဲ့၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ ၎င်း၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နာရီပြန်နှစ်ချက် ထိုးနေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရွှေ့မှနေ၍ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွား၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦးလက်ကွဲ တစ်ဦးကိုင်ကာ နောက်မှလိုက်ကြရ ၏။ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လျှင် ထိုတံခါးပေါက်ရှိတံခါးကို စနေမောင်မောင် က ၎င်းတွင်ပါသော ကိရိယာဖြင့်ဖွင့်၍ အောက်သို့ ဆင်း၏။ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း အောက်သို့ လိုက်၍ဆင်းရလေ၏။ လှေကားမှာကျောက်လှေကား ဖြစ်၏။ အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ စနေမောင်မောင် သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ ပုန်းကွယ်ရမည့်နေရာကို ရှာဖွေ၍ ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပုန်းကွယ်၍ နေရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင်ရပ်၍ မျှော်နေ၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းတို့ အနီးသို့ လာပြီးလျှင် ..

“ရေသံကြားရတယ်။ လှေတစ်စီး လော်လာတဲ့အသံပဲ။ သတိဝီရိယနဲ့ နေကြ။ အတင့်လည်း သိပ်မရဲကြနဲ့ ။ သိပ်ပြီးလည်း မကြောက်ကြနဲ့”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။

များမကြာမီ၌ မြေအောက်ခန်း၏ တံခါးသည် ပွင့်သွား၏။ စနေ မောင်မောင်တို့လူစုသည် ထိုတံခါး ပွင့်သွားသောနေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ လရောင်အောက်၌ ချောင်းကို လှမ်း၍မြင်ရ၏။ ထိုအတူ လှေကုလည်း မြင်ရ၏။ လှေပေါ်မှ ဘွန်းကြီးနှစ်ပါး ဆင်းလာ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသောဘွန်းကြီးတစ်ပါးက လက်တွင်ကိုင်ထားသော မီးတုတ်ကို မီးတိုလိုက်၏။ မီးတုတ်မှာ မြင်တွေ့ နေကျ မီးတုတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ လျှပ်စစ်မီး ထွန်းလိုက်သလို လင်းထိန်သွားစေသော ထူးဆန်းစွာ စိမ့်ထားသည့် မီးတုတ်မျိုးဖြစ်၏။ ထို့နောက် တိဗက်ဘွန်းကြီး သုံးဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွား၏။ အခန်းထဲတွင် တိဗက်ဘွန်းကြီးအလောင်း ခြောက်လောင်းကို တွေ့ရ၏။ ဝင်လာသော တိဗက်ဘွန်းကြီးသုံးဦးသည် အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု ၏။ ပြီးလျှင် မီးဖိုတစ်ခုအား မီးမွှေး၏။ ဘွန်းကြီးတစ်ပါးက သပိတ်လုံး အရွယ်ခန့်ရှိသော သွားရေလုံးတစ်လုံးကို တုတ်နှစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်၍ ဖိကာ ကြွကာ လုပ်ပေး၏။ ထိုအခါ၌ ဟံ..ဟံ..ဟံ..ဟံ.. ဟူသော အသံများဖြစ်ပေါ် လာပြီးလျှင် မီးဖိုမှမီးတောက်များသည် အခန်း၏ မျက်နှာကြက်တိုင်အောင် မီးပွားများကို လွင်စင်စေလျက် တောက်လောင်လေတော့၏။ ထိုအခါ လား မားဘွန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက တစ်စုံတစ်ခုကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်ကာ ပစ္စည်းအချို့ကို ထည့်၏။ ကျည်တောက်တစ်ခုအတွင်းမှ အရည်အနည်းငယ် ထည့်၏။ ပြီးလျှင် ထိုလိုအား မီးထဲတွင် ထည့်လိုက်၏။ ထိုတွင် တောက်လောင်နေသော မီးအရောင်သည် ပြာနန်းနန်း စိမ်းဖန်ဖန်အရောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ထိုလားမားဘွန်းကြီးသည် ညှပ်ဖြင့်လုံတွင်ညှပ်၍ မြေပေါ် တွင် ညွှန်ချလိုက်၏။ ဝင်းဝါလက်ပြောင်သောအရောင်ကို စနေမောင်မောင်တို့ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ လားမားဘွန်းကြီးတစ်ပါးသည် ဘွန်းကြီးအလောင်း ခြောက်လောင်း၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ အရည်တစ်မျိုးကို သွားရောက်လောင်း ထည့်လေ၏။ များမကြာမီ၌ စောစောကသွန်ထုတ်ခဲ့သော လင်းပြောင်သည့် အရည်သည် အလဲဖြစ်သွား၏။

လားမားဘုန်းကြီးသုံးပါးအနက် တစ်ပါးသည် ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် သွားရန်အချက်ပြလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား လှေလှော်သွားသံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံ ပျောက်သွားသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ဘုန်းကြီးအလောင်းမှ သင်္ကန်းအနည်းငယ်ကို ဖြဲယူ၍ မီးတုတ် လုပ်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် မီးထွန်းညှိပြီးနောက် ဖားဖိုကို မီးဆက်၍ မွေးလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာက ချောင်းဘက် တံခါးပေါက်အနီးသို့ သွား၍ ကင်းစောင့်ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ လေမှုတ်သောသားရေလုံးကြီးအား ဖိချည် ကြွချည် လုပ်ပေးရ၏။ စနေမောင်မောင်သည် လွှတ်စရာကိုကောက်၍ အနီးတွင် ရှိသော အင်္ဂါရတ်ပစ္စည်းများကို ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် လုံကို မီးခအတွင်းသို့ သင်းလိုက်လေတော့၏။ မီးတောက်များသည် အဝါရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ စိမ်းစိမ်းပြာပြာအရောင်များသို့ ပြောင်းသွား၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဖြစ်ပြီ” ဟု တိုးတိုးညင်းညင်းလေး ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ၌မှာပင် ၎င်းတို့ဆင်းလာသော ကျောက်လှေကားမှ အသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ စနေမောင်မောင် သစ္စာဆိုခဲ့သော ဤကျောင်း၏ ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာတော်၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေ၏။ ဆရာတော်သည် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ၎င်း၏ဘာသာဖြင့် ကြိမ်းဝါးလေ၏။

“သစ္စာဖောက်တွေ...။ အမြန်ဆုံးသေဖို့ ဆုတောင်းကြပေတော့” ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်ကလည်း အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို တိဗက်ဘာသာဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ဆရာတော်...။ တပည့်တော်တို့က လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေဆိုတာ လူတွေအတွက် အသုံးဝင်ဆုံး ပစ္စည်းပဲ။ ရွှေအတွက် ဖောက်ရတဲ့သစ္စာမို့လို့ ရွှေသစ္စာလို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရှင်ဘုရား ထင်သလို တပည့်တော် တို့ ဟာ သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ရွှေဖြစ် မဖြစ် လုပ်စကြည့်တဲ့ သဘောပါ။ တကယ်ဖြစ်တာဆိုရင် နောင်မှ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်ယူမှာပါ။ ပြဒါးကို မမွေးဘဲနှင့် အစိမ်းအတိုင်း ရွှေလုပ် ရတာ တပည့်တော် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လုပ်လို့ရ မရ စမ်းကြည့်တာပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ...

“သူတစ်ပါး မသိဘဲ၊ ခွင့်လည်းမပြုဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်တာက မရိုးသားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

ဟု ပြောချိန်၌ပင်လျှင် ... ကျောက်လှေကားဆီသို့ ဓားများ၊ တုတ်များ၊ လှံများကိုင်ဆောင်ထားသောသူများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“လာပြီ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ချောင်းဘက်ရှိ တံခါးလက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ တံခါးကို ကိုယ်လုံးဖြင့်တိုက်၍ ဖွင့်လိုက်လေတော့၏။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြေးထွက်သွားကြ လေတော့၏။ နောက်မှလူများကလည်း ဟုခအော်၍ တလမနားကြမ်း လိုက်လေတော့၏။ လိုက်သောလူစုတွင် အမဲလိုက်ခွေးများပါ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ညာသံပေးသောအသံတွင် ခွေးဟောင်သံပါ ပါနေတော့၏။

စနေမောင်မောင်သည် ချောင်းရိုးအတိုင်း ကပ်၍ပြေးနေ၏။ ၎င်း၏ နောက်တွင် မောင်ဖိုးသာသည် ကပ်၍ လိုက်နေ၏။ မောင်ဖိုးသာ၏ နောက်တွင် ဘွန်ဟောင်းသည် ဟောဟဲ့ ဟောဟဲ့နှင့် ကပ်၍ လိုက်လေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား ...

“မောင်ဖိုးသာရေ..။ သိပ်ပြီးနီးလာပြီကွ။ ချောင်းထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက် တော့”

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ချောင်းတွင်းသို့ ဝန်းခနဲခုန်ဆင်း၍ ချောင်းကို အလျားလိုက်အတိုင်းကူးခပ်၍ သွားလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည်ဘွန်ဟောင်းကိုစောင့်၍ တွဲခေါ်၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဘွန်ဟောင်းကို လက်မောင်းမှကိုင်၍ ချောင်းအတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ ချောင်းစပ်တွင် ကြိုးချညှထားသော လှေတစ်စီးကို တွေ့၏။ စနေမောင်မောင်က လှေပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား လှော်ခတ်ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ချောင်း အတွင်း၌ကူးနေသော မောင်ဖိုးသာအား လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။ ချောင်းမှာ ကွေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ကွေ့ကို လှော်သည်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသူများ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာခွင့် ရသောကြောင့် မောင်ဖိုးသာက စနေမောင်မောင်အား ...

“ဆရာကြီးရေ..။ နောက်က လိုက်လာတဲ့လူစုတော့ မျက်ခြည်ပြတ်သွား တာနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ဖိုးသာ။ ချောင်းက ကောက်သွားတော့ တို့ သွားရတာက လမ်းအကောက်ကြီးကွ။ အဲဒီတော့ ဒီလူတွေဟာ ချောင်းရိုး အတိုင်းလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တည့်တည့်ကြီး ဖြတ်ချလိုက်ပြီး တို့ ရှေ့က ကြိုပြီး စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး” ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ဟောဒီနားမှာ တို့လှေကို ရပ်မယ်။ ပြီးရင် တို့အားလုံး ကုန်းပေါ် တက်ကြမယ်။ လှေကို ဒီအတိုင်း မျှောချလိုက်မယ်”

ဟုပြောဆိုပြီးလျှင် အကွယ်အကာကောင်းသောနေရာ၌ လှေကို ကပ်ပြီး လူများဆင်းကြ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် လှေကို ချောင်းအလယ်သို့ တွန်းသွားပြီးလျှင် မျှောချလိုက်၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က ...

“ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာက ဒီနေရာမှာနေခဲ့ပြီး အရိပ်အခြေကြည့် နေ ။ ကျုပ်သွားမယ်”

ဟုပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုသွားမှာလဲ” ဟု အလန့်တကြား မေးပြန်၏။

“ကျုပ်တို့နေခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦးကြီးထဲ ပြန်သွားရမယ်လေ။ ကျုပ်တို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ယူမယ်။ စောစောက အင်္ဂုရတ်ပစ္စည်းတွေလည်း ယူမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီမှာရှိတဲ့ လားမားဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုတောင် ရချင် ရလာမှာ”

ဟုပြောရာမောင်ဖိုးသာက ..

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်လေ ဆရာကြီး” ဟုပြောလေ၏။

“ကိုယ့်လူတို့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်လူတို့လိုက်ရင် ခြေရှုပ်နေမယ်။ ပြေးရလွှားရတဲ့ခရီးမှာ ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြေးညှိတယ်။ ဒီထက် ဆိုးတာက မောင်ဖိုးသာက လုံးဝ မပြေးတတ်ဘူး။ ရန်သူလိုက်လို့ ပြေးတဲ့အခါ မှာ ပြေးပွဲမှာ ပြေးသလိုပြေးလို့ မရဘူး။ ပြေးပွဲမှာပြေးတာက အရှေ့ဆုံးကို ရောက်ဖို့ ပြေးရတာ။ ရန်သူလိုက်လို့ ပြေးရတာက ဒီလိုပြေးလို့ မရဘူး။ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ရန်သူရဲ့ သဘာဝကိုလည်း ခဉ်းစားရသေးတယ်။ ငါသာ သူ့နေရာမှာနေပြီး ဒီလို လိုက်တဲ့ဘက်က ရောက်နေရင် ဘယ်လိုလိုက် မလဲ ဆိုတာတွေးကြည့်ပြီး လွတ်မယ့်လမ်းကို ပြေးရတာ။ ကဲ..ကျုပ်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်သည် ထွက်သွားလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာ နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ချုံဖွတ်တစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးကိုလည်း အပေါ်စီးမှ မြင်ကြရလေ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီးမှာ မီးတွတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ဖြစ်၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေ ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက

“မောင်ဖိုးသာရေ..။ တိဆရာကြီးပြောတာ မှန်တယ်ဟေ့။ ဟိုလူစုက တော့ တို့ လှေ အလာကို စောင့်နေကြပြီပေါ့။ ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်၊ မီးတုတ်စသည် ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအုပ်ကြီးသည် ချောင်း အတွင်း ဆင်းသူက ဆင်း၊ ချောင်းကမ်းပါးနှစ်ဖက်၌ စောင့်သူက စောင့် ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ များမကြာမီ၌ ၎င်းတို့ မျှောလိုက်သော လှေကလေးသည် စောင့်နေကြသူများဆီ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ထိုလူစု သည် လှေကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ လှေပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ပါလာသည် ကို မတွေ့လျှင် အော်ဟစ်ဆူညံကာ ဒေါသအိုးများ ပေါက်ကွဲလေတော့၏။

လားမားဘုန်းတော်ကြီးသည် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ညွှန်ပြ၏။ ထို့ကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် လက်နက်များကိုဆောင်ကာ တစ်ဖက်သောကမ်းဆီသို့ သူထက် ငါ့ကူးဖြတ်၍ အော်ဟစ်ကာ တက်သွားကြလေတော့၏။ လားမား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။

သူသည် သူ၏ လူအုပ်ကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေ၏။ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ မြင်ကွင်းတွင် ပျောက်ကွယ် သွားသော အခါကျမှ လာလမ်းအတိုင်းပြန်၍ လျှောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ မြင်းဇာသံများ ကြားသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့က လမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ စနေ မောင်မောင်သည် မြင်းတစ်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်စီးလျက် အခြားသော မြင်းနှစ်ကောင်ကိုဆွဲလျက် လာနေကြောင်းကို လရောင်၌ ထင်ရှားစွာတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ.. ကျုပ်တို့ကို ဆရာကြီးထားခဲ့တဲ့ နေရာကို ပြန်ပြီး စောင့်နေမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ဆရာကြီးက ကျုပ်တို့ကို ရှာနေရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ။

“ဘယ်မှမသွားနဲ့။ ဒီမှာပဲနေကွ။ ငါတို့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ဒီကို လိုက်လာလိမ့်မယ်”

| ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် စနေမောင်မောင်သည် မြင်းများနှင့်အတူ တောင်ကုန်းပေါ် စ၍တက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ပုန်းနေသော သစ်ပင် အောက်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အပေါ်ကို မော့မကြည့်ဘဲ ..

“ကဲ.. မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့ရေ။ မြန်မြန်ဆင်းကြပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား

“မင်းကို ငါမပြောဘူးလား။ တို့ ဆရာကြီးက ချက်ဆိုရင် နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ လူမျိုးကွ”

ဟုပြောပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းကာ မြင်းများ ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြလေတော့၏။ မြင်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလေကွာ။ မင်းတို့ကို ငါထားခဲ့တဲ့နေရာဟာ ဟိုလူအုပ်ကို လမ်းမမြင်နိုင်ဘူးကွ။ မြင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကို ကို လာရမယ်။ ဒီထက် မြင်နိုင်ဖို့ဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို အသေချာဆုံးပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောင်ကုန်းအောက်သို့ မြင်းများဖြင့် ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်က မြင်းကို ဧကသတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဘာလဲ ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟိုလူစုက ချောင်းကို ကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို တက်သွားကြပြီ။ ငါတို့ တည်းတူနေရာက လားမားဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ ဒီဘက်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့မှာကွ။ သူဟာ ခုလောက်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း သူ့ရဲ့ ကျောင်းကြီးဆီကို ပြန်ပြီး လျှောက်လာနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်ချိန်ပင် မောင်ဖိုးသာသည် လရောင်တွင် လျှောက်လာ သော လားမားဘုန်းတော်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဟိုမှာ ဆရာကြီး..ဟိုမှာ” ဟုပြောလိုက်လေတော့၏ ။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် မြင်းကိုစီးလျက် လားမားဘုန်းကြီး၏ ရှေ့သွားရောက်ကာ အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော တိဗက်စကားကို ပြောလိုက်လေ တော့၏။

“တပည့်တော်အနေနှင့် ဒီလိုလုပ်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ အရှင် ဘုရားရဲ့ ကျောင်းမှာ တည်းခိုခံရတဲ့ ကျေးဇူးကို တပည့်တော် မမေ့ပါဘူး။ အဲဒီကျောင်းက ပစ္စည်းလေးတစ်ခုခုခုကို တပည့်တော် အလိုရှိလို့ သွားပါပြီ။ တပည့်တော်လည်း ခိုးရာမရောက်အောင် အရှင်ဘုရားအနေနှင့် ခွန်ကြဲလိုက် တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ တပည့်တော်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တပည့်တော် အသုံးပြုပြီးတဲ့အခါမှာ အရှင်ဘုရားဆီကို တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လာပြီး ပို့မှာ ပါ။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်ဟာ အပိုင်ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ္တ ငှားရမ်း သွားတာပါ။ တပည့်တော်နာမည်လည်း မသိရင် မှတ်ထားပါ။ တပည့်တော်ဟာ စနေမောင်မောင် ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရား”

ဟုဆိုကာ လက်အုပ်ချီ၍ကန်တော့ပြီးလျှင် ရှေ့မှ မြင်းကို ကဆုန်ခိုင်း သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း မြင်းကို ကဆုန်ခိုင်း၍ လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။ လားမားဘုန်းကြီးကမူ ၎င်းတို့၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ လေးနက်သောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေတော့ သတည်း။

+++++

အခန်း (၇)

မီးခိုးကြွက်လျှောက်

စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ရန်သူဝေးရာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို အချိန်လျှော့၍ ခွာလေးဖက်ချ စီးသွားလေတော့၏။ အတော်အတန် ခရီးပေါက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ...

“ဆာတယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာသည်

ကသိသအောက် ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ခင်ဗျားက နေရာတကာ သိနေတာပဲ။ ကိုဖိုးသိလို့ နာမည်ပေး လိုက်ပါလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ကိုဖိုးသိလို့ မပြောင်းတော့ပါဘူးကွာ။ မင်းက ဖိုးသာ၊ ငါက ဖိုးသိ ဆိုရင် ညီအကိုလို့ ထင်နေပါဦးမယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ညီအစ်ကိုထင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်...။ ခင်ဗျားအဖို့ နာဖို့ ရှိလို့လား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောလေ၏။ မင်းက မြန်မာရုပ်၊ ငါက တရုတ် မျက်နှာ။ အဲဒါကို ညီအစ်ကို တော်တယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထင်သွားတာနဲ့ တို့အမေဟာ လင်နှစ်ယောက် ယူဖူးတယ်လို့ ထင်သွားမယ်ကွ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ... “ခင်ဗျား စဉ်းစားတာကလည်း ရှည်လျားလှချဲ့ညီလွှားဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့အခါ ဘွန်ဟောင်းက ... ငါက တွေးလို့ ရှိရင် မီးခိုးဝက်လျှောက် တွေးတတ်တယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“ခင်ဗျား မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောနဲ့။ မြန်မာစကားမှာ မီးခိုး ကြွက်လျှောက်လို့ပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်က ဝက်က ရောက်လာတာတုံး”

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် တဟားဟားရယ်လေ၏။ ထို့ နောက် ဘွန်ဟောင်းက ..

ငါပြောတာကိုမယုံရင် ဟောဒီ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို မေး ကြည့်။ ငါပြောတာ မှန်လား၊ မင်းပြောတာ မှန်သလားဆိုတာ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်။ မီးခိုးတန်းအတိုင်း လျှောက်လာတဲ့ကြွက်ကို မင်း ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ဖူးသလဲ။ အေး.. မှတ်ထားဖို့ က သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖူးတဲ့ မှုဆိုးတိုင်း သူတို့ သိတယ်ကွ။ သူတို့ကို မေးကြည့် ။ တောဝက်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တိုင်း တောဝက်ဟာ သေနတ်ကထွက်တဲ့ မီးခိုးတန်းရှိတဲ့ဆီကို တစ်ခါတည်းလျှောက်လာပြီး ပက်ထည့်လိုက်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် တောဝက်ကိုပစ်တိုင်း အကာအကွယ်ယူပြီးမှ ပစ်ရတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် တို့မြန်မာစကားမှာ မီးခိုးဝက်လျှောက်လို့ ပြောတာကွ။ ဒါပေမဲ့ တချို့နတ် ကူးကွယ်တဲ့လူတွေက ဝက်ဆိုတဲ့စကားကို သူတို့အိမ်တွေမှာ မသုံးချင်ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ ဝက်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကြွက်ဆိုတဲ့စကားကို အစားထိုးသုံးရာကနေပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်သွားတာကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

မောင်ဖိုးသာသည် မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေသောကြောင့် စနေ မောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...၊

“ဆရာကြီး...။ ကိုဘွန်ဟောင်းပြောတာ အဟုတ်ပဲလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ကွ။ ငါ အဘွားရှိတုန်းက မီးဖိုထဲမှာ
မီးခိုးတွေ အူထွက်နေရင် “ဟဲ့ .. မီးခိုးဖက်ခြောက်တွေ မလုပ်ကြနဲ့” လို့
ပြောတယ်ကွ။ ထင်း မထည့်ဘဲနဲ့ ဖက်ခြောက်တွေ ထည့်ရင် မီးခိုးတွေ
သိပ်ထွက်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မီးခိုးနဲ့ ဖက်ခြောက်နဲ့ သုံးထားတဲ့ စကားကွ။
မီးခိုးတွေ သိပ်ထွက်တယ်။ ဖက်ခြောက်တွေ သိပ်မထည့်နဲ့။ ထင်းပဲထည့်လို့
ပြောတာကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းက

“မှတ်ပြီလား။ မင်း ငါနဲ့တင်ပြောရင် နည်းနည်းသက်သာဦးမယ်။ မင်း ကြွက်နဲ့
ငါဝက်က အရွယ်ချင်းမတူပေမယ့် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသေးတယ်။ အခုတော့
ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်လည်း ပါလာရော မင်း ကြွက်လည်း သွားပြီး။
ငါဝက်လည်း သွားပြီ။ အခု ဖက်က ရောက်လာပြီကွ။ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ
မကြားဖူးဘူးကွ။ မင်းယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ။ ငါကတော့ မယုံဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည်
စနေမောင်မောင်ကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဆရာကြီး .. တစ်ညလုံးလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး။ မြင်းစီးလာတဲ့
ခရီးကလည်း တောတော် ဝေးလာပြီနော်။ တော်တော့်ကို ဆာနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

“ဟိုရှေ့က တောအုပ်ထဲရောက်ရင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်း တွေ့ပြီ။
အဲဒီမှာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဆရာကြီး .. ဗိုက်ဆာနေပြီလို့ ပြောတာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
စနေမောင်မောင်က ...

“မသိဘူးလေ ဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ဆာနေတော့ ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့တုံး” ဟု
ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“စားချင်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ဆာနေတာ ဘယ်လို လုပ်ချင်ရမှာတုံး”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ ၏။

“ဟောဟို တောအုပ်လေးကျရင် ကျွေးပါ့မယ်။ ဟောဒီမှာ ရိက္ခာတွေ ပါ ပါတယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တောစပ်သို့ အရောက် မြင်းစီး
သွားလေ၏။ တောစပ်သို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တစခန်းချပြီးနောက်

ဘွန်ဟောင်းကရေကို ရှာရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက မီးမေးရလေ၏။
ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကမူ ရိက္ခာများကို ထုတ်ပေးရလေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့
သုံးဦးသားသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌
တစ်ယောက် တစ်လှည့် ကင်းစောင့်ကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြလေ၏။
ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ကင်းစောင့် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌
ဆရာကြီးသည် မြင်းများကို အစာကျွေး၏။ ရေတိုက်၏။ ဘွန်ဟောင်း
ကင်းစောင့်သော အလှည့်၌လည်း ပါလာသောရိက္ခာပစ္စည်းများကို
ပြန်လည်ထုပ်ပိုး၍ အခြား ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ
ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြစ်အောင် ထုပ်ပိုး၏။ မောင်ဖိုးသာ အလှည့်၌မူ
မောင်ဖိုးသာသည် ကင်းကိုသာ စောင့်၏။ အခြား မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ
မလုပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ..

ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကင်းကျတဲ့အလှည့်မှာလည်း မြင်းတွေကို
အစာကျွေးတယ်။ ရေတိုက်တယ်။ ငါ ကင်းကျတဲ့အလှည့်မှာလည်း ရိက္ခာတွေကို
ထုပ်ပိုးတယ်။ အခြားပစ္စည်းတွေကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြီး
ထုပ်တယ်။ မင်း ကင်းကျတဲ့အလှည့်ကျတော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေ
တာကိုကြည့်ရင် မင်းဟာ လူပျင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဘာမှလည်း
တာဝန်မယူချင်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီးသွားမယ်ဆိုရင်
မင်းဟာ ခရီးဖော်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကျင့်တွေကို ပြင်ပါ။
ကြာလာရင် မင်းဟာ ယောက်ျားဘဝကနေ ရွှေ့လျောသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ဆုံးမလေ၏။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြပြီးသော အခါ၌
ထိုတောအုပ်အတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

လူအုပ်ကွဲပြီ

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တရွေ့ ရွေ့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။
တောအုပ်ကြီးနစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းကြီး သုံးကုန်း
အားလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

“ကဲ..ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြောရဦးမယ်။ လူတွေလည်း နှမ်းနေကြ ပြီ။
မီးလာတဲ့ မြင်းတွေလည်း ပန်းနေကြပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ
ရက်တော်တော်လေး နားပြီးမှ ခရီးဆက်သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းသို့ သုံးဦးသည် ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ ဝင်ရောက်၍
နေရာယူကြလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံကိုဖွင့်၍ မိမိတို့
သွားရမည့်ခရီးကို ကြည့်ကာ ခရီးအကွာအဝေးနှင့် စားနပ်ရိက္ခာကို တွက်ချက်
လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ စနေမောင်မောင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ တောကောင်
များပစ်ခတ်ရန်အတွက် ထွက်သွားလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အနီးဆုံးရွာ
တစ်ရွာကို ရှာဖွေ၏။ ထိုရွာသည် ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်လက်တက်အနီး တည်ရှိသော ရွာ
ဖြစ်၏။ ထိုရွာမှာ ဘာသာစကားသုံးမျိုး ပြော၏။ တိဗက်စကား၊ နီပေါ စကားနှင့်
တရုတ်စကားတို့ဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် တရုတ်စကားအမျိုးမျိုးကို

တတ်ကျွမ်းသည့်ဖြစ်ရာ ဆက်သွယ်ရန် အလွန်လွယ်ကူသည့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မုဆိုးကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် တောင်ဆိတ်များ၊ အရပ်အခေါ် အမွှေးရှည် နွားများကို ပစ်ခတ်ရန်အတွက် တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားကြလေတော့၏။ သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ တောင်ဆိတ်၊ ကြက်ကိုင်များ၊ အမွှေးရှည် အမဲသားကင်များ ရရှိလာလေ၏။ ထို့အပြင် ထိုရွာမှ ဆန်အနီများကိုလည်း ဝယ်ယူလာခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့ ခိုအောင်းတည်းခိုရာ ကျောက်ဂူကြီးသို့ ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်း သယ်လာသောရိက္ခာများကို စစ်ဆေး၏။ ဘွန်ဟောင်းအား ...

“ဟေ့.. ဘွန်ဟောင်း။ မင်းယူလာတဲ့ပစ္စည်းထဲမှာ အဓိကပစ္စည်း ကျန်နေ တယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ဆိုတော့ ကြက်သွန်ဖြူပဲကွ။ ဒီဘက်က တောင်တန်းတွေဟာ အလွန်မြင့်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူမပါဘဲ ခရီးသွားတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီး ခိုးရိမ် ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တောင်တန်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ လမ်းလျှောက်နေရင် ဘာမှမသိသာဘူး။ လားနဲ့ ၊ မြင်းနဲ့ခရီးသွားရင်လည်း မသိသာဘူး။ ခရီးသွားရင်း မြေပြင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင် ကာဘွန်ဓာတ်တစ်မျိုးဟာမြေပြင်က နှစ်တောင်လောက်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ မြေပြင်မှာ ထိုင်လိုက် မတာနဲ့ အဲဒီ ကာဘွန်ဓာတ်ရှုပ်ပြီး ဘွန်းခနဲ လဲကျသွားနိုင်တယ်။ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သေသွားနိုင်တယ်။ ကြက်သွန်ဖြူ ပလုပ်ပဲလောင်း စားထားရင် မသိသာဘူး။ အဲဒီတော့ ဘွန်ဟောင်းအနေနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူ သွားရှာချေ။ မင်း အခုရောက်ခဲ့တဲ့ရွာကိုတော့ မဝင်နဲ့တော့။ တခြားရွာကို သွားရှာချေ။

ဟု ဖေခိုင်းလိုက်၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း ၎င်း၏ပစ္စည်းများကို ချမျှပင် မချရဘဲ ကြက်သွန်ဖြူရှာရန် ထွက်သွားရလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းထွက်သွားပြီး သုံးနာရီခန့်ကြာသော အခါတွင် စနေမောင်မောင်သည် အပ်နေသော မောင်ဖိုးသာကို ...

“မောင်ဖိုးသာ..ထတော့။ တို့ကိုသတ်ဖို့ လူတွေ လိုက်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ ရတတ်သမျှသော ပစ္စည်းများကို ဆွဲ၍ လိုဏ်ဂူ အပြင်ဘက် သို့ ထွက်လေ၏။ အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် တောင်ကမ်းပေးယံတစ်ခုကို ပတ်၍ တက်လာသော လူအုပ်ကြီးကို တောင်ကုန်းများကြားမှ ဝိုးတဝါးတော့ မြင်ရ လေ၏။ စနေ မောင်မောင်သည် လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ အဝတ်နီတစ်ခုကိုထုတ်ကာ ဝှေ့ရမ်း၍ပြုလေ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် အဝေးဆီမှ စနေမောင်မောင် လှုပ်ရမ်းပြသော အဝတ်နီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု တွေ့မြင်သွားကြလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား...

“မောင်ဖိုးသာရေ၊ ငါတို့ မြင်းတွေကို ဟောဟို တောင်စောင်းဘက်ဆီကို ဆွဲသွားကွ။ တို့ရဲ့ ရန်သူကတော့ သူတို့ရဲ့ နောက်ကျောကို ပြန်ကပ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်၏ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လျှောက်သွား လေ၏။ များမကြာမီမှာပင် စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာထံသို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင် ..

“မောင်ဖိုးသာရေး မြင်းပေါ်တက်တော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းကိုယ်တိုင် မြင်းပေါ်လှားခနဲ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ကဆုတ်ပေါက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ၎င်း၏ နောက်မှ မြင်းနှင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး နှစ်ရက်ခန့် အကြာ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် ကြက်သွန်ဖြူအိတ်ကိုထမ်း၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ တောင်ကိုပတ်၍ တက်သွားသောလမ်းတွင် များစွာသော လူတို့၏ ခြေရာကိုတွေ့လျှင် ၎င်း၏ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာ တို့သည် ၎င်းတို့ နေရာတွင် ရှိတော့မည့်မဟုတ်ဟု တွက်ဆမိလိုက်သည့် အလျောက် ရှေ့သို့ မတက်တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်တို့ နှင့် လူအုပ်ကွဲသွားလေ တော့၏။

သေစေညွှန်းရှေ့သလား

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ရန်သူများ၏ နောက်ကျော ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ တာဝန်မှာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့ရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောင်ခြေရှိ ရွာများအားလုံးကို ဝင်ရောက်ကာ ဘွန်ဟောင်း၏ သတင်းအစအနကို စုံစမ်းလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကြက်သွန်ဖြူ ဝယ်ခဲ့သောရွာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုရွာမှ ဘွန်ဟောင်းသည် ကြက်သွန်ဖြူ အိတ်ငယ်နှစ်အိတ်ကို ထမ်း၍ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်သွားကြောင်း သတင်းပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်းတို့ ညွှန်ပြသော မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

တောအုပ် တစ်အုပ်ကို တွေ့၏။ စနေမောင်မောင်တို့သည် ထိုတောအုပ် အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ တောအုပ်၏ အလယ်သို့ ရောက်လျှင် လားမား ဘုန်းတော်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား ..

“မောင်ဖိုးသာရေး..ဒီတစ်ခါတော့ အသက်နဲ့ ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီနဲ့တူပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...၊

“ဒီဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်း ကျွန်တော်တို့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး မောင်းဖိုးသာရဲ့ ။ ဒီ လားမားဘုန်းတော်ကြီး ထိုင်နေပုံက သိပ်ပြီးပိုင်နိုင်တဲ့ သဘောပါတယ်။ သူ့လူတွေ တို့ကို ဝိုင်းထားတဲ့ သဘော ပါတယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်သည့်အခါ စကားမဆုံးမီ၌ပင် ချုံဖုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများ၏ နောက်ကွယ်မှ ဒူးလေးများ၊ လင့်လေးများ၊ တွမ်းသေနတ်များ ကိုင်တွယ်ကာ လူအုပ်ကြီးသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာအားမြင်းပေါ်မှ ဆွဲ၍ချကာ လက်များကို ဆန့်တန်းစေပြီး ဝါးလုံးများဖြင့် ပူး၍ချည်ကာ ဖမ်းဆီးသွားရာ၌လည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖမ်းသွားသည်မဟုတ်။ ကြာပတ်သမားတစ်ဦးက တရွမ်းရွမ်း ရိုက်၍ သွားလေ၏။ တစ်ချက်ရိုက်တိုင်း မောင်ဖိုးသာက “အမယ်လေး” ဟု အော်လေ၏။ ထို “အမယ်လေး” ဟူသော စကားအား အကြီးအကဲက အဓိပ္ပာယ် သိလိုသည်ဆိုကာ စနေမောင်မောင်အား

ဘာသာပြန်ခိုင်း၏။ ထိုအခါ စနေ မောင်မောင်က အမွန်အတိုင်း
ဘာသာပြန်မပေးဘဲ “မင်းတို့ကို ဆဲတာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သောကြောင့်
အကြီးအကဲလုပ်သူသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားသည့် အလျောက် မောင်ဖိုးသာ
တစ်ဦးတည်းကိုသာ ဖိ၍ ရှက်နက်လေတော့၏။ ရိုက် လိုက်တိုင်းလည်း
မောင်ဖိုးသာသည် “အမယ်လေး” ဟု အော်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ အား
တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ သည် လွန်စွာ
ကြောက်ရွံ့နေသည့်အလျောက် စနေမောင်မောင်အား ..

“ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့ကို သတ်တော့မယ်ထင်တယ်” ဟု မေးလိုက်ရာ
စနေမောင်မောင်က ..

“ဒီနေ့ တော့ မသတ်သေးဘူးကွ။ စိတ်ချလက်ချနေ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်၏ စကားကို
ယုံကြည်မှု မရှိသေးဘဲ ။

“ဆရာကြီး..ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ” ဟု ပြန်မေးလျှင် စနေမောင်မောင်က
...

“ဟိုမှာ လားမားဘုန်းတော်ကြီး ရှိနေသေးတယ်လေကွာ။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီး
ကြွသွားရင်တော့ တို့ နှစ်ယောက်က သေချာပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“သူ့ကြောင့်..သူ့ကြောင့်..” ဟု ညည်းညူလေ၏။

“ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ မောင်ဖိုးသာရဲ့” ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေရင်
အကောင်းသား။ မအူကုန်းအပေါင်ဆိုင်က အပေါင်းဆုံးပစ္စည်း လေလံပစ်တဲ့
အခါမှာ မဟူရာတုံးနဲ့ တူတဲ့ ကျောက်တုံးလေးကို လေလံဆွဲမိရာကအစ အခု
အသက်ဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်ရတော့မယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ဝမ်းနည်းတကြီးပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“မင်းရဲ့ မဟူရာတုံးကလေးဟာ မင်းရဲ့ သေမင်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အဲဒီ
ကျောက်တုံးကလေးကို မဟူရာသေမင်းလိုတောင် ခေါ်သင့်တယ်ကွ။ သိပ်လည်း
ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ကွ။ ဒီကောင်တွေ သတ်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ လက်စတုံး အောင်
လုပ်ကြမှာပါ။ သိပ်ပြီးဝေဒနာခံစားဖို့ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...သေတော့သေမှာပဲ မဟုတ်လား
ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ လွတ်လမ်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ စဉ်းစား
ကြည့်တယ်ကွ။ ဒီကောင်တွေလူစုဟာ ငါတို့ကိုစားတော့၊ လှံတွေနဲ့ သတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီး ပြန်ကြွသွားပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ကို ဒီနေရာမှာ

ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှာကွ။ ဒီနေရာဟာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းတာနဲ့ မင်းရေ
ငါရော အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေရမှာ။ ဒါမှမဟုတ် ရင် ဒီဒေသမှာက
သိန်းငှက်ကြီးတွေ ရှိတယ်ကွ။ နတ်သီးတွေကလည်း
ချွန်ချွန်ကောက်ကောက်ကြီးတွေ၊ တိုက်လာပြီး ထိုးဆွလိမ့်မယ်။ တိုက် ဘာမှ
ပြန်မလုပ်နိုင်ရင် ဆက်တိုက်လာပြီး ထိုးမယ်။ အူတွေ၊ မျက်လုံးတွေထွက်လာရင်
သူတို့ခြေထောက်ကြီးတွေနဲ့ ကုတ်ပြီး ဆွဲထုတ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ နည်းနဲ့ မရှုမလှ
သေရလိမ့်မယ်။ မင်း ဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ငါက မြင်နေရပြီး ငါက ဘယ်လိုမှ
အကူအညီမပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခုကတည်းက ကြိုပြီး တောင်းပန်ထားမယ်
မောင်ဖိုးသာရေ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ချုံးပဲ့ချ၍
ငိုလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ငြိမ်၍ နေလေ၏။
မောင်ဖိုးသာမှာမူ ကျေနပ်အောင် ငိုပြီးနောက် ...

“ဆရာကြီး..ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ” ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီအချိန်ဟာ နှစ်ချက်ထိုးလောက်ပြီးကွ။ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ အချိန်ပဲ။
လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ကို နှိမ်မီး နိုင်နိုင်နဲ့ ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် ခဲလိုက်ရ ရင်
ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီးနွယ်ဗျာ။ သေဖို့ ကိစ္စကို စိတ်မကူးဘူး။ ဘယ်နှယ် လစ်ပတန်
လက်ဖက်ရည် စိတ်ကူးနေတာတုံး”

ဟု မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“မောင်ဖိုးသာရယ်..သေဖို့ ကိစ္စက စိတ်ကူးဖို့ မလိုပါဘူး။ အလိုလို
ရောက်လာမှာပါ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက တစ်စုံ တစ်ရာ
ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လားမားဘုန်းတော်ကြီး အား
လှူအများက ထိုင်၍ရှိခိုးနေသည်ကို စနေမောင်မောင်က တွေ့မြင်သွား လေ၏။
ထို့ကြောင့် ... ၊

“မောင်ဖိုးသာ... ဆရာတော်ကို တော့ ဝိုင်းဖူးနေကြပြီ။ ဆရာတော်ကြီး တော့
ပြန်ပြီးကြွတော့မယ် ထင်တယ်”

နေလုံးကြီးသည့် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အအေးဓာတ် သည်
ပို၍လာ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာ ချမ်းအေးလှသဖြင့် ညည်းနေ၏။ ထိုအခါ
စနေမောင်မောင်က ...

“ခုအခါမှာ ရေချိုးခန်းကောင်းကောင်းမှာ ရေခဲရေလေး၊ လပ်ဆပ်ပြာ ကလေးနဲ့
ရေချိုးရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားလေ၏။

အခန်း (၈)

ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ အဝင်

“မဟုတ်တာပဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဒီလောက် ချမ်းနေတာ။ ရေခဲရေနဲ့ ရေချိုးရမယ်လို့ဗျာ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

“ချမ်းတယ်..ဟုတ်လား။ ငါဖြင့် အိုက်လို့ကွာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူစပ် ပူလောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“မဟုတ်တာတွေ ကျွန်တော့်ကို မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီးရာ” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“ဟေ့ မောင်ဖိုးသာ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ... “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“အဲဒီလို စိတ်ဆိုးတော့ အသားတွေ ပူလာတယ်ကွ။ အချမ်း သက်သာသွားတာပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေဖို့ကို မစဉ်းစားနဲ့ကွ။ ခေါင်းထဲမှာ သေတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထည့်ကို မထားနဲ့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“အဲဒါ ကောင်းတယ် ဆရာကြီး။ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်တာပဲ ထားရမယ်။ ဘယ်လို ရှင်မလဲဆိုတာပဲ စိတ်ကူးရမယ်”

ဟု အားတက်သရောပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“အဲဒီလိုလည်း မထားနဲ့ကွ။ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်တယ်ဆိုတာကိုပါ ထုတ် ထားလို့က်။ သေတာလည်းမရှိဘူး။ လုပ်စရာရှိတာပဲ လုပ်နေတာ ရှိရမယ်။ သေခြင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ သေမင်းအတွက် ထားလိုက်။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တာက လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီးရယ်.. ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အခု ဘာလုပ်ဖို့ရှိလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာမှလုပ်စရာမရှိရင် သီချင်းအော်ဆိုမယ်ကွာ။ အချမ်းပြေတာပေါ့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင်မောင်ဖိုးသာက သဘောတူလေ၏။
ထို့နောက် စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် သီချင်းဆိုကြလေ၏။
စနေမောင်မောင်က တစ်ပုဒ်ဆို၏။ မောင်ဖိုးသာက သူ
ရသောသီချင်းကိုအော်ဆိုလေ၏။ ထိုကြောင့် ဆူညံ၍ နေလေတော့၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်၍ သွားလေတော့၏။ နှင်းများလည်း ကျလာ၏။
လမက်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်တွင် ကြွယ်များ၏ အရောင်သာ
ရှိနေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ခွေးအူသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ခွေးတွေ အူနေပြီ ဆရာကြီးရဲ့” ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“ခွေးမဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။ တောရွာဒေသတွေမှာ ခဲပေါင်လို့ ခေါ်တဲ့ ခွေးအ
တွေကွ။ အဲဒီ ခွေးအ အုပ်နဲ့တွေ့ရင် ဆင်တောင်မခံနိုင်ဘူး ငါ့လူရေ။ အသားတွေ
တစ်စချင်း ဖဲ့စားတာကွ။ ဒီအကောင်ကို မောင်းတုန်း ဟိုအကောင်က
ဝင်ကိုက်တာ။ ကြာတော့ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့တာပဲဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ခွေးအ များ၏ ဟောင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း
ဝေးသည်ထက်ဝေး၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ခွေးအ တွေ ဝေးသွားပြီ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“မပူပါနဲ့ ငါ့လူရေ။ ခွေးအ တွေ သွားပြီးရင် မြေခွေးတွေ ရောက်လာ
တတ်တယ်။ ခွေးအ စားလို့ ကျနံ့တဲ့ အကောင်ကို မြေခွေးက ထပ်ပြီးစားတယ်ကွ။
မြေခွေးဆိုတဲ့ကောင်က အချောင်သမားပဲကွ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ဒီလိုဆိုလည်း မြန်မြန်မိုးလင်းမှပဲ
ကောင်းတော့မှာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ...

“မိုးလင်းရင်လည်း တို့ကို ထိုးဖောက်စားမယ့် သိန်းငှက်ကြီးတွေ
လာလိမ့်မယ်ကွ။ ကဲပါကွာ အဲဒါတွေလျှောက်ပြီး မတွေ့ဖြစ်အောင် သီချင်း
ထပ်ပြီး ဆိုတာပေါ့”

ဟုပြောကာ စနေမောင်မောင်က မောင်ဖိုးသာအား သီချင်းထပ်ဆို ခိုင်းလေ၏။
၎င်းက ပါးစပ်ဆိုင်းတီး၍ ပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့ အနီးသို့
တစ်စုံတစ်ယောက် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ရောက်လာသည်ကို မောင်ဖိုးသာက
မြင်ပြီး လန့်၍အော်လေ၏။ ထိုသို့ အော်သည်ကို ထို ကုန်းကုန်း
ကုန်းကုန်းနှင့်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်က ...

“ဟေ့... မောင်ဖိုးသာ။ အော် မနေနဲ့။ ငါကယ်မှ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်မှာ”

ဟု ကိုဘွန်ဟောင်းက အော်ပြောသဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် လွန်စွာမှ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“အောင်မလေး..ခင်ဗျားကို ကျပ်ဖြင့် မေ့နေလိုက်တာဗျာ။ ဆရာကြီးရေ
သေမှာမကြောက်တော့ဘူးဒေါ့”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က သဘောကျလွန်း ၍

တဟားဟား ရယ်လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင်
၎င်းတို့သုံးဦးသားသည်လေကွယ်ရာ၌ ဘွန်ဟောင်းဝယ်လာသော စားစရာ
သောက်စရာများကို စားသောက်ကြလေ၏။ ရေဘူးကိုဖွင့်၍ သောက်ကြလေ၏။
ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် ကြွယ်ရောင်ကိုအားကိုး၍ ခရီးကိုဆက်ခဲ့ကြရာ
ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာသို့ ရောက်လျှင် လိုအပ်သောပစ္စည်းများနှင့်
မြင်းများကို ထပ်မံ ဝယ်ယူရ၏။ ဘွန်ဟောင်းစီးလာသောမြင်းမှာလည်း
ခြေထောက်နာနေပြီ ဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင် နှင့် မောင်ဖိုးသာ၏ မြင်းများကိုမူ
ထိုလူစုက ဆွဲသွား ကြပြီ ဖြစ်၏။ မြင်းများဝယ်ယူပြီးသောအခါ၌
ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ လမ်းတွင် မောင်ဖိုးသာက ..

“ကိုဘွန်ဟောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာသလဲ” ဟုမေးရာ ...

“ဒီအတိုင်းတော့ မရှာနိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့က သီချင်းအော်ဆိုနေတော့
အသံသွယ်ကြားရာကို လိုက်ရတာကွ။ မင်းတို့သီချင်းဟာ တော်တော်တန်ဖိုး
ရှိတယ်။ မင်းတို့ အသံကို ကယ်တာပဲ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် အထက်က
ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း စကားတပြောပြောနှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေ၏။ တောင်တန်းကြီး
တစ်ခုကို နံနက်မိုးလင်းခါနီးတွင် စတင်ဖြတ်သန်းရ၏။ တောင်ပေါ်
မတက်မီ၌တောင်ခြေတွင် ဘွန်ဟောင်းဝယ်ခဲ့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းကို
အသားခြောက် တစ်ခုဖြင့် စားသောက်၍ တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ စတင်တက်ခဲ့၏။
နံနက် ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ နေမပွင့်သေးဘဲ နှင်းများသာ အုံ့ဆိုင်းနေ၏။
ညနေ နှစ်နာရီထိုးမှပင် နှင်းများ ပျောက်လွင့်သွားပြီး နေရောင်ကိုတွေ့ရ၏။
ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

“ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ နေထွက်ပြီကွ။ အနောက်ဘက်က နေထွက်တာ မင်းတွေ
ရပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ကျီစားလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာကလည်း ...

“အဲဒါ နေထွက်တာမဟုတ်ဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ နေဝင်တော့မှာ။ အခု
နှစ်ချက်ထိုးနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အတန်ငယ်သွားမီသောအခါ၌ ကျောက်တုံး၏ဘေးတွင် ခပ်
ကွေးကွေး ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းရှိသော အရိုးစုတစ်ခုကိုမြင်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက
မောင်ဖိုးသာအား

“ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ ဟိုမှာ ခပ်ကွေးကွေးလေး အရိုးစုပုံသဏ္ဌာန်ကို
တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခရီးသည်ဖြစ်မယ်ဗျ။ ခရီးသွားရင်း အဖျားတက်လာမယ်။ အဲဒါကြောင့်
လေကွယ်တဲ့ကျောက်တုံးဘေး သွားလဲ့နေတုန်း အသက်ထွက်တာဗျ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။ တောင်ပေါ်မှာ တစ်ခါတလေ ကာဘွန်နစ် အက်ဆစ်ဓာတ်တွေဟာ ပျံ့ပြီးတက်နေတယ်။ အဲဒီဓာတ်တွေဟာ ပေါင်လယ်လောက်ထိ တောင်ပေါ် မြေပြင်ကနေ အပေါ်ကို တက်လေ့ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မြင်းပေါ်က ဖြစ်ဖြစ်၊ လားပေါ်က ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းပြီး ထိုင်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီဓာတ်တွေကို ရှိမိတော့တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာပဲ ဒီလူဟာ သတိ လစ်သွားပြီး လဲကျတတ်တယ်။ အဲဒီနဲ့ အဲဒီဓာတ်တွေကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရှိမိတော့တာပဲ။ အဲဒီလို့နဲ့ အသက်ပျောက်ရတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်တောင်ပေါ် ခရီးသွားရင် ကိုယ်စီးထားတဲ့ မြင်းတွေ၊ လားတွေပေါ်က မဆင်းရဘူး။ ဆင်းမိရင်လည်း မထိုင်ရဘူးကွ။ ပြီးတော့ ကိုယ်စီးတဲ့ မြင်းကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လားကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခပ်မော့မော့ကလေးနေအောင် ဇက်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲပြီး စီးရတယ်”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ကိုဘွန်ဟောင်း.. နူးနူးပေါက်ဖို့တော့ မြင်းပေါ်က ဆင်းရမှာပေါ့ ။ မဆင်းလို့ မရဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

‘ဆင်းတော့ ဆင်းပေါ့ ကွာ။ မထိုင်နဲ့ပေါ့။ ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ တောင်ပေါ်ခရီးသွားရင် ဒီကိစ္စကို အရေးကြီးလို့ မင်းကိုသတိပေးတာ ဆရာကြီး တစ်ခါ၊ ငါတစ်ခါ၊ ဒါပါနဲ့ဆိုရင် မင်းကို သတိပေးတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ အဲဒါ နားမထောင်လို့ မောင်ဖိုးသာဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင် သေသွားရင် ငါတို့မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ မင်းရဲ့ ဝေစုကို ငါနဲ့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ခွဲပြီးယူလိုက်ရပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်။ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်။ ရတနာသိုက်ထဲက ရတနာတွေကို ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တုန်းပဲလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ “ဒီလိုဆို မင်းကို ပြန်ပြီးမေးမယ်။ မင်းကော ယုံကြည်တုန်းပဲလား” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် ...

“စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ကိုဘွန်ဟောင်း။ ကျွန်တော်တော့ မယုံတော့ဘူး။ ရတနာပစ္စည်း မဆိုထားနဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ နေရာကိုတောင် ရောက်လိမ့် မယ်တောင် ကျွန်တော် မထင်တော့ဘူး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ ငါတော့ ယုံတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ မုချရမယ်”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ခင်ဗျားက ယုံရတာလဲ” ဟု

ထပ်၍မေးလိုက်လေ၏။

“စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့ ငါတို့ဆရာကြီးကို ငါက သိပ်ပြီးယုံတာ။ ဒီလူကြီးလုပ်ရင် မရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူနဲ့ငါ တွဲလာတာ ကြာပြီ။ အောင်မြင်တာ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခင်ကြားမှာတော့ ပြေးရလွှားရ တာတွေ ရှိတာပေါ့ ကွာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်မြင်တာချည်းပဲ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားကတော့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အပေါ်မှာ အသေကို ယုံထား တာပဲ။ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ ၊ ကျုပ်တို့ကိုပစ်ပြီး ထွက်မပြေး နိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

“အာမခံနိုင်တာပေါ့ကွာ။ စနေမောင်မောင်ဟာ မင်းထင်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ယောက်ျားအရာအထောင်မှာ သူ့လို ယောက်ျားပီသတဲ့လူမျိုး။ သူ့လိုလူမျိုးကို တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ကွ။ ဒါကလည်း အပြောနဲ့ မယုံပါနဲ့ဦးကွာ။ သူ နဲ့ နှစ်ရည်လများ ပေါင်းကြည့်ပါဦး။ အဲဒီအခါကျမှ ငါဖြောတာ ဟုတ် မဟုတ် မင်း ယုံပါကွာ။ ငါတို့မှာကတော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက သူ့ကို အများကြီး စိတ်ချယုံကြည်တယ်။ ငရဲပြည်ကို အလည်သွားမလားဆိုရင်တောင် စနေမောင်မောင်ပါရင် ငါသွား မယ်။ နတ်ပြည်ကို တက်မလားဆိုရင်တောင် စနေမောင်မောင် မပါရင် ငါ မတက်ဘူး။ အဲဒါလောက်တောင် ယုံတယ်ကွာ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ... ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီဗျာ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် စနေမောင်မောင်သည် ရပ်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်ရပ်လိုက်လျှင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးလည်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းကာ စနေမောင်မောင် အနီးသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းအနီးသို့ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာရောက်လာလျှင် ...

“ဟိုတောင်စောင်းကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဟုပြောလိုက်ရာ မှန်ပျပျတောင်စောင်းတွင် လူများ သွားလာနေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

“ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီလို စည်စည်ကားကား ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဈေးနေ့ ကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် ...

“ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့...။ ဝေးပေမယ့် တောင်စောင်းမှာ သွားနေတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ရင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးဆိုတာ သဲသဲကွက် ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာဆိုရင် ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ မိန်းမနဲ့ ကလေး တွေကို

ခေါ်လာကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်ကြတော့မယ်။ အဲဒီ တွေ့နေတဲ့ သူတွေဟာ အဲဒီမြို့ကို သွားကြတာ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ဘာသာရေးပွဲတော်တစ်ခု ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ အဲဒီမြို့ကို အရောက် သွားကြရမှာပဲ။ အဲဒီမြို့မှာ သုံးရက်လောက်နားပြီး အစားသောက်ကောင်းလေး တွေစားပြီး အင်အားဖြည့်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ စီးလာတဲ့မြင်းတွေကို အဲဒီမှာ ဈေးလျှော့ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မြင်းကောင်း သုံးစီးလောက် ဝယ်ကြတာပေါ့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထောင်ချောက်တစ်ခု၏ ပတ်လမ်းကိုရှာ၍ မြင်းများကိုထိန်းကာ တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့ရာ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောင်ကြား၌ပင် မီးဖို၍ နံနက်မိုးလင်းသည်ကိုစောင့်ခဲ့ရလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါတွင် ၎င်းတို့၌ပါသော ခေါ်ပြင်ကို မီးဖုတ်၍ ရွှေနှေးကြမ်းနှင့် ဝါးမျိုးပြီးလျှင် ထိုတောင်ကြားမှ ထွက်ခဲ့ရာ မြစ်လက်တက်တစ်ခုကို တွေ့လေ၏။ စနေမောင်မောင် သည် ၎င်း၌ ပါလာသောမြေပုံကိုထုတ်၍ ကြည့်ပြီးလျှင်

“ဒီမြစ်ဟာ အရှေ့ အနောက်စီးနေတဲ့ မြစ်ပဲ။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ရဲ့ လက်တက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘူတနိနယ်ဘက်ကို အတော်ကလေး နီးသွား ပြီ။ ဒီကနေ့ ရှေ့ကိုဆိုရင် တောင်ကြောတွေ မရှိတော့ဘူး။ လွင်ပြင်တွေ များတယ်။ ကျုပ်တို့က ဟာလာဆာမြို့တော်နဲ့ ဘူတနိနယ်ကြားမှာရှိတဲ့ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်တစ်ဝိုက်ကို ရောက်နေပြီ။ အခု ကျုပ်တို့ တွေ့ရမယ့် မြို့ဟာ ဆန်ပိုလို့ ခေါ်တဲ့ တောမြို့လေး တစ်မြို့ပဲ။ အလွန်သာယာလှတဲ့ မြို့ကလေး တစ်မြို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်ဖို့ခရီးကိုက တစ်ရက်လောက် ကြာမယ်။ တောင်ကြားကဖြတ်ပြီး ဆင်းရမယ်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်လောက်မှ အဲဒီမြို့ကို ရောက်မယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဂျိုရဟတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘွန်ဟောင်း မျက်စိလည်နေပြီထင်တယ်။ ဂျိုရဟတ်၊ တေစဘူ၊ ဂေါဟတ်ထိ ရှိလောင် အဲဒါတွေဟာ ဘူတနိနယ်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာဗျ။ ကျုပ်တို့က မြောက်ဘက်ကို ရောက်နေပြီ။ အဝေးကြီးပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် တောင်ကြားခရီးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ကြားခရီးကိုဆုံးလျှင် တောင်တစ်တောင်ကိုကျော်၍ တက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောင်ထိပ်တွင် ဂေါရခါးရွာကလေး တစ်ရွာကို တွေ့ရ လေ၏။ ၎င်းဒေသ၌ ဂေါရခါးလူမျိုးကို တွေ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ တော့၏။ ၎င်းတို့သည် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်အခါက ရွာတည်၍ ရောက်နေကြသည်ကို ၎င်းတို့ကယ်တိုင်ပင် ဂဃနုဏ မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦး

ရွာထဲသို့ဝင်သွားလျှင် ရွာသူကြီးက တိဗက်ဘာသာ ဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ တိဗက်များ မဟုတ်ကြောင်းသိလျှင် ဂေါ်ရခါးဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။
စနေမောင်မောင်ကလည်း တိဗက်စကားကို ထမင်းစားရေသောက် မျှသာ ပြောတတ်သော်လည်း ဂေါ်ရခါးစကားကို ၎င်းမိခင်ပြောသော စကား ကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်လေ၏။ ဂေါ်ရခါးရွာသူကြီးသည် စနေ မောင်မောင်တို့အား ရှာပါတီ၊ အားလူးဟင်း၊ နားနီပုပုများဖြင့် ဧည့်ခံ၏။ ထို့ နောက် မညီသည့် လူမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးမြန်း၏။
စနေမောင်မောင်ကလည်း မြန်မာလူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ကို ဝါသနာပါ၍ လှည့်လည်ရှာဖွေကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလျှင် ထို ရွာသူကြီးက ...

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပဲ ရှာတာလား။ ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်တွေကို မိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ရတနာသိုက်ရှာသောသူတို့မှာ လောဘ ရမ္မက်ကြီးသူများဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ လောဘရမ္မက်မရှိကြောင်း၊ သို့သော် အန္တရာယ်လည်းမရှိဘဲ ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့ရမည်ဆိုလျှင် ထိုသိုက်မျိုးကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုရာ ရွာသူကြီးက ရယ်လေ၏။ ထို့ နောက် ရွာသူကြီးက ၎င်း၏ ဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ပြောလေ၏။

“ကျုပ်အသက် ခုနစ်ဆယ် နီးပါပြီဗျာ။ အချောင်ရတဲ့ ရတနာသိုက် ဆိုတာ မကြာဖူးပါဘူး။ သိုက်တူးလို့ သူဌေးဖြစ်တဲ့လူလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး။ သိုက်တူးလို့ သေတဲ့လူရယ်၊ မရှုမလှ ဒဏ်ရာရတဲ့သူရယ်ပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ လူတွေကို ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ပြီးသနားတာပဲ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ လာယူတာ ကိုက ဒီလိုတွေ လှူနဲ့တာပဲ။ ရတနာသိုက်ရှာတဲ့လူဆိုရင် ရွာမှာလက်ခံဖို့ မပြောနဲ့ ရွာထဲက ဖြတ်ခွင့်မပေးဘူး။ မိတ်ဆွေတို့က ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်လို့ ကျုပ်က ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းအဖြစ် လက်ခံတာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင်မောင် ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအနီးသို့ ကပ်၍ ...
“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ.. ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မယ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါဘွန်ဟောင်းက ..

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ငါ့လူရာ။ ရွာသူကြီးက မြန်မာလိုတတ်နေရင် ခက်နေဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ရွာသူကြီးနှင့်အဆင်ပြေအောင် စကားပြော နေ၏။
ထိုရွာသူကြီးသည် မျက်လှည့်ဝါသနာပါကြောင်း စနေမောင်မောင်သည် စကားပြောရင်း ရပ်မသွား၏။ ထို့ကြောင့် စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းသည် မျက်လှည့်ဆရာ မဟုတ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝက မျက်လှည့် ဆရာတစ်ဦးထံတွင် အနည်းငယ် သင်ယူခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြီးလျှင်

“ကပ်အင်ဘော” ခေါ် ပန်းကန်လုံး သုံးလုံးနှင့် ဘောလုံး သုံးလုံးကို လှည့်စား

ပြသော မျက်လှည့်ကို ပြသလိုက်ရာ ရွာသူ ကြီးသည် လွန်စွာသဘောကျ သွား၏။ ထို့နောက် ၎င်းအား သင်ပြပေးရန် ပြောသဖြင့် စနေမောင်မောင်က ဓမ္မတနာဗရပူဖြင့် သင်ပြပေးလိုက်ရာ ရွာသူကြီးသည် စနေမောင်မောင်နှင့် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ည ညစာကို ချာပါတ်၊ အာလူးဟင်း၊ နွားနို့အပြင် မြောက်မြားလှစွာသော မုန့်အချို့ကို စားပွဲဝိုင်း လေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် စားသောက်ကြ ပြီးနောက် ရွာသူကြီးက သူ၏ ရွာကို လှည့်ပတ်ပြ၏။ စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦးလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုညက ရွာသူကြီး၏ ကောင်းမှုကြောင့် ကြီးရတင်များပေါ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ အပိစက်ကြပြီး နံနက်မိုးလင်း သည့်နှင့် မြင်းများကို အစာကျွေးကာ တောင်အဆင်းလမ်းအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။ နေခင်းသုံးနာရီခန့်တွင် ဖြူဖုတ်ရေမြစ်အနီးရှိ ဆန်ပုံ ဆိုသည့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော ဆိပ်ကမ်းရှိကြီးတစ်မြို့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၉)

မွန်မြတ်ထူးခြားသောပွဲတော်နှင့်ကြိုခြင်း

စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည့် ဆန်ပုံမြို့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိကြပြီး နောက် ရည်မှန်သော ထမင်းဆိုင်ရှင်တစ်ဦး ရောင်းချသည့် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ထိုထမင်းဆိုင်၌ပင် ရက်အနည်းငယ် တည်းခိုလိုကြောင်းပြောရာ ထမင်းဆိုင်ရှင်က သူ၏ဆိုင်နောက်တွင် ခရီးသည် များ တည်းခိုရန်အတွက် အဆောင် တစ်ဆောင်ရှိကြောင်း၊ မြင်းများထားရန် အတွက် မြင်းဇောင်းများလည်း ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း ခရီးသည်များ အနေနဲ့ သူ၏ထမင်းဆိုင်၊ သို့မဟုတ် အင်း၌ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ တည်းခိုနိုင်ကြောင်းပြောပြလေ၏။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အမည်မှာ စန်ကိုင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စန်ကိုင်းနှင့် စကားပြောနေစဉ်ပင် စန်ကိုင်း၏မိန်းမ ရောက်လာ၏။ စန်ကိုင်း၏ မိန်းမမှာ စန်ကိုင်းထက် အရပ်ခြောက်လက်မခန့် မြင့်၏။ စန်ကိုင်းစကားပြောလျှင် ၎်၏ ပြောရ၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်တွေ့ရသော မောင်ဖိုးသာ က ပြုံးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“မင်းပြုံးတာ ငါ့သိပါတယ်ကွာ။ ယောက်ျားက အရပ်ပူပြီး မိန်းမက အရပ်မြင့်နေတာကို မင်းပြုံးတာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“အမှန်ပဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရေ” ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာပြောသောစကားကို စန်ကိုင်းအား ပြောပြလိုက်သောအခါ စန်ကိုင်းက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီး နောက် စန်ကိုင်းက ...

“အရပ်ပုတဲ့ယောက်ျားဟာ ချစ်သူမျက်နှာကို လမ်းကြီးနဲ့ တင်စားခွင့် ရှိတယ်ဗျ။ သူက မော်ကြည့်ခွင့် ရှိတာကိုး”

ဟု ခန့်မောင်မောင်ကို ပြောလိုက်သဖြင့် ခန့်မောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းတို့ အား ဘာသာပြန်ပေးသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရယ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ခန့်ကိုင်းဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ မောင်ဖိုးသာရေ။ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ရယ်စရာ လုပ်ပုံစိတ်တတ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘဝမှာ အခက်အခဲ မရှိဘဲ နေထိုင်သွားနိုင်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ခန့်ကိုင်းမိန်းမက စကားပြောပြန်လေ၏။ ၎င်း၏ စကားကို ခန့်မောင်မောင်က ...

“ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ ခန့်ကိုင်းရဲ့ မိန်းမက သူ့ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ စိတ်ဆိုင်းကျ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျား ကိုတော့ အရပ်ပုံတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့တဲ့။ အရပ်ပုံပေမယ့် စိတ်ထားက မြင့်ပါတယ်တဲ့”

ဟု ပြန်ချဲ့ရှင်းပြလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့လည်း တောင်းပန်သောအားဖြင့် ခါးညှိတ၍ အရိုအသေ ပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် ခန့်ကိုင်းနှင့် သူ၏မိန်းမတို့က ခန့်မောင်မောင်တို့အား တည်းခိုရမည့် နေရာ များကို လိုက်လံပြသကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အိမ်သာကို ပြခိုင်း၏။ ခန့်ကိုင်းက အိမ်သာကို ပြ၏။ ရေမြောင်းကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ချွဲ ဆောက်ထားသောအိမ်သာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းကို ပြခိုင်း၏။ ထိုအခါ ခန့်ကိုင်းက ရေချိုးခန်းဟူ၍ သီးခြားမရှိ။ ထိုထမင်းဆိုင်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသောတောင်ကမ်းပါးယံမှ ရေထွက်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေထွက်ကို တွေ့လျှင် မောင်ဖိုးသာအား ...

“မောင်ဖိုးသာရေ။ သဘာဝ ရေဘုံဘိုင်ပေါ့ ကွာ။ တစ်နေ့လုံး ချိုးနေလို့ ရတယ်။ ဟောဟိုမှာ ရေကန်လေး တွေလား။ ကူးချင်ရင် ကူးနေလို့ ရသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက အစားအသောက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းရာ ခန့်ကိုင်းသည် မီးဖိုချောင်သို့ ခေါ်၍ ပြ၏။ မီးဖိုချောင်မှာ လွန်စွာ သန့်ရှင်း၏။ ပြီးလျှင် ဟင်းအိုးများကို ပြ၏။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ပြ၏။ ထိုအရာများမှာလည်း သန့်ရှင်းလှ၏။ ပြီးလျှင် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကြီးခန့်မောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်း နှင့် မောင်ဖိုးသာအား တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ရန် ပြောလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း အိပ်ရာများပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အိပ်မောကျ သွားကြလေတော့၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ ခန့်မောင်မောင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခန့်မောင်မောင်သည် တရုတ်အင်္ကျီ တရုတ်ဘောင်းဘီပွဲပွဲကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန် သေးသေးလေးကို တပ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်ကို အလယ်မှခွဲ၍ ဘေးသို့ ပြေးချထား၏။ စီးကရက်ကို ဆင်စွယ်စွပ်တံနှင့်ဖွာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး။ တရုတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဒီမြို့မှာနေသရွေ့ ကျုပ်ဟာ မစွတာလုံပဲ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး တရုတ်မိသားစုက ဆင်းသက်လာတယ် ပေါ့ဗျာ။ မိဘတွေက ချမ်းသာတော့ ကျုပ်ကို ပြင်သစ်ပြည် လာဇာဘွန်းတက္ကသိုလ်ကို ပို့ပြီး ပညာ သင်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဟာ သမိုင်းဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာဘွဲ့ ကို ရခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဒေါက်တာလုံပေါ့ ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဆရာကြီးက တရုတ်လူကံထံ ဒေါက်တာလုံဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာလဲ ဆရာကြီး”

ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က

“ကိုယ့်လူက ကျုပ်အိမ်က ဘတ်တလာ။ မောင်ဖိုးသာက ကျုပ်ရဲ့ ထမင်းချက်။ ရှင်းပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး..။ အန္တရာယ် နီးလာပြီလား” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“စန်ကိုင်းရဲ့ မိန်းမ လာဆာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်ပေါ့ ဗျာ။ သူဟာ တလက်ဘရားသားအဖွဲ့ဝင်ပဲ။ အဆင်မသင့်ရင် ဒီမှာ တိမ်ခါတည်း ကျုပ်တို့သုံးယောက် ပွဲချင်းပြီးသွားနိုင်တယ်။ ဟောဟိုမှာ သူမေးထားတဲ့ကြောင်ကလေး။ ဘာကိုပဲစားစား အဲဒီကြောင်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ အရင်ကျွေးပြီးမှစား။ အဲဒီကြောင်လေးကို မကျွေးဘဲ မစားနဲ့ နော်။ ဆွေခုနစ်ဆက် မာကြောင်း သာကြောင်း စာမထည့် နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်လျက် နေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီမှာ မတည်းပါနဲ့လား ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလေ၏။

“မောင်ဖိုးသာရေ၊ အခုမှတော့ ရွှေ့လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အခုနေ ရွှေ့ လိုက် ရင် ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်။ ဟန်မပျက် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ။

“နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ။ လာဆာဟာ တလက်ဘရားသားအဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ယောက်ျား စန်ကိုင်းကရော”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။ ။

“စန်ကွင်းက သိပ်ပြီးသနားဖို့ ကောင်းတဲ့ လူပဲ။ သူမိန်းမမျက်နှာကို လမင်းကြီးလို မော်ကြည့်နေရုံမှအပ သူမိန်းမအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မသိရှာဘူး”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဘဲငန်းသားဟင်းဖြင့် ထမင်းစား လေ၏။ လာဆာက သူ့တွင် အရက်ကောင်းများရှိသည်ဟုဆိုကာ လွန်စွာ နီရဲလှပသော အရက်အိုးများကို လာရောက်ချပေး၏။ စနေမောင်မောင်သည် အရက်အိုးတစ်အိုးအတွက် ငွေချေပြီးနောက် မြင်းသုံးကောင်ကို တိုက်ပစ်လိုက် လေ၏။ ထို့ကြောင့် လာဆာက ...

“

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အရက်တွေကို မြင်းတွေကို တိုက်ပစ်ရတယ်တဲ့ရှင်။ အံ့ရော...အံ့ရော”

ဟုပြောရာ စနေမောင်မောင်က ..

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးဟာ အရက်ကို အဆိပ်လို ရှောင်ထားကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လာဆာရဲ့ အရက်ကိုလည်း ဝယ်ချင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သောက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မြင်းကို တိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ လာဆာသည် သူ၏ သွားတက်လေးများ ပေါ်သည် အထိ ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်

“ကျွန်မက အရက်ရှောင်တဲ့လူကို သိပ်ပြီး မုန်းတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ကျွန်မဟာ အရက်ရောင်းတဲ့လူကွီး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာသင်တဲ့ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုကို သတိ ရှိနေသေးတယ်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရန်သူတွေကဝိုင်းပြီး အုတ်နဲ့ လုပ်တဲ့မြို့ရိုးကို ဖြိုချပစ်လိုက်ပြီး အတင်းဝင်ပြီး တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲကလူတွေက ရဲရင့်စွာ ခုခံလိုက်တဲ့အတွက် ရန်သူတွေက နောက် ပြန်ဆုတ်သွားရတယ်။ အဲဒီလို ဆုတ်သွားရပေမယ့် ရန်သူတွေက နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပြီးလာခဲ့ဦးမယ်ဟေ့လို့ ကြိမ်းသွားကြတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီမြို့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ မြို့စားက မြို့ရိုးကို ဘယ်လို ပစ္စည်းနဲ့လုပ်ရင် ခိုင်ခံ့မလဲလို့ မြို့သူမြို့သားတွေဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းရှာတယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်က သားရေနဲ့ လုပ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။ အဲဒီလို အကြံပေးတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့စားကြီးဟာ မြို့ရိုးကို အုတ်နဲ့ လုပ်ရုံ ကောင်းနိုးနိုး၊ သားရေနဲ့ လုပ်ရုံ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ တွေဝေသွားရှာတယ်။ အဲဒီမှာ မြို့စားအနီးမှာရှိတဲ့ ပညာရှိက မြို့စားကြီးကို ...

“အဲဒီလူဟာ မြို့ရိုးကို သားရေနဲ့လုပ်ပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ အကြံပေးတာ လဲ... သိလား”

လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မြို့စားကြီးက ...

“မသိဘူး။ သားရေက ပိုပြီးခိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ပညာရှိက ...

“ဒီလူဟာ သားရေကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ မရောင်း ရတဲ့ သားရေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် မြို့ရိုးကို သားရေနဲ့ လုပ်ပါလို့ ပြောတာ။ ဒီလူဟာ မြို့မှာနေတဲ့ လူအများရဲ့ အကျိုးကို မကြည့်ဘူး။ သူ့အကျိုးကိုပဲ ကြည့်တာ။ အဲဒါကြောင့် ဒီလူကို မြို့မှာမထားပဲ မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ပါ လို့ အကြံပေးတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့စားက မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံပေးတဲ့ ဒီလူကို မြို့ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အခုလည်း ဒီလိုပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် အရက်သေစာမသောက်ပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ လူသုံးယောက်ကို လာဆာဟာ မိမိ အရက်ရောင်းရဖို့ အကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး အဲဒီလူသုံးယောက်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ မြို့စားဟာ ဓနကင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဓနကင်းဟာ မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံပေးတဲ့ လာဆာကို ဆိုင်အတွင်းက အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓနကင်းသည် ဓနေမောင်မောင်၏ စကားကို လွန်စွာမှ သဘောကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဓနကင်းက ... ။

“ဒေါက်တာလုံ. စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ လာဆာကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သူတော်ကောင်းသုံးယောက်ကို အရက်ရောင်းချဖို့ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါမယ်။ ဘယ်အထိ မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်မလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိပ်ရာထဲ ရောက်တဲ့အထိ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ထမင်းဆိုင်ရှင် ဓနကင်းသည် သူ၏ မိန်းမ လာဆာအား ..

“အို...လာဆာ။ သင်သည် သူတော်ကောင်း သုံးယောက်တို့အား အရက်သေစာရောင်းချရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သင့်၌ အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ဆိုင်တွင်းမှ ယခုချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားရမည် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားရမည်နည်း ဟုဆိုသော ကျွန်ုပ်အိပ်ရာအတွင်းသို့ ရောက် အောင်သွားရမည်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဓနကင်း၏မိန်းမ လာဆာလည်း ပြီးရယ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဓနကင်းက ...

“ဒီအရပ်ဒေသမှာ လမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ လမင်းကြီးမရှိရင် မနေတတ်တဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လမင်းကြီးရှိရာကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါသွားရပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ဓနကင်းသည် ထွက်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဓနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် လွတ်လပ်စွာ ထမင်းစားခွင့်

ရကြလေတော့၏။ ငွင်းတို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြ၏။
နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်း၌ လမ်းမပေါ်တွင် လူသံများကြားသဖြင့် ခနဲ
မောင်မောင်တုသုံးဦးသည် လမ်းမဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊
မိန်းမ မကျွန် ဆီမီးခွက်ကလေးများထွန်း၍ လမ်းမပေါ်တွင်
အတန်းလိုက်လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြလေ၏။ မြို့ကို
ဝန်းရံထားသော တောင်ကုန်းများ ပေါ်တွင်လည်း မီးရှောင်
တလက်လက်ကလေးများဖြင့် လူများ ဆင်းလာသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။
ထို့ကြောင့် ထမင်းဆိုင်ရှင် စန်ကိုင်ကို မေးကြည့်ရာ စန်ကိုင်က

“ဒီနေ့ဟာ အလွန်ထူးမြတ်တဲ့နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ “တာမ္မတ်”
ဘုန်းတော်ကြီးကို ပူဇော်တဲ့နေ့ ဖြစ်လို့ပဲ။ ရှစ်ရက်တိုက် ပူဇော်ကြ လိမ့်မယ်။
အတော်ဝေးတဲ့ဒေသက လူတွေပါ လာရောက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့
ထမင်းဆိုင်တိုင်းလိုလို ရှစ်ရက်လုံးလုံး လုပ်ညှပ်နေမယ်။ အစား
အသောက်တွေလည်း အများကြီး ပြုလုပ်ထားရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာက အတော့်ကို ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတာပဲနော်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခနဲမောင်မောင်က .. ၊

“ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာ တရုတ်အသံ ထွက်နဲ့
ပြောတာ။ အမှန်က မေတ္တဘုန်းတော်ကြီးပဲ။ တာမ္မတ်ဆိုတာက မေ့ကို ပြောတာ။ အဲဒီ
ဘုန်းတော်ကြီးကိုပဲ တချို့နေရာတွေမှာ ပိုးတိမ္မေ လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြပြန်တယ်။
ပိုးတိမ္မေဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ “ဗောဓိမ္မေ” ကို ပြောတာပဲ။ သူဟာ
နီပေါဘုရင်ရဲ့ တတိယမြောက်သားတော် ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ပြီး
နှစ်ခြောက်ရာလောက်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ။ သူဟာ
တိဗက်ကုန်းမြေမြင့်ကိုဖြတ်ပြီး တရုတ်ပြည်ကို သာသနာပြုဖို့ သွားရောက်ခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ တိဗက်ကို ဖြတ်တဲ့အခါတုန်းက အလွန် နာမည်ကြီးတဲ့
ကုဗလိုင်ခန်ဘုရင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ကုဗလိုင်ခန် အရက်သောက်တဲ့ ခွက်ကြီးကို
လေထဲကို မြှောက်တက်ပြီး လေထဲကို လွင့်စင်သွား အောင် ခိုက်တန်ခိုးနဲ့
လုပ်ပြခဲ့ဖူးတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာလည်း တရားဓမ္မတွေကို ဖြန့်ဖြူးခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ။ ဆရာကြီး မှတ်မိသလောက်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပြောပြပါလား”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခနဲမောင်မောင်က ...

“ကဲပါလေ... ခုတော့ မီးတိုင်လေးတွေနဲ့ သွားနေတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းကိုပဲ
အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း ထိုကြည့်နားဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို
ကြည့်နေမိကြလေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထမင်းစားကြလေ၏။
ထမင်းစားပြီးနောက် သုံးဦးသား အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ကြလေ၏။ အိပ်ခန်းသို့

ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီး သို့ မဟုတ် ဘုန်းတော်ကြီးဗောဓိဓမ္မ၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။

“အဲဒီ တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာက တရုတ်ပြည်ကို သာသနာပြုဖို့ ရောက်လာတာ။ အမှန်က သူက နီပေါလူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းတစ်ပါးလည်း ဖြစ်တယ်။ တရုတ်ပြည်ကို သွားတဲ့အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှင်ကောင်ဆုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တရားဟောပြုဖို့ ပါတယ်။ အဲဒီရှင်ကောင်ဟာ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ရဟန်းငယ်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဦးဗောဓိဓမ္မ အဲဒီကို ရောက်သွား တဲ့အချိန်မှာ ရှင်ကောင်နဲ့ ချက်ချင်း မတွေ့သေးဘူး။ ကိုးနစ်ကြာတော့မှ တွေ့တာ။ ရှင်ကောင်ဟာ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လူတွေကို သတ်ခဲ့ရလေတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆံသလို အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် မက် လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်မှာ သူ့လက်ကို သွေးတွေစွန်းသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နေတယ်။ ကြာတော့လည်း သူ့လက်ကို သူ့မသတ်သလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဘယ်လို ဆေးဝါးနဲ့မှ ကုလို့မရတော့ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကလည်း တရစပ်မက်နေတယ်။ ဆရာတော်ဦးဗောဓိဓမ္မနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ရှင်ကောင်ဟာ သူ့လက်ကို သူ ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဆရာတော် ဦးဗောဓိဓမ္မ ဟာ ရှင်ကောင်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဟာ တရုတ်ပြည်အနှံ့အပြားမှာ လှည့်လည် တရားပြတယ်။ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည် လုံးက ဆရာတော်ကို အလွန်ပဲ ကြည်ညိုကြတယ်။ အင်မတန်နာမည်ကြီးတဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆိုတာ ညီဗောဓိဓမ္မ သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ပဲ။ ရှောင်လင်မှာ သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးတယ်ဆိုတာ ဦးဗောဓိဓမ္မရဲ့ နည်းတွေ ပဲ။ အဲဒီအကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြရင် ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ လောက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ဦးဗောဓိဓမ္မ၏ တရား နှလုံးသွင်းပုံ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ပုံတို့ကို စနေမောင်မောင်အား မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်ကလည်း ရှင်းပြခဲ့လေ၏။ စနေမောင်မောင် နှင့် သူ၏လူနစ်ဦးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဆီမီးခွက်များ ကိုင်ဆောင်၍ တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီးပွဲသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့သို့ ရောက်ပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား..

“ဘွန်ဟောင်းရေ.. မြင်းတွေကို အစာရေစာ ဝအောင်ကျွေးပြီး ထုတ်လာ ခဲ့ပေတော့။ တာမ္မတ်ဘုန်းတော်ကြီးပွဲကို သွားသလိုနဲ့ ဒါမြို့ကနေ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားရတော့မယ်။ ဒါမြို့ထဲကို မည်းနက်သောညအခါကိုများ အဖွဲ့ကကောင်တွေ ရောက်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာဆာဟာ ငါတို့ကို ရပ်မိသွားပြီကွ။ သူ မှာလိုက်လို့ အဲဒီကောင်တွေ မြို့ထဲကို ရောက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် မြင်းများကို အစာ ရေစာများ တိုက်ကျွေးပြီးလျှင် ထုတ်လာခဲ့လေ၏။ အပြင်သို့ ထွက်သောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စာတစ်စောင်ကို ရေးခြစ်လေ၏။

စန်ကိုင်းရေ ...

ဒီနေ့ ညစာအတွက် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ရယ်။ ဘလက်ဘရာသား နှစ်ကောင်
ထောပတ်သုတ်ပြီး မီးကင်ထားတာရယ်၊ လာဆာရဲ့ ပါးသားကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့
ကြော်ထားတာရယ်ကို စားချင်တယ်ကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စီစဉ်ပေးထားပါ။

ထိုနောက် စနေမောင်မောင်သည် ထိုစာကို စားပွဲပေါ်တွင် ခဲနှင့် ဖိထားခဲ့လေ၏။
ပြီးလျှင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြင်းများပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တက်ခဲ့ကြလေ၏။
ထို့နောက်တွင်ကား တာမုတ်ဘုန်းတော်ကြီးအား ပူဇော်သော အဖွဲ့ကို ကျော်ဖြတ်၍
တောင်ကုန်းနှစ်ခု၏ကြား တောင်းကြားလမ်းမှ ကဆုန်စိုင်း၍
ထွက်သွားကြလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၁၀)

တည်

စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် တောအုပ်ကြီး
တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။ ထိုတောအုပ်ကြီးသည်
ပင်စည်ကောင်းလှသော အပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်
အကင်းချင်းယှက်၍ နေပြောကံမထိုးနိုင်အောင် ရှိသော်လည်း တောအောက်ခြေ
၌မူ ရှင်းလှပေ၏။ ကျောက်မြေနှင့် သဲမြေရောထားသော မြေပြင်ပေါ်တွင်
သစ်ကြီးဝါးကြီးများပေါက်နေသော တောမျိုးဖြစ်၏။ တော၏ အလယ်တွင်
ကြည်လင်သန့်ပြန့်သော စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု ရှိသကဲ့သို့ ရေအိုင်များ၊
ရေကန်များသည်လည်း တောအနှံ့ရှိ၏။ ထိုအတူ ကျောက်တုံးကြီးများလည်း
အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် တွေ့ရတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည်
တစ်ခါကကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ငလျင်ဒဏ်ကြောင့်
ထိုကျောက်တောင် ပြိုကာ မြေပြင်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ထိုမြေပြင်ပေါ်၌ သစ်ပင်များ
ပေါက်ရောက်ကာတောဖြစ်သွားဟန်ရှိ၏။ အမှန်စင်စစ်လည်း
ထိုဒေသရှိလူများသည် ထိုတောအား တောဟူ၍မခေါ်ဘဲ တောင်တောဟူ၍
ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုတောင်တောအတွင်းသို့ စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦးသားသည်
မြင်းများဖြင့် ဝင်သွားကြကုန်၏။ ထို့နောက် လွန်စွာကြီးမားသော
ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံး၏ အကြားသို့ ဝင်ကာ စခန်းချ ရပ်နားကြကုန်၏။
မြင်းများကိုလည်း ဘွန်ဟောင်းက အစာရေစာ တိုက်ကျွေး၍ အနားပေးထား၏။
ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်းတို့၌ ပါလာသော ရွက်ဖျင်ကို အသုံးပြုကာ
သုံးယောက်နေနိုင်ရုံ တဲကလေးထိုး၏။

မောင်ဖိုးသာကိုမူ ဘွန်ဟောင်းက ထင်း ရှာခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း
မားတစ်လက်ဖြင့် ထင်းများကို မနေမနား ရှာဖွေရ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည်

မောင်ဖိုးသာ ရှာပေးသော ထင်းများဖြင့် ရေနွေးအိုးကို အစဉ်မပြတ်
တည်ထားပေး၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ခြောက်များကိုခတ်ကာ အစဉ်သဖြင့်
ရေနွေးကြမ်း သောက်နေလေတော့၏။ ပြီးလျှင် အသားခြောက်များကို ဟင်းလျာ
အဖြစ် ချက်ပြုတ်၏။ ထို့နောက် ဆန်နီများ ပြုမီးတီးသော ဆန်များကိုလည်း
နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ စား၍ကောင်းအောင် ရေနွေးဖြင့်ပေါင်းကာ ချက်ပြုတ်၏။

ခေါပုတ်များကို မိုးကင်း၏။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီနှင့် သကာခဲများကို ပေါင်းစပ် ကာ ကော်ဖီကြမ်းလုပ်၏။ ထို့နောက် သုံးဦးသား မြန်ရှက်စွာစားသောက်ကြ ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းအခါများ၌လည်း ကော်ဖီကြမ်း၊ ခေါပုတ် စသည့်များကို သွေးလျက် ပျော်မွေ့ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်ဖိုးသာက စနေမောင်မောင်အား ...

ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်မှာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပါဝါတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်။ ကိုဘွန်ဟောင်း ပြောပြလို့လည်း တော်တော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မွေးရာပါလား။ လေ့ကျင့် ယူတာလား ဆရာကြီး”

ဟုမေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်။ မောင်ဖိုးသာ အခုမေးတာဟာ စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးတာမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်။ သံပရာသီး ဆိုတာတည်းက ချဉ်ပြီးသားပဲ။ သံပရာသီးဖြစ်ပြီး မချဉ်ရင် အဲဒီ သံပရာသီးဟာ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေလို့ပဲ။ အဲဒီလိုပဲကွ။ ဘောလုံးဆိုရင် လိမ့်တဲ့သတ္တိ ပါပြီးသားပဲ။ ဘောလုံးကို လိမ့်အောင် ဘာမှထပ်ပြီး ထည့်စရာ မလို့ဘူး။ သူ့မှာ သတ္တိပါပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘောလုံးဟာ မလိမ့်ဘူးဆိုရင် တစ်စုံတစ်ခု ခုနေလို့ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာပြင် သိပ်ညီတဲ့ပေါ်ကို ရောက်နေလို့ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ မောင်ဖိုးသာရေ။ လူရဲ့ စိတ်ဟာ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် တန်ခိုးရှိပြီးသားကွ။ သိဒ္ဓိစကားနဲ့ပြောရင် သိဒ္ဓိရှိပြီးသားကွ။ ဘောလုံးဆိုရင် လိမ့်နိုင်တဲ့သဘော ပါပြီးသားလို့ပဲ စိတ်ဆိုရင် တန်ခိုး ရှိပြီးသားပဲ။ တန်ခိုးမရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီစိတ်ကို ပြန်ပြီးဆန်းစစ်ရမယ်။ ဘယ်လို အရာတွေက ကာဆီးထားလို့ စိတ်ဟာ တန်ခိုးမရှိဖြစ်နေတာလဲလို့ ရှာဖွေရမယ်။ ရှာဖွေပြီး အဲဒီဟာတွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် စိတ်တန်ခိုးဟာ ပေါ်ထွက် လာတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်စိကလေးစေ့၍ နားထောင်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာလက်ကို ရေနှေး တစ်ခွက် ကမ်းပေးရင်း ...

“သိပ်လည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ ဆံပင်တွေ ဖြူကုန် ပါဦးမယ်။ ရေနှေးလေး ဘာလေး သောက်ပါဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ဘွန်ဟောင်းကမ်းပေးသော ရေနှေး ကြမ်းခွက်ကိုယူကာ နူးခနဲ့ သောက်လိုက်ရာ ရေနှေးမှာ ပူလွန်းသဖြင့် လျှာကျက်သွားလေ၏။

“ပူလိုက်တာ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ လျှာတောင် ကျက်သွားတယ်” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လေ၏။

ရေနှေးကြမ်းပဲကွ။ ဒီလောက်ကြီး အလောတကြီးသောက်ဖို့ မလိုပါ ဘူး။ အလောတကြီး သောက်တော့လည်း အပူလောင်တာပေါ့ မောင်ဖိုးသာရဲ့”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ တရုတ်တွေဟာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင် အရမ်းအပူကြီးသောက်တာပဲဗျာ”

ဟု အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ ၏။

“မောင်ဖိုးသာရေ...တရုတ်တိုင်း ရေနွေးကြမ်း အပူ သောက်တာ မဟုတ် ဘူး။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တရုတ်တွေက ရေနွေးကြမ်းကို အပူ သောက်တယ်ဟေ့။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ တောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ တရုတ်တွေက ရေနွေးကြမ်းကို အေးစက်မှ သောက်တာ။ ရေနွေးကြမ်း သောက်တာချင်းတောင် မတူသေးဘူးငါလူရေ။ ပြီးတော့ စိတ်သဘာဝလည်း မတူဘူးကွ။ ရေနွေးကြမ်း ကို အေးမှ သောက်တဲ့လူတွေက စိတ်တိုတဲ့လူတွေ။ ရေနွေးကြမ်းပူပူ သောက်တဲ့ လူတွေက စိတ်ရှည်တဲ့လူတွေ။ ရေနွေးကြမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှတ်သောက် တာကူး။ အေးပါကွာ။ ငါရဲ့ ရေနွေးကြမ်းအကြောင်း ပြောနေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့အကြောင်းကို နားထောင်ဦး။ ငါလည်း နေ့လယ်စာ အတွက် ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြော၍ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့စိတ်က တန်ခိုးမရှိဘူး။ ဆရာကြီးလည်း စိတ်ရှိတယ်။ ဆရာကြီးစိတ်က တန်ခိုးရှိတယ်။ ဆရာကြီးပြောသလို ပြောရင် နှစ်ခုလုံးဟာ ဘောလုံးချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးက မလိမ့်ဘူး။ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ...

“အများစုကတော့ မလိမ့်တဲ့ ဘောလုံးတွေ ပါပဲကွာ။ အဲဒီတော့ လူမှာ စိတ်ဓာတ်နှစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ။ တစ်မျိုးက ပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်၊ တစ်မျိုးက မပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စိတ်ကွ။ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်ဟာ တန်ခိုးမရှိဘူးပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ မြင်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆယ်မိနစ်လောက် စကားပြောကြည့်တာနဲ့ ပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်လား၊ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်လား ဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ မပြဋ္ဌာန်းတဲ့စိတ်ပိုင်ရှင်ဟာ ခြေလက်ဂန္ဓာမငြိမ်ဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာလည်း ကြာကြာမထိုင်ဘူး။ ထိုင်ရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်ဘူး။ အကြောင်းမဲ့ ခြေလက်ကို တစ်ခုခု လှုပ်ရှားနေတတ်တယ်။ တချို့ဆို ဒူးတောင် နှနဲနေတတ်တယ်။ မျက်လုံးလည်း မငြိမ်ဘူး။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လှုပ်နေတတ် တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပါးစပ်က မငြိမ်ဘူး။ ပြောမပြောရာ ပြောနေတတ်တယ်။ မမေးဘဲနဲ့ သူက ဖြေတတ်တယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းအရာတစ်ခု တွေ့လာရင် မျှိုသိပ်ထားတတ်ဘူး။ တွေ့တဲ့လူကို ပြောတော့တာဘဲ။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်တယ်၊ သိသိပ်တယ်ဆိုတဲ့အရာ ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့မှာရှိတဲ့ သောကတွေ ကို လူတစ်ဖက်သားပါ စိတ်ညစ်အောင် ပြောပြတတ်တယ်။ အဟောသကတော့ သူဟာ သောက ရောက်နေပါတယ်။ သူ့ကို သနားပါ။ ကူညီပါဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ နည်းနည်းလေးသိတာကို အများကြီးသိတဲ့ဟန်ပန်မျိုးနဲ့ လျှောက်ပြောတတ်တယ်။ သူ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ သာမန်ဒုက္ခဟာ တကယ့် ဒုက္ခကြီးလို သူက သဘောထားပြီး

သူတစ်ပါးကို ပြောတတ်တယ်။ သူတစ်ပါး ပြောတဲ့ အခါမှာလည်း ပြောတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အလက်တွေကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဒီလူဟာ မပြဌာန်း တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ ရပ်စားမိနိုင်တယ်။ ပြဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လက်၊ ခြေ ဂနာငြိမ်။ ကိုယ်ကာယလည်း ဂနာငြိမ်တယ်။ မျက်စိအကြည့်လည်း ဂနာငြိမ်တယ်။ ဘယ်လိုထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်လိုပွင့်တွေ့တွေ့ခဲ့ မလို့အပ်ရင် မပြောဘူး။ သူ့မှာ ရှိတဲ့ သောကတွေကိုလည်း သူတစ်ပါးကို ပြောမပြုတတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီကိုလည်း မလိုဘူး။ သူ တော့ ကြုံနေရတဲ့ဒုက္ခ၊ သောကတွေကိုလည်း သူတစ်ပါးကို ဘယ်တော့မှ မျှဝေ မခံစားစေလိုဘူး။ သူတစ်ပါး စကားပြောတဲ့ အခါမှာ လူပြီးမပြောဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်တတ်တယ်။ နားထောင်တဲ့ အခါမှာလည်း ပြောတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နားမထောင်ဘူး။ ပြောတဲ့လူရဲ့

ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာကို ကြည့်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အင်မတန်နက်တဲ့ရေကန်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ နက်ရှိုင်းမှုနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီးပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ မပြဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို ပြုပြင်လိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပြဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်မလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က ..

“ပြုပြင်လိုက်ရင် ပြဌာန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် ပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် စိတ်တန်ခိုးဆိုတာ မွေးရာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လေ့လည်း လေ့ကျင့်ရသေးတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“အခု ဆရာကြီးပြောသလောက်ကို ပြုပြင်လိုက်ရုံနဲ့ စိတ်တန်ခိုးကို ရရောလား ဆရာကြီးရယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။

“အခုပြောတဲ့အဆင့်ဟာ စိတ်နဲ့ မဆိုင်သေးဘူးကွာ။ ရုပ်ပိုင်းပဲ ရှိသေး တယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုတာ ကိုယ်ကာယပိုင်းပေါ့ ကွာ။ အဲဒါကို လေ့ကျင့်ရတာ။ ကိုယ်ကာယပိုင်းကို လေ့ကျင့်ရတာ။ နေတာထိုင်တာ ဂနာငြိမ်ဖို့၊ မျက်စိ ဂနာငြိမ်ဖို့၊ အံ့ပြောအဆို ဂနာငြိမ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ငါဟာ ဂနာငြိမ်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ကိုယ်ကာယတွေဟာ သံလိုက်တုံးကြီးလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ သံလိုက်ဓာတ်တွေနဲ့ ပြည့်ဝနေတဲ့ ကိုယ်ကာယပိုင်ရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကို အချိန်ရသရွေ့ ပွားများရတယ်ကွာ။ စားတဲ့အခါမှာ၊ သောက်တဲ့အခါမှာ သံလိုက်ဓာတ်တွေကို စားသောက်နေတယ်လို့ အာရုံပြု ပွားများရတယ်။ ထိုင်နေတဲ့အခါမှာတော့ စကြဝဠာမှာရှိတဲ့ သံလိုက်ဓာတ်တွေ ငါ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေပြီလို့ ပွားများရတယ်။ အဲဒီလို လုံလုံလောက်လောက် ပွားများပြီးတော့မှစိတ်အလုပ်ကို လုပ်ရတာ။

စိတ်အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အခါတော့ ကသိုဏ်းနည်းနဲ့ပဲ လုပ်လုပ်၊
အခြားဘယ်နည်းနဲ့ပဲ လုပ်လုပ် စိတ်ဓာတ် ကြီးမားရင့်သန်အောင်
လုပ်ရတာချည်းပဲ။ ငါလုပ်ခဲ့တာကတော့ ပရာနာ နည်းပဲ။ ဒီနည်းကလည်း
ငါတီထွင်တုနည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့ ဆာဒူးကြီးတွေလုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းပါ။
အသက်ရှူတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ ရောပြီးလုပ်ရတယ်။ အစားအသောက်တွေလည်း
ဆင်ခြင်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် နံတံငါးပိတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူတို့ ရှောင် ရတယ်။
ငိုက်မျဉ်းစေတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရှောင်ရတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
လေ့ကျင့်နေတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် အသားတောင် မစားရဘူး။ သစ်သီးဝလံစားပြီး
လေ့ကျင့်ရတယ်။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ အတော်အတန် လေ့ကျင့်မိတာနဲ့
စိတ်တန်ခိုးမရခင်မှာပဲ ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်တယ်ကွ။ ကိုယ်အနံ့ တွေ
အမှူးကြီးပြောင်းသွားတယ်။ ကျင့်စဉ်ရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့အပိုင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ
ကိုယ်ကနေ အမွှေးနံ့ တွေ ထွက်လာတယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ “ဘယ်လို ကျင့်ရမလဲ ဆရာကြီး” ဟု
မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။

‘ကျင့်စဉ်ရဲ့ အစပိုင်းဟာ ဆေးကြောခြင်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ။ နားရွက်
နှစ်ပေါက်စလုံးကို လက်ညှိုးတစ်ခုစီနဲ့ ထိုးပြီး ပိတ်ထားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဘယ်ဘက်လက်မက ဘယ်ဘက်နာခေါင်းပေါက်ကို ဖိထားရတယ်။ ညာဘက်
လက်မက ညာဘက်နာခေါင်းပေါက်ကို ဖိထားရတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်
လက်မကို ဖိပြီးတော့ လေကို ဘယ်ဘက်နာခေါင်းပေါက်က ရှူသွင်းတယ်။
အဆုတ်ထဲမှာ လေပြည့်တာနဲ့ ဘယ်ဘက်နာခေါင်းပေါက်ကို လက်မနဲ့ ပြန်ပိတ်
ရတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက် နာခေါင်းပေါက်ကနေ ရှူထားတဲ့ လေတွေကို ရှူးခနဲ့
ပြန်ထုတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက်နာခေါင်းပေါက်ကနေ လေကို
ရှူသွင်းရပြန်ရော။ အဆုတ်ထဲမှာ လေပြည့်တာနဲ့ ညာဘက်နာခေါင်း ပေါက်ကို
လက်မနဲ့ပြန်ပိတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်နာခေါင်းပေါက်ကနေ ရှူးခနဲ့
ပြန်ထုတ်ရပြန်ရော။ အဲဒီလို ဘယ်ဘက်တစ်ခါ၊ ညာတစ်လှည့် ရှူလိုက်ထုတ်လိုက်
လုပ်ရတယ်ကွ။ ဘယ်ရော၊ ညာရောရှူပြီးမှ တစ်ခါလို့ မှတ်ရတယ်။ စ
လုပ်လုပ်ချင်းမှာ ရှစ်ခါက စ လုပ်ရမယ်။ ဆယ်ငါးခါအထိ လုပ်ပြီးရင်
တော်လောက်ပါပြီ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့မှာ လေးကြိမ် လုပ်ရမယ်။
အရှုဏ်တက်မှာ တစ်ကြိမ်၊ မွန်းတိမ်ချိန်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ
တစ်ကြိမ်၊ သန်းခေါင်မှာတစ်ကြိမ် လုပ်ရတယ်။ ရက်ဇဝလောက် လေ့ကျင့်လို့ ရှိရင်
ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အညစ်အကြေးတွေရော၊ စိတ်ဓာတ် အညစ်အကြေး တွေရော
သန့်ရှင်းသွားလောက်ပါပြီ။ အဲဒီကျတော့မှ ပရာနာရဲ့ ရှေ့ကျင့်စဉ် တွေကို
ကျင့်ရတယ်” ။

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အခုလုပ်တဲ့ ကိစ္စပြီးသွားရင်တော့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး
လေ့ကျင့်မယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘွန်ဟောင်း က..

“ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စကားပြောခြင်းကို ရပ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထမင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားရင်း ဘွန်ဟောင်းက ..

“မရဏလိုဏ်ဂူနဲ့ နီးပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“နီးပြီ ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဟာ ဖိုခနောက်ဆိုင် ကျောက်တုံးကြားမှာနေရင်း မရဏလိုဏ်ဂူမှာ တွေ့မယ့် အန္တရာယ်တွေအတွက် စိတ်ဓာတ်တွေ တည်ဆောက်ရမယ်။ ကျန်းမာရေး အားနည်းချက်တွေရှိရင် လည်းကုမယ်။ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ရှိရင်လည်း မောပန်းတာတွေကို ဖြေရမယ်။ ဒီနေရာဟာ တည်ဆောက်ရမယ့် နေရာပဲ။ လက်နက်ရိက္ခာတွေကိုလည်း ဒီနေရာမှာ ပြည့်စုံအောင် စုဆောင်းရမယ်။ သေနတ်တွေပါတယ် မဟုတ်လား။ မောင်ဖိုးသာဟာ ခြောက်လုံးပြုူး ကောင်းကောင်းမပစ်တတ် ဘူး။ ဘွန်ဟောင်းက ဒီမှာနေတဲ့ ရက်အတွင်း သင်ပေးလိုက်ပါ။ တချို့က ကျည်ဆန်ထည့်တဲ့ ဆိုလည်ထဲကို ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး မောင်းခလုတ်ကို လက်ညှိုးထည့်ပြီး ကွေးလှိုက်ရုံနဲ့ ခြောက်လုံးပြုူး ပစ်တတ်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်ဆိုရင် လူမပြောနဲ့ အဲဒါကို မျောက်တောင် လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာကို သင်ပေး”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား သေနတ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေနတ်ပစ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သေနတ်ပစ်နည်းကိုလည်းကောင်း သင်ပြပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် အချိန်ရှိသ၍ ဆန်ဆန်ကြီးလုံကာ အကြောများလျှော့၍ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး အားများကို ဖြည့်နေလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ သည် မြင်းဖြင့်ထွက်သွားကြပြီး ရိက္ခာနှင့်လက်နက်များ ရှာဖွေခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ထိုဖိုခနောက်ဆိုင် ကျောက်တုံးကြီး၌ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ရှေ့ ခရီးစဉ်အတွက် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားများကို တည်ဆောက်နေကြ လေတော့သတည်း။

ထွက်

ထိုနေရာ၌ ရက်အတန်ကြာနေခဲ့ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က ခရီး ထွက်ရန် သင့်တော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ခရီး စတင်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီး...ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ၉ နာရီ ၄၅မိနစ်ကျမှ ထွက်ရမှာတုံး”

ဟု မေးလေ၏။

ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့ ။ ဒီနေ့က စနေနေလေတာ။ စနေနေ့ ၉ နာရီ ကျော်ရင် အင်္ဂါနေ့ သဘောအရ `သောမ` အခါ ဖြစ်တယ်ကွ။ သောမအခါဆိုရင် စနေဟာ တိုင်ထပ်မှာကွ။ အဲဒီတော့ စနေမောင်မောင်လုပ်မယ့် အလုပ်ဟာ အင်္ဂါနေ့

သဘောအရ တိုင်ထိပ်မှာ ရောက်နေပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ တဲဖျက်၏။ မီးဖိုမှမီးခဲများ၊ ပြာများကို မြေကြီး၌ တူး၍မြှုပ်၏။ ဤနေရာတွင် လူများနေထိုင်သွားသည်ကို မသိနိုင် စေရန် အစစအရာရာ ဖုံးဖိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ ယူကာ နေရာအနှံ့တွင် အုပ်ဆိုင်ထားလိုက်လေတော့၏။

“ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်..ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလိုက်ပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေရတာတုံး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ကိုယ်စခန်းချသွားတဲ့နေရာ တခြားလူက မသိအောင်လုပ်ရတာပေါ့ကွာ။ တို့ ထွက်သွားပေမဲ့ ဒီနေရာကို ဘာလက်ဘရားသားတွေ ရောက်လာရင် တို့ ဒီနေရာမှာ စခန်းချသွားမှန်းမသိရင် ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြင်းများဖြင့် တောကြီးကို ဖြတ်ကြ လေ၏။ ထိုသို့ ဖြတ်ကြရာတွင် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်အုံ့ဆင်းနေသဖြင့် ခရီးလမ်းပန်းမသာဘဲရှိရာ တစ်နေ့လုံး နှင်ခဲ့သောခရီးသည် ဆယ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့်သာ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် လရောင်ဖြင့် ဆက်လက်၍ ခရီးနှင်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ညသန်းခေါင်အချိန်၌ တောမီးလောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ နားရပြန်လေ၏။ နောက်နေ့တွင်ရောင်နီလာသည် နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ လျှို့ဝှက်များ၊ ချောက်များပေါများသောနေရာကို ဖြတ်ရသဖြင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ရှိပြန်လေ၏။ မြင်းများမှာလည်း လွန်စွာ မော့ဟက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မြင်းများကို မကြာခဏ အနားပေးရလေ၏။ လျှို့ဝှက်များ၊ ချောက်များပေါသောနေရာကို လွန်လျှင် မတ်သော တောင်ကမ်းပါးယံများကို တက်ရပြန်၏။ ထို့နောက် အရပ်အဝှံသဟူ၍ လုံးဝမရှိသော လွင်တီးခေါင်မြေပြင်ကြီးကို ပျင်းရိခြင်းငွေ့ဖွယ် ဖြတ်ရလေတော့၏။ ထိုလွင်တီးခေါင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးနောက် တရုတ်ဘုံကျောင်း ဆန်ဆန် အဆောက်အအုံလေးကိုတွေ့သဖြင့် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ထိုဘုံကျောင်းလေးမှ ဘုန်းတော်ကြီးအား ပန်ကြား၍ ထိုဘုံကျောင်း၌ တည်းခို လေတော့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တည်းခိုရန် ခွင့်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ကပ္ပိယ ကြီးက စည်းကမ်းကို လာ၍ပြောသေး၏။ ထိုကပ္ပိယကြီးအား မောင်ဖိုးသာက မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဝရံမန်ကန်းဟု နာမည်ပေးလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကပ္ပိယကြီး၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကျောင်းမှာတည်းရင် အစားအသောက် မစားဘဲ မနေရဘူး။ စားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားတော့စားခွင့် မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ နေရင် ရေမချိုးဘဲနေလို့ မရဘူး။ နေ့စဉ် ရေတစ်ကြိမ်တော့ ချိုးရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေနွေးနဲ့

ချိုးရမယ်။ ဒီကျောင်းမှာ စကားမပြော တတ်တဲ့ အ အ ကို လက်မခံဘူး။ စကားပြောရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးပြောရမယ်။ ဒီကျောင်းမှာ တည်းရင် မအိပ်ဘဲ မနေရဘူး။ ညကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ အားလုံး အိပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်အောင် မအိပ်ရဘူး။ အရေးပေါ် အချက်ပေးရင် ချက်ချင်း နိုးရမယ်။ ဒီမှာက အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ရောက်လာနိုင်တာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်မြက်မြက် အိပ်တာ ဆရာတော်ကြီးက သဘောမကျဘူး။ သတိနဲ့ အိပ်ဆိုတာ ဒီကျောင်းရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပဲ။ အမှန်ကတော့ လူဆိုတာ သတိရှိနေရင် အိပ်လို့မရဘူး။ အိပ်ရင် လည်း သတိ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီစကားနှစ်ခုဟာ ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားလုံး နှစ်လုံးကို အမြဲသုံးလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ တခြားနေရာတွေမှာ ဆရာတော်ကို ရိုသေရမယ်။ ကပ္ပိယကို ရိုသေစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းမှာက ကပ္ပိယကိုရိုသေရမယ်။ ဆရာတော်ကို မြတ်နိုးရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာနေရင် ကပ္ပိယခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ပြောတာဟာ ဆရာတော်ကြီး တို့ စော်ကားတာပဲ။ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကတော့ လောကကြီးကို စော်ကားတာပဲ။ ဒီကျောင်းမှာနေရင် အကြီးအကဲနဲ့ လောကကြီးကို မစော်ကား ရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။ ဆရာတော်ဟာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် တည်းခိုသွေက ငြိမ်သက် ရမယ်။ ကပ္ပိယကြီးဟာ နင်းနှိပ်ပေးခြင်းကို အလိုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တည်းခိုသွေ တွေဟာ အချိန်ရရင် ရသလောက် ကပ္ပိယကြီးကို နင်းနှိပ်ပေးရမယ်။ တည်းခိုမယ့်သူတွေကို ကပ္ပိယကြီးအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ အိမ်မှာနေရင် အိမ်စည်းကမ်း၊ လမ်းမှာနေရင် လမ်းစည်းကမ်း၊ ကျောင်းမှာနေတော့ ကျောင်း စည်းကမ်း၊ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာတော်တစ်ပါး ရှိတယ်။ တခြား ဘုန်းကြီး မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကပ္ပိယ ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လာရောက် တည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည် ရှိတယ်။ ဒီမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ အပြစ်ပေးတာ “က” ခိုင်းတာပဲ။ ဟောဟို မြင်ရတဲ့ တောင်ပူစာလေးပေါ် တက်ပြီး က ရတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဆိုင်းတီးတဲ့ အဖွဲ့ ရှိတယ်။ အပြစ်လို့ထင်ရင် ဆရာတော်ကြီးကတောင်ကုန်းပေါ်မှာသွားပြီး က ခိုင်းတာပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးကပဲ ခိုင်းခိုင်း၊ ကျုပ်ကပဲ ခိုင်းခိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ခွင့် မရှိဘူး။ မဟုတ်ရင်လည်း က ရမယ်။ ဟုတ်ရင်လည်း က ရမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးအား တည်းခိုခွင့် ပေးလိုက် လေတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ် အဆောင်လေးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်၏။ ထို့နောက် အထက်ထပ် နေရာလေးတွင် နေရာချထားပေးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့လည်း ပါလာသော အိပ်ရာများကို ခင်းကြလေ၏။ ငရန်မန်ကုန်း ကပ္ပိယကြီးလည်း ၎င်းတို့အား ပြောထားသော စည်းကမ်းအတိုင်း နေထိုင်ရန် မှာကြားပြီးလျှင် ဆင်းသွား လေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ မသိဘူး။ သူ့စည်းကမ်းတွေကလည်း ကိုးရိုး ကားရားတွေပဲ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စည်းကမ်းတွေ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ သူ လုပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေပဲ နေမှာ”

ဟုပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အလကား အရှုံးကြီး....။ ခရီးသည်ကို သူ့ခင်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုရင် မိုလ်ကျချင်လို့ ပြောတဲ့စကားပဲ။ ဒီကထွက်ခါနီးမှ ငတ်ကြီးကို ဒုက္ခပေးသွား

ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် စွပ်တံဖြင့် စီးကရက်ကိုစွပ်၍ သောက်နေ လေ၏။ ထို့နောက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် ကျားတစ်ကောင်နဲ့ သူ့နှင်ငါနိုင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဟာ ကျားပုတ်လို့ ထွက်သွားတာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကြောင့်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကဲ့။ ဝက်ဝံက ပုတ်ရင် အတွင်းဘက်ကို ပုတ်တယ်။ ကျားက အပြင်ဘက်ကို ပုတ်တယ်။ မျက်လုံးအောက်နဲ့ မျက်လုံးအပေါ်က အမာရွတ်နှစ်ခုဟာ အပြင်ဘက်ကိုပုတ်ထားတဲ့ အရာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျားလို့ ပြောတာ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“အပြင်ဘက်ကို ပုတ်တာဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးကို ပြောတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ကြောင်ကလေးတွေ၊ ဘာလေးတွေ အစာပုတ်တာ မတွေ့ဖူးဘူးလား လွက်ကလေးတွေကိုလိမ်ပြီး လူတွေလိုက်ပြန်လုပ်သလို သူတို့လည်း အပြင်ဘက်ကို လက်ပြန်အနေအထားနဲ့ ပုတ်တတ်တယ်။ အဲဒါကို ပြောတာ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာကြီး သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီလူကြီး ဟာ အတော့်ကို သတ္တိကောင်းတဲ့လူကြီးပေါ့ ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“သတ္တိကောင်းပြီး အတွေးအခေါ်မကောင်းတဲ့လူဟာ လူဆိုးကဲ့။ အတွေးအခေါ်ကောင်းပြီး သတ္တိမကောင်းတဲ့လူဟာ လူကြောက်ကဲ့။ အတွေး အခေါ်လည်း မကောင်း၊ သတ္တိလည်းမကောင်းတဲ့လူဟာ လူ့စွမ်းကောင်း ကဲ့။ အခု ငရမန်ကုန်းကပ္ပိယကြီးဟာ လူဆိုးကဲ့။ လူဆိုးဆိုတာ အချိန်မရွေး၊ နေရာ မရွေး လူကောင်းကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ သတိနဲ့ နေကြ”

ဟု နာကြားလေ၏။

“ဒုက္ခပေးမယ်တော့ မကြုံနဲ့။ ကျန်တဲ့တစ်လုံးပါ ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ကြိမ်းလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗုံသံ၊ ကြေးနောင်သံများ ကြားရသဖြင့်မောင်ဖိုးသာက
ဘွန်ဟောင်းအား ...

“ဘာသံလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းကလည်း မသိကြောင်း ခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
စနေမောင်မောင်က .. ၊

“စောစောက ကပ္ပိယကြီးပြောတဲ့ က ရတယ်ဆိုတဲ့နေရာက အသံလေ” ဟု
ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ တီးမယ့်။ မူတ်မယ့်လူတွေက အမြဲ
ရှိနေတာပေါ့”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ဖိုးသာ။ လေရဟတ်တစ်ခုမှာ ခွေးသွားစိတ်တွေ တပ်ပြီး
မောင်းတက်တွေနဲ့ ဆိုတွေ၊ ကြေးနောင်တွေ ချိတ်ထားလိမ့်မယ်ကွ။ အဲဒါတွေက
မြည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ ကွ။ လေ မရပ်မချင်း အဲဒီအသံတွေ ထွက်နေမှာပေါ့ကွ။
ကပ္ပိယကြီး လက်ဆော့ထားတာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

ဟုပြောလိုက်မှ ပင်ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရယ်နိုင်ကြ
လေတော့သတည်း။

+ + + + +

အခန်း (၁၄)

မျက်ခြည်ဖြတ်ကြခြင်း

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ဘွန်ဟောင်းတက်သွားသော
လမ်းအတိုင်း ကြိုးကဲ့သို့၍ တက်ကြလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းတက်စဉ်က ကြိုးကို
ကျောက်စွန်း၍ချိတ်၌ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုလုပ်ရသော်လည်း စနေ မောင်မောင်တို့
တက်သောအခါ၌ အပေါ်သို့ ရောက်နေသော ဘွန်ဟောင်းက ကူညီသဖြင့်
ခက်ခဲခြင်းမရှိလိုပါ။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအားအောက်သို့
ငုံ့၍မကြည့်ရန် မကြာခဏ သတိပေးနေရ၏။ မောင်ဖိုးသာကလည်း မကြည့်ပါနှင့်
ဟုဆိုကာမှ ကြည့်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေ၏။

“ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ။ မကြည့်ပါနဲ့ဆိုတာကို နားမထောင်ဘဲ ကြည့်မိ ရင်တော့
မင်းဒုက္ခနဲ့ မင်းပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ချွေးများ
ပြန်နေ၏။

“ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း မကြည့်ပါနဲ့ဆိုလို့ မကြည့်ပါဘူး ဆရာကြီး” ဟု
မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်နှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ဤသို့ နှင့် တရွေ့ရွေ့ တက် လာကြရာ မကြာမီ၌ပင် ဘွန်ဟောင်းရောက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေ၏။ အပေါ်သို့ရောက်၍ စိတ်ချရသော အခြေအနေတွင် စနေမောင်မောင်

“ကဲ.. မောင်ဖိုးသာ။ မင်းတက်လာတဲ့ နေရာကို ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်း ...”

ဟုပြောသဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း တက်လာသောအပေါက်မှ ခေါင်းကို ထုတ်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“အလို့လေး...ပြုတ်များကျသွားရင် အရိုးတခြား၊ အသားတခြားပါပဲလား ဆရာကြီးရေ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် ...

“ဟုတ်တယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ အခု မင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ စောစောက တက်တုန်းမှာဖြစ်ပေါ်ရင် မင်းလက်တွေဟာ ကိုင်လို့ မြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အမြင့်တက်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ငုံ့မကြည့်ရဘူးကွ။ ကိုယ့်ရဲ့ မျက်လုံးတည့်တည့်ကိုပဲ ကြည့်ထားရတယ်။ အဲဒီတော့ မြင့်မှန်း မသိဘူးပေါ့။ မြင့်မှန်းမသိတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲ..ဘွန်ဟောင်းရေ။ မင်းတွေခွဲတဲ့ ရတနာတွေနေရာကို ပြပေတော့”

ဟု ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့မှနေ၍ တရွေ့ရွေ့ သွားလေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ မကြောင်းတက် တက်ရလေတော့၏။ လိုက်ပေါက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ အတော်အတန် သွားမိသော အခါ ထိုလိုက်ပေါက်သည် ကျယ်သွား၍ မတ်တတ်ရပ်၍ပင် သွားနိုင်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ထိုမရက်လိုက်ကြီး၏ ရတနာများ ဝက်ထီးရာ နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရတနာများကို ကြည့်ရှု လေ၏။ ထို့နောက် အကောင်းဆုံး ရတနာများကိုရွေးချယ်၍ အထုပ်များ ထုပ်လေ၏။ အထုပ်မှာ လေးထုပ် ဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား တစ်ယောက်တစ်ထုပ် ပေး၏။ ၎င်းက နှစ်ထုပ် ယူ၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ။

“အခုပေးတာက ဝေခွတစ်ခါတည်း ခွဲပေးပြီးပြီလို့ နားလည်ကြ။ အခု ဒီခရီးစဉ်အတွက် ခွန်စားလို့ ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်လုပ်လည်း နားလည်ကြပေတော့။ ကိုယ်ရတဲ့ ဝေခွကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုံခြုံအောင်သိမ်းကြ။ ဆုံးရှုံးသွားရင် နောက်တစ်ခါ ဒီကဲ့ တစ်ခေါက်ပြန်လာယူဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဝေခွပေးတာ နည်းနည်းနောနော အလေးချိန် မဟုတ်ဘူး။ ဒီခရီးကြမ်းကြီးမှာ ဒီလောက်ပဲ သယ်နိုင်ကြမှာ။ လောဘကြီးပြီး အများကြီးသယ်ယူဖို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား ရှေ့မှလမ်းပြသွားရန် စနေမောင်မောင်က ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ရတနာထုပ်ကို ကိုယ်တွင်သိုင်း၍ လွယ်ပြီးလျှင် ရှေ့မှသွားလေ၏။ ၎င်းနောက်မှ မောင်ဖိုးသာကို လိုက်ခိုင်း ၏။

မောင်ဖိုးသာ၏ နောက်မှ စနေမောင်မောင်က လိုက်လေ၏။ တရွေ့ ရွေ့ သွားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ထွက်ပေါက်ဖြစ်သော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုတောင်ကမ်းပါးယံသို့ ရောက်လျှင် မောင်ဖိုးသာ အား စနေမောင်မောင်က အောက်သို့ ငုံ့မကြည့်ရန် သတိပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်စကားကို နားမထောင်ဘဲအောက်သို့ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်လေ၏။ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးမှ ကွယ်နေသော မျောက်သွေးများကို တောမျောက်ကြီးများသည် နွယ်ကြီးများကိုခို၍ စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် “အား” ခနဲ အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

“ကျွရင်တော့.. အရိုးတုခွား၊ အသားတုခွားပဲ။ နောက်ဘဝတောင် ဆက်ပြီး သေနိုင်တယ်။ မျောက်ကြီးတွေက ဘာတွေကို စားနေတာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျောက်သွေးလေက..။ ကျောက်သွေးက သိပ်ပြီး အားရှိတာက..။ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား။ တောမျောက်ကြီးတွေ ကျောက်သွေးစားပြီး ထွားကျင်း နေကြတာလေက” | ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ကျုပ်တို့က ဒီက ဘယ်လို ဆင်းကြမှာတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါကတော့ မျောက်ကြီးတွေကို ဆရာတင်ရမှာပဲ။ သူတို့ ကွယ်ဆင်းတဲ့ နွယ်ကြီးတွေကနေ ကိုယ်ကလို့ကပြီး ကွယ်ဆင်းရမှာပေါ့ ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က အရင်နှိပ်စက်ရမှာပဲ။ သူက ကိုယ့်ထက်လည်လို့ ကိုယ့်ကို ဆွဲချလိုက်ရင်တော့ ..

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

“ဆွဲချလို့က်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒီအတွက် တွေးဆမရ၊ ခွေးကျကျ ပေါ့ ကွာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက...

“ဟေ့ကောင် မောင်ဖိုးသာ..။ မင်းကသာ ကြောက်နေ။ ဟိုမှာ ဆရာကြီး နွယ်ကြီးကနေ ဆင်းသွားတာ မျောက်ကြီးနားတောင် ရောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ စနေ မောင်မောင်သည် နွယ်ကြီးကိုခို၍ ဆင်းသွားရာ နွယ်ကြီးကို ခိုနေသော မျောက်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်နားသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ မျောက်ကြီးသည် စနေမောင်မောင်၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရတနာ

ထုပ်ဖြင့် မျှောက်ကြီး၏ ခေါင်းကို လှမ်း၍တူ၏။ မျှောက်ကြီးသည် ခေါင်းမူးသွားတန်ရှိ၏။ စနေမောင်မောင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းကိုထုရန် လှမ်းပြင်လိုက်သည်တွင် မျှောက်ကြီးသည် အထူးမခတော့ဘဲ ကျောက်စွန်းကို မိမိရ လှမ်းကိုင်ပြီးလျှင် နွယ်ကြီးကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက်ကျောက်စွန်းများကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောင်းကိုင်၍ အောက်သို့ ဆင်းသွား လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မျှောက်ကြီး ဆင်းသွားသော လမ်းကြောင်း အတိုင်း ကျောက်စွန်းများကို ကိုင်၍ အောက်သို့ တရွေ့ ရွေ့ဆင်းသွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား ... ၊

“ကိုဘွန်ဟောင်း.. ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်” ဟု စကားစလိုက်လျှင် ... ၊

“ဘာပြောမှာလဲ...။ ပုံပြောမှာလား။ မပြောနဲ့။ အသက်ထွက်ဖို့ ပါးစပ်ဝကို ရောက်နေပြီ။ ပုံတွေ ဘာတွေ လွှာမပြောနဲ့။ ဆရာကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အောက်ကို ရောက်သွားပြီ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူ ပြုတ်ကျမယ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ ထားပါတော့.. ထားပါတော့။ မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ။ ပြော”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ။ အသက်စွန့်ပြီး သုံးယောက် အတူ လာတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ကျတော့ တစ်ခုစီပေးပြီး ဆရာကြီးက နှစ်ခုယူတာ တာသဘောလဲဗျ

ဟု မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒါ မင်း ဆရာကြီးကို မေးကြည့်ပါလား” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“မမေးရဲလို့ ခင်ဗျားကို မေးတာပေါ့ ဗျ” ဟုမောင်ဖိုးသာ ပြန်၍ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“မင်း မသေမချင်း မှတ်ထား..။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ဟာ အကြံဉာဏ်ကြီးတယ်။ သူရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ ဇွဲကောင်းတယ်။ လုံ့လဝီရိယ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မတရား မလုပ်တတ်ဘူးကွ။ မင်းက ဝေစနည်းနည်းရတယ် ထင်လို့လား။ နည်းနည်းရတယ်ထင်ရင် အဲဒီမှာ ရတနာတွေ ရှိတယ်။ မင်း ပြန်ယူလည်း။ ဒါပေမဲ့ မင်းသယ်ရမှာနော်။ ဆရာကြီးက ငါတို့ကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ်ပေးတာ တိုသယ်နိုင်သလောက် ချင့်ချိန်ပြီး ပေးတာ။ မင်း ဒီလိုတွက်တာ သိပ်မိတ်ဓာတ်ညီတို့ ကောင်ပဲ။ ဆရာကြီးကို မင်း မပြစ်မှားနဲ့။ နောက်တစ်ခါဆို မင်း ဒီလိုပြောရင် မင်းကို ငါ တွန်းချပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ကြိမ်းလိုက်မှပင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လေတော့၏။ ထို့ နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် နွယ်ကြီးကိုကိုင်၍ ဆင်းလေ၏။ တောမျှောက်များသည် ဘွန်ဟောင်းအား နွယ်ကြီးများဖြင့် ကူးလာပြီးလျှင် ကုတ်ကြံဖဲကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း နွယ်ကြီးကို အမိအရဆွဲ ထားပြီးလျှင် မျှောက်များအား ချက်ကောင်းကိုယူ၍ တန်ခွရ မျောက်သုံးကောင်သည် တောင်ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ပြုတ်ကျ သွားလေ၏။ နွယ်ကြီးဆုံးသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် မျှောက်များ

အဆင်းအတက်လုပ်သောနွယ်ကြီးကို ထပ်မံဆွဲ၍ ဆင်းပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မျောက်သည် လာ၍ ကုတ်လေ၏။ မျောက်များ ကုတ်ထားသောဒဏ်ရာကြောင့် ဘွန်ဟောင်း၏ကျောတွင် သွေးများ ချင်းချင်းနီလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း တောင်ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

စနေမောင်မောင်သည်ဘွန်ဟောင်းအား စမ်းချောင်းဘေးတွင် ဝမ်းလျားမှောက်စေလေ၏။ ပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်း၏ကျောမှ သွေးများအား စမ်းရေဖြင့် ဆေးပေးနေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်း၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ချွေးသီးများ ပြန်လာလေ၏။ မည်မျှပင်ကြောက်သည်ဖြစ်စေ မောင်ဖိုးသာသည် ဤအတိုင်း ထိုင်နေ၍ မဖြစ်သောကြောင့် နွယ်ကြီးမှ တွယ်၍ဆင်းရလေ၏။ မျောက်များသည် မောင်ဖိုးသာအလှည့်၌ ပို၍ များ၏။ ဝိုင်း၍ ကုတ်၏။ ကိုက်သည့်အကောင်က ကိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် နွယ်ကြီးမှ လွတ်မကျ စေရန် ဆင်းရလေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်စွန်းများကို ကိုင်ကာ မျောက်များသွားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်၍ ဆင်းရပြန်လေ၏။ မျောက် များလည်း လိုက်၍ ကိုက်ပြန်လေ၏။

ဤသို့ နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာသည်အောက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဖြင့် ရွှံ့နေလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် လဲလျောင်းစေပြီး ထိုစမ်းချောင်းမှ ရွှေနှင့်ပင် ဆေးကြောပေးလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထိုနေရာမှ ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။

နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်အတွင်းတွင် တရွေ့ ရွေ့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေ၏။ ဘလက်ဘရားသားလူစုမှာ ၎င်းတို့သိုးဦးအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ တောအုပ်အတွင်း၌ ၎င်းတို့လူစုသည် သိုးရက်တိုင်တွင် ခရီးသွား ခဲ့ကြလေ၏။ တောမှရသော အသီးအနှံကို မသေရစား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဝန်တင်လားများဖြင့် ခရီးသွားသော လမ်းမကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဆားများကိုတင်လာသော ဝန်တင်လား အုပ်စုနှင့် တွေ့လေ၏။ ဆားကုန်သည်မှာ လူဆယ်ယောက်ခန့် ပါ၏။ လားမှာ အကောင်နှစ်ဆယ် ကျော်၏။ လူတစ်ယောက်လျှင် ဝန်တင်လား နှစ်ကောင်စီကို ထိန်း၍ တောင်ကြောကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုလားကုန်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ၎င်းတို့ထံမှ လားခြောက်ကောင်ကို အဖိုးတန် ကျောက်တစ်လုံးပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ လားများ ဝယ်ယူစဉ်ပင် အစားအသောက်အချို့ တောင်းယူထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ရတနာထုပ်များကို ဆားအိတ်များအောက်တွင် ဝက်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့ နောက် တောင်ပေါ်လားကုန်သည်များ၏ ပုံစံအတိုင်း လူတစ်ယောက်လျှင် လားနှစ်ကောင်စီကို ထိန်းချုပ်ကာ တောင်ကြောကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ခုနစ်ရက်ခန့် သွားပြီးသောအခါ၌ တောင်ကြောကို ဖြတ်ဆင်းသည့် ကြက်သွန်ဖြူ ကုန်သည်များနှင့် တွေ့ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ဆားတင်ထားသော လားများနှင့် ကြက်သွန်ဖြူ တင်ထားသော လားများကို အလိုက်ပေး၍ လဲလိုက်လေ၏။ ရတနာထုပ်များကိုလည်း ကြက်သွန်ဖြူခြင်းများ၏ အောက်တွင် သိုဝှက်၍ ယူလာလေ၏။ ဤသို့ နှင့်ပင် တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မန္တလေးမြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

မန္တလေးသို့ ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် အဖိုးတန်သော ကျောက် သုံးလုံးကို ဘာဘူလူမျိုး ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ရောင်းချ

ပစ်လိုက်၏။ ထိုကျောက်သုံးလုံး ရောင်းချပစ်လိုက်သောငွေသည် မိသားစုတစ်ခု မည်သည့်အလုပ်မျှမလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး ထိုင်၍ စားနိုင်လောက်အောင် ရလိုက် ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ လက်သည်းလှီးခြင်း၊ နားကော်ခြင်း၊ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်းစသည့် အလုပ်များ လုပ်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် နာမည်ကြီး အုပ်ချုပ်ဆိုင် သုံးဆိုင်သို့ဝင်ကာ အဝတ်အစားများကို ချုပ်လုပ်ကြ လေ၏။ အမြန်ရရှိစေရန်အတွက် ငွေပိုပေး၍ချုပ်ခိုင်းသည်ဖြစ်ရာ နေချင်းညချင်း အဝတ်အစားများ ပြည့်စုံသွားကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ၎င်းတို့အတွက် လက်ပတ်နာရီများ၊ ဖိနပ်များ၊ နက်ကတိုင်များ၊ လက်စွပ်များ ဝယ်ယူကြကုန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဂျူး အဘိုးကြီးတစ်ဦးထံမှ အတော်အတန်လက်သော အောစတင်ကားတစ်စီးကို ဝယ်၍ စီးကြကုန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုကားနှင့်ပင် စီမီလင်းဘက်သို့ သွားကာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် စီမီပီးကား ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအား တစ်နှစ်စာ ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။ အိမ်ရှင်သည် အဆမတန် ဈေးတင်ထားသော လည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ဆစ်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်နှစ်စာ ငှားရမ်းသောကြောင့် မိမိ၏ အိမ်ငှားအား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိနေလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် အိမ်ရှင်အား ..

အိမ်ကြီးကို ငှားပြီးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကို တစ်ဆိတ်လေး ကူညီပါဦး။ ထမင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်တဲ့ ထမင်းချက် တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကောင်းကောင်းစီမံဖို့ ဘတ်တလာ တစ်ယောက်လည်း လိုချင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ဒြိုလိုတဲ့ ဒရဝမ် ကောင်းကောင်းလည်း လိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပုံပြောကောင်းတဲ့အနိပ်သည် ကောင်းကောင်းတစ်ယောက် တစ်နှစ်စာ ငှားချင်တယ်။ အဲဒါကို အိမ်ရှင်ကြီး အနေနဲ့ ရှာပေးလို့ရမယ်ဆိုရင်လည်း ရှာပေးပါ။ ပွဲစားနဲ့ ရှာမှ ရမယ်ဆိုရင် လည်း ရှာပေးပါ။ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်မှ ရမယ်ဆိုရင်လည်း ထည့်ပြီး ရှာပေးပါ။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေအားလုံးကို ကျုပ် အကုန်ခံပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အိမ်ရှင်ကြီးသည် ..

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ..... ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဟူသောစကားကို မိုးမွန်အောင် ရွတ်ဆိုထွက်သွားလေတော့၏။ နေ့ခင်း ပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ကုလားထမင်းချက်တစ်ဦး ခေါ်လာလေ၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ မူသီရမ်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စနေမောင်မောင်သည် မူသီရမ်းအား ...

“ဟေ့.. မူသီရမ်း။ မင်း ဘရာရာနီ ချက်တတ်သလား” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ဘွန်ဟောင်းအား ... “ဘရာရာနီဆိုတာ ဘာဟင်းလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဟင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒန်ပေါက်ကို ပြောတာ” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဒန်ပေါက်များဗျာ... ချက်ခိုင်းမနေပါနဲ့။ ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလည်း ပြီးတာပါပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ မူသီရမ်းသည် စနေမောင်မောင်အား အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ... ။

“ချက်တတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဘရာရာနီ ကောင်း မကောင်းဟာ ချက်တုံ့လှပေါ်မှာ မူတည်သလို ထည့်တဲ့ပုံစုဦးပေါ်မှာလည်း မူတည်ပါတယ်။ သပျစ်သီး ထည့်ရမယ်။ သံဟိုဠ်စေ့ ထည့်ရမယ်။ ပဲသီးစိမ်း ထည့်ရမယ်။ ထောပတ်ကောင်းကောင်း သိုးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး.. အေး.. ချက်တတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ မင်း ဘယ်မှာ ချက်ဖူးသလဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မူသီရိမ်းက ... ‘အလွန် အကောင်းစားတဲ့ ဘိုအိမ်တွေမှာ ချက်ဖူးပါတယ်’ ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အေး..မင်းတွေဖူးတဲ့ ဘိုတွေထက်တောင် တိုက အကောင်းစားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ပြုံး၍ ဘွန်ဟောင်းအား ...

“ကိုဘွန်ဟောင်း..ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာကြီးက မူသီရိမ်းကို ကြားနေတာ။ ကျုပ်တို့ စားခဲ့ရတာကတော့ ရေစိမထားတဲ့ ပဲလက်တစ်ဆုပ်ပါပဲ။ ဘယ်က အကောင်း စားခဲ့ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“အေး...ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါမှာ အဲဒီလောက် စုတ်ပြတ်တဲ့ အစားကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နေရတဲ့အခါမှာတော့ တကယ့် အကောင်းစားကို စားတာကွ။ ဝတ်ရင်လည်း အကောင်းစားပဲ ဝတ်တာ။ အသုံးအဆောင်တွေကိုလည်း တကယ့် အကောင်းစားတွေပဲ သုံးတယ်။ မင်း သူနဲ့နေရင် သိပါလိမ့်မယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက ဇိမ်ခံတယ် ဆိုပေမယ့် ဘီယာတွေ၊ အရက်တွေ သောက်တာ မတွေ့ပါလား”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“သူက တကယ့် သမထသမားပဲကွာ။ အရွက်သေစာကိုတော့ ဘယ် သောက်မတုံး။ အရက်သေစာမပါတဲ့ ခည်းစိမ်းရှိတဲ့ အလုပ်တွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အိမ်ရှင်သည် ကိုဘိုရိမ်းဆိုသော ကုလားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ၏။ ထိုကုလား ဘတ်တလာ ၏ အလုပ်တာဝန်မှာ ထမင်းချက်၊ ဒရဝမ်၊ မာလီတို့အား ကြီးကြပ်၍ ခိုင်းစေ ရ၏။ ဈေး ဝယ်ခြမ်းရ၏။ အိမ်တွင်လိုအပ်သော ကိစ္စများအားလုံးကို လိုက်လံ ကြည့်ရှု၍ ဖြည့်စွက်ပြုပြင်ရ၏။ ထမင်းချက်များ၊ မာလီများ၊ ဒရဝမ်များ၊ အိမ်စေများသည် ၎င်းဘတ်တလာထံ ၎င်းတို့ လိုအပ်ချက်များကို တင်ပြ၏။ ဘတ်တလာက ဝယ်ခြမ်း စီစဉ်ပေးရ၏။ စာရင်းအင်း ပြုစုပေး၍ အိမ်ရှင်ထံမှ ငွေတောင်းခံရ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ဘတ်တလာအား မေးခန်း အနည်းငယ် မေးပြီးနောက် အလုပ်ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှင်ကြီး သည်

ဒရဝမ်မာလီကို ခေါ်လာ၏။ စနေမောင်မောင်လည်း ခန့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းတိုက်ခြင်း၊ တံမြက်စည်းလွှည်းခြင်း၊ ဖုန်ခါခြင်းများကိုသာ လုပ်ရန်အတွက် အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကုလားမလေး တစ်ဦးကို လည်း ခေါ်လာပြန်၏။ ထိုကုလားမ၏ အမည်မှာ စက်နာဟူ၍ ဖြစ်၏။ စနေ မောင်မောင်သည် စက်နာကိုလည်း သင့်တော်သောလစာပေး၍ အလုပ်ခန့်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်ကြီးအား ... ။

“ဘယ်လိုလဲဗျ။ အနှိပ်သည် မရသေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ အိမ်ရှင်က ...

“ဆရာကြီးက ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည် လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ခက်နေတာပေါ့ ။ အနှိပ်ကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည် တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ပုံမပြောတတ်ဘူး။ ပုံပြောကောင်းတဲ့လူတွေလည်း တွေ့တယ်။ မနှိပ်တတ်ဘူး။ နှိပ်လည်း နှိပ်တတ်ရမယ်၊ ပုံပြောလည်း ကောင်းရမယ်ဆိုတဲ့လူကတော့ ရေဆင်လောက်ကို ရှားပါတယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ခင်ဗျား ရေဆင် မြင်ဖူးလား” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်က ...

“မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ။ ကြားဖူးတာပါ။ ဆင်တော့ ဆင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြွက် လောက်ပဲ ရှိတယ်။ နေတာလည်း ရေထဲမှာ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် ဆင်ကြီးတွေက သူ့ကို ကြောက်ရတယ် ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က .. “အဲဒါကို ယုံလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ အိမ်ရှင်က .. ယုံတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ထားပါတော့ဗျာ။ ယုံခြင်း၊ မယုံခြင်းဟာ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ ပတ်သက် ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုသာ ပုံပြောကောင်းတဲ့အနှိပ်သည် ရှာပေးပါ”

ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောလိုက်လျှင် အိမ်ရှင်ကြီးသည် ..

“ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ... ဟုတ်ပါပြီခင်ဗျ” ဟု မိုးမွန်အောင်ပြောကာ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၁၅)

မောင်တောလူ ရောက်လာခြင်း

ညရှိစံနာရီထိုးလောက်တွင် စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ညစာ စားပြီး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှင်ရောက်လာ၏။ အိမ်ရှင်နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ထိုလူသည် မျက်လုံးတစ်ဖက် စောင်း နေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ထိုင်ရန်အတွက် ထိုင်ခုံများကို ညွှန်ပြလေ၏။ ၎င်းတို့လည်း ခုံများ၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌

အိမ်ရှင်က ... ၊

ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်လိုချင်တဲ့ ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနိပ်သည် ဆိုတာ ရပါပြီ။ သူ့ပါပဲ။ နာမည်က ကို တောက်လောင်တဲ့။ အနိပ် ကောင်း မကောင်းတော့ ဆရာကြီး အနိပ်ခါပြီးမှ သိမှာပါ။ ပုံပြော ကောင်း မကောင်းတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အခု လမ်းမှာလာရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြော လာပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုမျက်လုံးစောင်း၍ ပခုံးစောင်းသောသူမှာ တရုတ်ကပြား တစ်ဦး ဖြစ်၏။ တောက်လောင်ဆိုသော နာမည်မှာလည်း တရုတ်နာမည် ဖြစ်တန်ရာ၏ ။ ၎င်း တောက်လောင်သည် စနေမောင်မောင်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ အခန်း တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် ထိုင်ရာမှကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ စနေ မောင်မောင်က...

“ဘယ်လိုလဲ တောက်လောင်ရေ။ တစ်နှစ်လုံး ရက်ပျက်မရှိ နှိပ်ရမယ်။ နှိပ်တဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း ပုံပြောရမယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်း တောက်လောင်က ...

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာကြီး...။ အကြောချည်းပဲ နှိပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးနှုန်းတစ်မျိုး ယူပါတယ်။ အကြောတင် မဟုတ်ဘူး။ အခြင်ပါ နှိပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဈေးနှုန်းတစ်မျိုး ယူပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“အကြောကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ အခြင်က ဘယ်လိုဟာကိုပြောတာလဲ” ဟု မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကြားဖြတ်၍ ဝင်မေးလေ၏။

“ဒီလို ကိုယ့်လူရဲ့ ။ အကြောဆိုတာက လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒေါင်လိုက် သွားနေတာတွေကို အကြောလို ခေါ်တယ်။ ကန့်လန့်ဖြတ် သွားနေတဲ့ အကြောတွေကို အခြင်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟု တောက်လောင်က ပြောလေ၏။

“အနိပ်သည်ပဲဗျာ။ အကြောရော၊ အခြင်ရော နှိပ်ရမှာပေါ့ ။ အကြောချည်းသပ်သပ်၊ အခြင်ချည်းသပ်သပ် နှိပ်တဲ့ အနိပ်သည်လို့ မကြားဖူး ပါဘူး”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် တောက်လောင်က ... ။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူတွေ ဖူးတာတွေက အနိပ်သည်တွေလေ။ ကျုပ်က အနိပ်သည် မဟုတ်ဘူး။ အနိပ်ဆရာ...။ အကြောကို အကြောမှန်း သိတယ်။ အခြင်ကို အခြင်မှန်း သိတယ်။ အကြောမှန်း အခြင်မှန်းမသိတဲ့ အနိပ် သည်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာသည် ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပလက်တိန်မ် ဘူးမှထုတ်ယူ၍

သစ်ကနက်စွပ်တံ စွပ်၍ မီးညှိုက်ဖွာရင်း ...

“ကောင်းပါပြီလေ။ အကြောရော၊ အခြင်ရော နှိပ်ရမှာပေါ့
မောင်တောက်လောင်ရယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“နာလို့ စုတ်တစ်ချက်သပ်တိုင်း ငွေတစ်ကျပ် ရှင်းရမယ်။ ကျွတ်ကျွတ်
ကျွတ်ဆိုရင် သုံးကျပ်ပဲ။ အားတို့၊ အင်းတို့၊ အမလေးတို့ တ ရင် တစ်ခွန်းကို
ငါးကျပ်ပေးရမယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဒီမှာ မောင်တောက်လောင်.. အမလေးလို့ မအော်ဘဲ အမကြီးလို့ အော်ရင်
ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

ဟု ဝင်၍ပြောလျှင် တောက်လောင်က ..

“နာရှင် အမလေးပဲ တ တယ်။ အမကြီးလို့ မတဘူး။ တကယ်လို့ အမကြီးလို့ တ
တယ်ဆိုရင် ဒါ သက်သက် ညစ်တာပဲ။ ညစ်တာဆိုရင်တော့ ကျုပ် မနှိပ်တော့ဘူး။
ထပြီး ပြန်သွားမယ်”

ဟုပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

“ထားပါတော့ မောင်တောက်လောင်ရယ်။ ပုံပြောခက ဘယ်လောက်
ပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

“ပုံပြင်ထဲမှာ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်ပါရင် သုံးကျပ် ပေးရမယ်။
နှစ်ကောင်ပါရင် ခြောက်ကျပ်ပဲ။ တိရစ္ဆာန် ဇာတ်ကောင်ပါရင် တစ်ကျပ်ခွဲ။ အဲဒီ
နှုန်းနဲ့ ရှင်းရမယ်။ ခြင်းချက်တော့ ရှိတယ်။ ရှင်ဘုရင် ဇာတ်ကောင် ပါရင် အဲဒီ
ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်တည်းအတွက် ဆယ့်သုံးကျပ် ရှင်းရမယ်။
ပုံနားထောင်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရင် နှစ်ဆ တောင်းမယ်။ မရှင်းလို့ ထပ်မေးရင်
မေးတဲ့အကြိမ်တိုင်း နှစ်ကျပ်ပေးရမယ်။ ပုံပြင်မှာ ရယ်စရာပါရင် တစ်ခါရယ်တိုင်း
တစ်ကျပ် ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ အနှိပ်ခံတဲ့အခါမှာ ရေမှီးချိုးပြီး အဝတ်ကို
လျှော်ပြီးသားဝတ်မှ နှိပ်မယ်။ နှိပ်ခါနီးမှာ ကျုပ်ကို လစပ်တန် လက်ဖက်ခြောက်နဲ့
ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ် တိုက်ရမယ်။ ကျုပ်ကို
ပိုက်ဆံပေးတဲ့အခါမှာ ဘိန်းစား ပေးသလို ဒီအတိုင်း ပစ်မပေးရဘူး။
ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်လို အနှိပ်သည်လဲ မသိဘူး” ဟု မကြားတကြား
ပြောလိုက်ရာ တောက်လောင်က ...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်ထားဖို့

လိုတယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက .

“ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့.. ပေါက်ပါတယ်ဗျာ...ပေါက်ပါတယ်။ ရှားမှရှားတဲ့ အနှိပ်ဆရာပဲ”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ပုံပြောကောင်းသော အနှိပ်သည်ကို ခေါ်လာ ပေးသော အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးအား ငွေသုံးရာ ဘောက်ဆူးပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား စနေမောင်မောင်သည် စတင်၍ အနှိပ်ခံလေတော့၏။ အနှိပ်မခံမီဦးလည်း တောက်လောင်အား လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် စီးကရက်တစ်ဘူးအား ချပေးထားလိုက်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

အနှိပ်သည်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ အနှိပ်သည်ပဲ။ လစ်ပတန် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ နှိပ်တာကိုး”

ဟု ဘွန်ဟောင်းအား ပြောလိုက်ရာ တောက်လောင်က ..

“ကိုယ့်လူ ဘာနားလည်လို့တုံး။ လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ဟာ အစဉ်အလာ သိပ်ကြီးမားတယ်။ ဆာသောမတ်လစ်ပတန်ဆိုတဲ့ ဆာဘွဲ့ ရ ပွဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်က ဖော်စပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်လူ မယုံရင် သူ့ရဲ့ ဘူးခွံမှာ ရေးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျုပ် အလွတ် ဆိုပြမယ်”

ဟုပြောပြီးလျှင် တောက်လောင်သည် လွန်စွာကောင်းသော အင်္ဂလိပ် အသံထွက်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုပြလေတော့၏။

“Sir Thomas Lipton created this world famous Lipton tea over 100 years ago”

မောင်ဖိုးသာသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရ၏။ စနေမောင်မောင်က ပြုံး၍ ။

“မောင်ဖိုးသာ..။ မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရင် ကောင်းမယ်။ မင်းအနေနဲ့ မောင်တောက်လောင်ကို မိန့်တုံးကွ။ မောင်တောက်လောင် အင်္ဂလိပ်စာကောင်းကောင်းတတ်တယ်။ တော်တော်များများဟာ လစ်ပတန်လို့ပဲ ဖတ်ကြ တယ်။ မောင်တောက်လောင်ကတော့ လစ်ပတန်လို့ ဖတ်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့်သူဟာ ကျကျနန တတ်တဲ့လူဆိုတာကို အကဲဖမ်းလို့ ရပါတယ်။ ကဲ.. လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး အနှိပ်ခံရင်း သူ့ပုံပြင်လေး နားထောင်ကြရအောင်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်တောက်လောင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီး နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဘူးတွင်းမှ နှိုက်ယူလိုက်ပြီး မီးညှို့ရှိုက်ဖွားလေ၏။ ထိုသို့

ရှိုက်ဖွားခွင့်၊ စနေမောင်မောင်၏ ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ချွတ်ခနဲ ချိုးချီလှိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ခြေမျက်စိဘေးရှိ အကြောက်လေးတစ် ချောင်းကို လက်မဖြင့် ညှစ်ကာနှိပ်ရင်း ...

“ဟိုရွေးရွေးတုန်းက ရတနာပစ္စည်းကို လွန်စွာမက်မောတဲ့ လူ သုံးယောက်ဟာ ရတနာသိုက် အရှာထွက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပဲ။ သူတို့ဟာ တိဗက် ကုန်းမြေမြင့်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တောကြီးမျက်မည်းတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မဟာရာသေမင်းဆိုတဲ့ ရတနာသိုက်ရှိရာ ကျောက်ဂူကြီး ထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။ ကျောက်ဂူကြီးရဲ့ အမိုးနားမှာရှိတဲ့ အပေါက်ကို မရမက တက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နီပေါပြည်ဘက်က ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် လာတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်ဦးရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရခဲ့ကြတယ် ဆိုပဲ။ အဲဒီလို ရခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ရတနာပုံနေပြည်တော်ကို သူတို့သုံးယောက် ပြန်လာခဲ့ ကြတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ဟာ ရွှေလာတဲ့ ရတနာတွေကို ထွဲခဲ့ရောင်းချပြီး သူငွေ့ဝိုက် ဖမ်းနေကြတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက အကြီးအကဟာဆိုရင် ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်ကို မရမက ရှာပြီး အနှိပ်ခံရင်း ပုံနားထောင်လေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ ပုံအပြောကောင်းတဲ့အနှိပ်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် မွေ့ ရာအောက်မှ ခြောက်လုံး ပြုပြီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တောက်လောင်၏ နဖူးကို ချိန်လိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တောက်လောင်၏ လည်ပင်းကို ထောက်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာလည်း စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီးလျှင် တောက်လောင်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ထုချရန် ရွယ်လိုက်လေ၏။

တောက်လောင်သည် အနီးရှိ စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီး မီးညှိပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က

“ဒီမှာတောက်လောင်...။ မင်းဟာ မည်းနက်သောညီအစ်ကိုများအဖွဲ့က မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ တောက်လောင်က ..

“ဆရာကြီး.. ဒီတစ်ခါတော့ လွဲသွားပြီ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ..

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဟာ စနေဝိုဏ်းက ဖြစ်ရမယ်။ စနေဝိုဏ်းက ဆိုရင်တော့ ဟင်းမယားရဲ့ တောင်စွယ်တစ်ခုမှာရှိတဲ့

“ဟိုက်ဒရာ” ဆိုတဲ့ ရွာကလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲက ရတနာသိုက်မြေပုံကို ရထားလိုက်တဲ့ ရွှေဘိုသား တရုတ်ကပြား တောလူ” ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဟာ ထောင် နှစ်ခါ ကျဖူးတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံရလို့ မင်း တင်ပါးတွေမှာ အမာရွတ်ကြီးတွေ ရထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ငါ ရထားတယ်။ မင်းကို မတွေ့ဘူးသေးပေမယ့် မင်းအကြောင်းကို သိနေတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိနေပြီ”

ဟုပြောကာ တောက်လောင်၏ ပခုံးကို ခြေဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး

ကန်လိုက်ရာ တောက်လောင်သည့် ခုတင်ပေါ်မှ လည်၍ နောက်ပြန်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် တောက်လောင်၏
လိုချင်ကို ဆွဲ၍ချွတ်လိုက်ရာ တင်ပါးပေါ်တွင် ကန်လန်စင်း အမာရွတ်ကြီး များကို
တွေ့ရလေ၏။

တောက်လောင်သည် လူးလဲ၍ ထပြီးလျှင် ...

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ အဖွဲ့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆရာကြီးကိုရှာနေတာ
သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဆရာကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွှေဘိုသား
တောလူပါ။ ရတနာသိုက်မြေပုံလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်” ။

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီကြယ်သီးကိုဖြုတ်၍ ရင်ဘတ်ကို ပြလိုက်ရာ ရင်ဘတ် ပေါ်မှ
ရှုပ်ယက်ခတ်နေသည့် မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ
စနေမောင်မောင်က သေနတ်ကို ပြန်၍သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ လက်ဆွဲအိတ်
အတွင်းမှ မြေပုံတစ်ချပ်ကိုထုတ်၍ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား
ပစ်၍ပေးရင်း ..

‘သူ့ ရင်ဘတ်က မြေပုံနဲ့ ဒီမြေပုံကို တိုက်ပြီး ကြည့်စမ်းကွာ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း မြေပုံနှစ်ခုကို တိုက်၍
မြေပုံတွင်ပါသည့် အချက် ၂၂ချက်တွင် ဖျက် လွဲနေကြောင်း တွေ့
ရလေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် လွဲနေသောအချက်များကို မှတ်သားပြီး ... “ဆရာကြီး
၂၂ချက် မှန်ပြီး ဖျက် လွဲနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

‘လွဲနေတဲ့ ဖျက်ဟာ တောလူရဲ့ ရင်ဘတ်က မြေပုံ မှန်သလား၊ တို့ မြေပုံ
မှန်သလား မပြောနိုင်ဘူးကွာ။ အဲဒီ လွဲနေတဲ့ ဖျက်ဟာ တို့အတွက် သေမင်းပဲ။
မဟုတ်သေမင်းဆိုတာ အဲဒီ ဖျက်ကို ခေါ်တာ ဖြစ်မယ်။ တစ်ချက်လေး
လွဲသွားတာနဲ့ ဇီဝိန်ကြွေသွားအောင် စီမံထားတဲ့ နေရာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်သည် “တောက်လောင်” ခေါ် “တောလူ” အား
..

“ကဲ..ကဲ.. မောင်တောလူ။ အေးအေးဆေးဆေး နေပေတော့။ မင်း ရင်ဘတ်က
မြေပုံကိုလည်း ငါတို့ အများကြီး စဉ်းစားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောလူက ...

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောရဦးမလား။ နှိပ်ကော ဆက်နှိပ်ရဦးမလား” ဟု
မေးလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“နှိပ်လည်း မနှိပ်နဲ့တော့။ ပုံလည်း ဆက်မပြောနဲ့တော့။ မင်းကို မေးတာကိုပဲ
မင်း ဖြေပေတော့။ ဒီမြေပုံကို မင်းဟာ “ဘိဘိ” ဆိုက် ရခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ..

“ဘိဘိက ပေးတာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့် ဟန်နဲ့ ခိုးပြီး ယူလာခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က ...

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီ မြေပုံအတိုင်း မင်းတို့ သွားပြီးပြီ မဟုတ်လား” မေးပြန်ရာ တောလူက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သွားပါ တယ်။ လူခြောက်ယောက် သေသွားပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပေသီးဆိုတဲ့ကောင် ပါတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ...

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ပေသီး ပါပါတယ်။ ပေသီးဟာ ပထမဦးဆုံး သေတဲ့လူပါပဲ”

ဟု မောင်တောလူက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဘေးမှနားထောင်နေရင်း စနေမောင်မောင်အား ...

“ဆရာကြီး..ပေသီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပေသီးလား” ဟု ဝင်၍မေးရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘွန်ဟောင်းရယ်..တို့ ပေသီးပေါ့ ။ ပေသီးဟာ ဒီနှစ်မှာ သူတို့နဲ့ လိုက်မသွားလည်း သေမှာပဲ။ သိပ်ပြီး သေပန်းပွင့်နေတဲ့ကောင်။ ငါက သူ့ကို စာနာ လွှမ်းသတ်ပေးတယ်။ ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ။ ဘာမှ မလုပ်နဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်လေး အိမ်မှာနေလို့ ပြောတယ်။ ငါ့တပည့်ထဲမှာ ငါ့စကား နားမထောင်တဲ့လူ လေးယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပေသီး ပါတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် တောလူ၏ ရင်ဘတ်မှ မြေပုံနှင့် သူ့တွင်ရှိသော မြေပုံ၏ ကွာဟမှုကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်းတောလူအား နေရာထိုင်ခင်းပေးရန်နှင့် အိပ်လိုက် အိပ်နိုင်ကြောင်း မှာကြား လိုက်လေတော့၏။ တောလူအိပ်ရန်အတွက် အခန်းလွတ်တစ်ခုကို ပြရ၏။ တောလူသည် ကျွန်ုပ်အား

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ကျုပ်မှာက ရောဂါတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ရောဂါကတော့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ အာရုံစိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်ဖြစ်တဲ့ရောဂါ ပါပဲ။ အခုလည်း ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို ခြေရာခံလိုက်နေရတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ အခုလည်း သူ့ကို တွေ့ရပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ရောဂါဟာ မသက်သာပါဘူး။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အိပ်ရာထ လဲတော့မှာပါ။ ကျုပ်အတွက်

ဆေးလိုပါတယ်။ ဆေးဟာ တခြားဆေး မဟုတ်ဘူး။ မြွေဟောက်သား ချက်စားလိုက်ရင် ပျောက်တယ်ဗျ။ အဲဒါ နည်းနည်း ကူညီစမ်း ပါဗျ”

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“မြွေအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ ငါ့လူရ။ ကျုပ်က ကြောက်လွန်း လို့ပါ။ မောင်ဖိုးသာဆီ အကူအညီတောင်း”

ဟုပြောလျှင် မောင်ဖိုးသာက .. ၊

“မြွေ မပြောနဲ့။ ကျုပ်က ငါးရှဉ့်တောင် ကြောက်တာ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဆေးကို ခင်ဗျားပဲ ရှားစားတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးလည်း အိပ်ခက်ကြလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ရာတွင် သုံးဦးသား ဆုံမိ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်မှာမူ လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘဲ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင် ပေါ်တွင် ဟာသ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်နေလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်နေစဉ်အတွင်း တောလူက ...

“ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်.. ကျုပ်မှာက ရောဂါရှိတယ်ဗျ။ ဇက်ကြောထိုးတဲ့ ရောဂါအတွက် ဆေးကတော့ မယ်သီလရှင်ကိုင်တဲ့ တောင်ဝှေးကို ဂင်္ဂါမြစ်ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကြိုသောက်ရမှာဗျ။ အဲဒါလေး နည်းနည်း ကူညီကြပါဗျာ”

ဟုပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ကျုပ်မှာ မယ်သီလရှင် အသိလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်သိတဲ့ မယ်သီလရှင် ကလည်း တောင်ဝှေး မကိုင်ဘူး။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကလည်း အန္တိယသွားမှ ရမှာ။ မောင်ဖိုးသာကပဲ တစ်ဆိတ်ကူညီလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ၊

“မနေ့ကပြောတော့ အားကုန်တဲ့ ရောဂါဆို ။ မြွေဟောက်သား ချက်စားမှ ရမယ်ဆို။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်တာတုံး။ ခင်ဗျားရောဂါကလည်း အမျိုးမျိုးပါပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောလူသည် ပြီးလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက် ပြီးသောအခါ၌ တောလူသည် သတင်းစာဟောင်း တစ်စောင်ကို ဖတ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာက ... ၊

“ဒီမှာ ကိုတောလူ။ ခင်ဗျား ဖတ်နေတာ ပြီးခဲ့တဲ့လက သတင်းစာကြီးဗျ” ဟု သတိပေးလိုက်ရာ တောလူက

“ကျုပ် သိပါတယ်မောင်ဖိုးသာလေးရဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့လ ကတည်းက ကျုပ် သတင်းစာ မဖတ်ရလို့ ကျုပ်က ပြန်ပြီး ဖတ်နေတာ။ လူလည် မလုပ်စမ်း ပါနဲ့ကွာ။ ဪ.. ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် မောင်ဖိုးသာရေ။ ကျုပ်မှာ လက်တုန့် ခြေတုန့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။
“အဲဒီရောဂါအတွက် ဘယ်လို ကတ်သီးကတ်သပ်ဆေးမျိုး တောင်းဦးမလို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောလူက ..

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖိုးသာရဲ့ ။ မှဆိုးမ နှုတ်ခမ်းမေးနဲ့ ယုန်နက်သားနဲ့
ချက်ရမယ်။ အဲဒီဟင်းကို ခုနှစ်ရက် စားပြီးရင် အဲဒီရောဂါ ပျောက်တယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဤမျှ ချွတ်ချွတ်နောက်နောက်
ပြောတတ်သော တောလူ၏အနီး၌ မနေလိုချင် ...

“တော်ဗျာ...” ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် တောလူသည် ၎င်း၏ အိတ်ကပ်တွင်ပါသော ဖဲထုပ်ကို
ထုတ်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း မလှမ်းမကွာမီးမှနေ၍ တောလူကို
ကြည့်လိုက်လေ၏။ တောလူသည် ဖဲချပ်ကို ခင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင်
တစ်ယောက်တည်း ဖဲကစားနေ၏။ တောလူ၏ ဖဲထုပ်မှာ အများသူငါ တွေဖူး
မြင်ဖူးသော ဖဲထုပ် အဟုတ်ပေ။ အရှုပ်လေးမျိုး ပါ၏။
ထိုလေးမျိုးမှာလည်းမောက်ရုပ်၊ မြေရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ မိန်းမရုပ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။
တောလူသည် ဖဲထုပ်လေးများကို ဝေလိုက်၊ လှန်လိုက်၊ ကောက်လိုက်နှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စနေမောင်မောင် ရောက်လာလေ၏။
စနေမောင်မောင်သည် ထိုဖဲထုပ် မြင်လိုက်လျှင် ...

“ဟွေ..တောလူ။ ဒါ.. ဘီဘီ ကစားတဲ့ ဖဲထုပ်ကွ။ မင်း သူ့ဆီက ရလာတာ
မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ တောလူက ...

“ဘီဘီက ပေးလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်နည်း
ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ရအောင် ယူလာတာပါ။ ဘယ်လို ကစားရမှန်း မသိပါဘူး” ဟု
ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ..

“ဒါ.. စနေဂိုဏ်းသားတွေ ကစားတဲ့ ဖဲထုပ်ကွ။ ဒီဖဲထုပ်ထဲမှာ သူတို့ အသင်းရဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတယ်။ မင်း ရင်ဘတ်က ရတနာသိုက် သွားတူးတဲ့အခါမှာ
ဒီဖဲထုပ်က အသုံး ဝင်ချင် ဝင်နေလိမ့်မယ်ဟွေ။ ရှေးအခါ က ဒီဖဲထုပ်ကို
စနေဂိုဏ်းသားတွေက သားရေပြားနဲ့ လုပ်ပြီး ကစားကြတာ။ အဲဒီဖဲထုပ်ထဲမှာ
သူတို့ရဲ့ အတွတ်ပညာတွေ အကုန်ပါတယ်ကွ။ ဒါကို ဆွေတန်ကတ်လို့ ခေါ်တယ်။
ပြုစားတဲ့ နည်းတွေတောင် ပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ ဆွေတန်ကတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အထောက်အထားတွေ၊ အမှတ်အသားတွေ ငါ့ မှာ ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဟင်းမယားတောင်စွယ်နားက ရတနာသိုက်က တော့ ငါတို့ လက်ထဲ ရောက်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် တောလူသည် ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုး၍ ဖဲချပ်ကို
ဆွဲလှန်လိုက်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံပါသော ကတ်ပြားတစ်ချပ်
ပေါ်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ..

“အဟုတ်ပဲကွ။ ငါတို့ သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်

နောက်ယုဂ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ သိထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောလူက ...

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထို့အခါ စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း မီးခိုးများကို ထုတ်လိုက်ကာ ..

“မင်း သိပြီးသားပါကွာ..။ ဘာဘရာလေ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၁၆)

ဘာဘရာအကြောင်း ပြောပြခြင်း

မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် စနေမောင်မောင်ပြောလိုက်သော ဘာဘရာဆိုသည့် မိန်းမအကြောင်းကို သိရှိခြင်း မရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဘာဘရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ ဘာဘရာဆိုတာက အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ကပြားမူလေး တစ်ဦးပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမသားထဲက ဩဏာတစ်ဦးခေါ်တဲ့ လောကီပညာကို သူ့လောကီနစပိတ်သူ မရှိဘူး။ အတွေးကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေ့လာထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့က အန္တိယပြည်ထဲကို ဝင်သွားရင် ဟိုတယ် ရှာရတယ်။ တည်းခိုခန်း ရှာရတယ်။ နေဖို့ထိုင်ဖို့၊ စားဖို့သောက်ဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဘာဘရာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အန္တိယပြည်ထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ သူ့ကိုကျွေးမယ့်သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲဗျ။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ အာဂျင်တာလိုဏ်ဂူနားမှာနေတဲ့ မဟာရာဂျာတစ်ယောက်ရဲ့ ကတော် မဟာရာနီတစ်ယောက်ဟာ သားသမီး မရဘူး။ သားသမီး လိုချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာဘရာနဲ့ လည်း တွေ့ရော ဘာဘရာက သားသမီးရအောင် သူ့ အတတ်နဲ့ လုပ်ပေးလိုက်တယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘယ်လို လုပ်ပေးလိုက်တာလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သူနည်းက ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ။ ယုံစရာတောင် မရှိဘူး။ မြစ်ထဲက ကျောက်ခဲတစ်ခဲကောက်ပြီး စော်ဘွားကတော်ရဲ့ ဗိုက်မှာ ပိတ်အပြာစနဲ့ ကပ်ပြီး ချညှပ်ပေးလိုက်တယ်။ တိုက်ဆိုင်တာလား၊ သူ့ရဲ့ ပညာစွမ်းပဲလား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီ စော်ဘွားကတော် သရဿားတယ်။ အဲဒီမှာ စော်ဘွားကတော်ဟာ ဘာဘရာမှ ဘာဘရာ ဖြစ်တော့တာပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောပြလေ၏။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး” ဟု
ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“ဒီလိုရှိတယ် ဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ အလွန်အင်မတန်မှ
ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အတုလဆရာကြီးပေါ့ရဲ့ အဆိုမှာ “အနန္တသော စကြဝဠာ၊
အနန္တသော သတ္တဝါ၊ အနန္တသော ဉာဏ်နဉာဏ်ရင်၊ အနန္တသော အစအရင်၊
အနန္တသော ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး၊ အနန္တသော ဝတ္ထု၊ အနန္တသော တည်ရာ၊
အနန္တသော ဓာတ်၊ အနန္တသော ပစ္စည်း၊ အနန္တသော ပစ္စုပ္ပန် စသည်တို့နှင့်
ယှဉ်ကုန်သော အနန္တသော လောက၌ အနန္တသော နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာ၊
အခါဗီဇနာ၊ ယတြာတို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ရကား အနန္တသော
ဇနုဖြစ်သော ဘုရားသဗ္ဗညုကြီးထား၍ မည်သူ့အားမျှ တိုက်ရိုက် မုချဧကန်တ
ဖြစ်သောပစ္စည်း၊ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းတရား အကျိုးတရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊
ကျိကား အဘယ်ကြောင့် ဖြူသည်၊ ထိုကား အဘယ်ကြောင့် မည်းသည်၊ နီသည်၊
ဝါသည်၊ စိမ်းသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အခေါက်၊ အရွက်၊ သစ်ပင်၊
သစ်မြစ်စသည့် ဓာတ်လေးပါးတို့၌လည်းကောင်း လုံးလုံးလျားလျားခြားနားခြင်း
မရှိနိုင်ကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အရသာတည်း” လို့ ဆိုထားတယ်။
အဟောယ်အကျဉ်းကတော့ ဘယ်ဟာနဲ့ ဘယ်လို လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး
အတပ်ပြောလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ အတပ် ပြောလို့ ရတာက သဗ္ဗညုတပုံရှိတယ်။
ကျွန်တို့လူတွေက ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ အတိအကျ
ပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘာဘုရားလုပ်ပေးတဲ့ မြစ်ထဲက
ကျောက်ခဲကလေးကို မဟာရာဂျာကတော့ရဲ့ မိုက်မှာ အဝတ်ပြာလေးနဲ့
ချည်ပေးရုံနဲ့ သန္ဓေ ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း အတိအကျပြောလို့
မရဘူး။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့လည်း အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး မောင်ဘွန်ဟောင်း
ရေ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ကျွမ်းကိုး ကျွမ်းကားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေ တော့၏။
ဘွန်ဟောင်းသည် ခေါင်းကို တဖျင်းပျင်းကုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက
...

“နောက်ကော ဒီ ဘာဘုရားဆိုတဲ့ ကပြားမက ဘာတွေ လုပ်ပေးသေး သလဲ
ဆရာကြီးရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က .. ၊

“ကျွန်ုပ် သူလုပ်တာကို တစ်ခါတွေဖူးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့
ရွှစ်ချက်ဆိုတဲ့ကောင်က အလုပ် သိပ်မလုပ်ဘူး။ သိပ်ပျင်းတဲ့ကောင်။ သူ့မိန်းမက
စိစိလျာတဲ့။ သိပ်ပြီး လောဘကြီးတဲ့ ကောင်မလေး။ စိစိလျာက
ကွန်ဗွင်ကျောင်းထွက်။ ရွှစ်ချက်က စိန်ပေါ ကျောင်းထွက်...။ နှစ်ယောက်လုံးက
အင်္ဂလိပ်ကျောင်း နေခဲ့ကြလေတော့ နှစ်ယောက်လုံးစလုံးက အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ
ရနေကြတာ။ အမှန်က မြန်မာအစစ်တွေပဲ။ အဲဒါမှာ စိစိလျာက ရွှစ်ချက်
အလုပ်လုပ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မရမလဲ ဘာဘုရား ဆိုအညီတောင်းတယ်။
အဲဒါမှာ ဘာဘုရားက နည်းပေးတယ်။ နည်းကတော့ လွယ်လွယ်လေးပဲကွ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ပြောပြပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါက ဒီလို ဘွန်ဟောင်းရဲ့...။ စာကလေးရဲ့ အမေးနည်းနည်းကို ရစ်ချတ်ရဲ့ အကျိုးအိတ်ထဲ ထည့်ခိုင်းတယ်။ ဂါထာက အင်္ဂလိပ်လို ရွတ်ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒီ ဂါထာကို ပြောပြပါဦး ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် ဘာဘရာ၏ ဂါထာကို ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။

‘STEADFAST BREADWINNER BE, A GOOD HUSBAND TO ME’

ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုဂါထာကို လိုက်၍ရွတ်၏။

“အဲဒီလို လုပ်လိုက်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ...

“ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ပေါ့။ ဆရာတော်ခွင့်ကြီးပျော်ရဲ့ နည်းအတိုင်း အနန္တသော အကြောင်း၊ အနန္တသော အကျိုးပဲပေါ့။ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ကောင် မနားမနေ အလုပ်လုပ်တာ ငါတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီးရယ်...။ သူဟာက အင်္ဂလိပ်လို ဆိုတော့ မိန်းမတိုင်းအင်္ဂလိပ်လို တတ်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ မြန်မာလို ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ...၊ မြန်မာလိုဆိုရင် ဟောဒီလိုဆိုရင် ကောင်းမယ်ကွ။

“မြန်မြန်လုပ်ပါ ထမင်းရှင်။ ကျွန်မချစ်သော လင်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာမှ ..

“ဆရာကြီးရယ်..ဒီဘာဘရာဆိုတဲ့ ကပြားမက အတော့်ကိုတတ်တာပေါ့” ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ခေါင်းကို အသာဆတ်၍ပြုလေ၏။ ထိုအခါ တောလူက ...

“ဒီ ကပြားမ အကြောင်းကတော့ မပြောနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ ဒီပညာမျိုးတော့ အတော့်ကို တတ်တာ။ တစ်ခါတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ညှစ်လိုက်တယ်။ သူက မညှစ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ မရတဲ့အဆုံးမှာ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တယ် မသိဘူး။ အဲဒီမိန်းမဟာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို လာတောင်းပန်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါတော့ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ကို မြင်တယ်”

ဟု ပြောပြလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် နားထောင် နေ၏။
ထို့နောက် ...

“အဲဒီ ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာလုပ်စားလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီမိန်းမက ရတနာသိုက်တွေ လိုက်ရှာနေတာ။ တစ်ခုနှစ်ခုလည်း
မြက်မြက်ကလေး ရဖူးလေတော့ အတော်ကြီးကို တက်ကြွနေတာ။ ဒီကြားထဲ
ရွှေကွဲ” ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သွားတဲ့မိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ရွှေကွဲကလည်း သိုက်ဆရာရူး
ရူးနေတာ။ သိုက်ဆရာဆိုတာလည်း အားလုံးနားလည်အောင်ပြောလိုက်တာပါ။
တကယ်တော့ “ထရက်ရှာဟန်းတား” (ရတနာမုဆိုး) လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ။
ခက်တာက ဘာဘရာဟာ အခု မောင်တောလူပြောတဲ့ သိုက်ကို သူလည်း
သိထားတယ်။ သူ့မှာ မြေပုံတစ်ချပ်လည်း ရှိတယ်။ သူ နဲ့တွဲတဲ့ ရွှေကွဲမှာလည်း
မြေပုံတစ်ချပ် ရှိတယ်။ အဲဒီ မြေပုံနှစ်ခု တိုက်ကြည့်တာခြောက်ချက် လွဲနေတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ဘာဘရာဟာ ဝင်ရှုပ်မှာတော့
သေချာတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဘာဘရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပါပရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မှာ လာပြီး
ရှုပ်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးကို ဆုံးမလိုက်မယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်ကပြီး၍ စီးကရက်ပြာခြေရင်း ..

“အပြောမကြီးနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရေး။ ဘာဘရာကလည်း ခေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။
မသေချာသေးရင် ရွှေညာက စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး။ သူ့မှာရှိတဲ့
အရည်အချင်းတွေထဲမှာ အချိန်ကို စောင့် နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာမဆို ဒီမိန်းမဟာ အချိန်စောင့်ပြီးမှ လုပ်တတ်တာ။
ဘုရင့်ခံကတော်ရဲ့ ပတ္တမြားလည်ဆွဲကိစ္စတုန်းက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်ပြီးမှ သူ
အချိန်စောင့်ပြီး လုပ်ထည့်လိုက်တာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို ဘလက်ဘရာသားတွေ
ထက်တောင် ဂရုစိုက်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟု လေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဘာဘရာ၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့

စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် ခရီးထွက်ရန် ကြံစီနေကြပြီ ဖြစ်သည်။
ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ပစ္စည်းများ
စုံစေ့သည်ထက် စုံစေ့အောင် ယူဆောင်လေ၏။ တောလူမှာလည်း နေ့စဉ် ဈေးသို့
ထွက်၍ ပစ္စည်းများကို ဝယ်နေ၏။ မည်သည့် ပစ္စည်းများ ဝယ်နေ သည်ကိုမူ
မသိရပေ။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်း နေလေ၏။ ထို့
ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ... ၊

“ဟေ့..မောင်ဖိုးသာ။ တောထဲမှာ စာကြည့်တိုက် ဖွင့်မလိုလား” ဟုမေးရာ

မောင်ဖိုးသာက ... ။

“အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်တော့ ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဝတ္တုစာအုပ်လေး ဖတ်ရတာ မဆိုးဘူးဗျ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ထားပါတော့.. ထားပါတော့။ ကိုယ့်လူက ဘယ်လိုဝတ္တု အမျိုးအစား တွေကို ကြိုက်တာလဲ”

ဟု မေးရာ

အချစ်ဝတ္တု ကြိုက်တယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရေ။ ခုန့်စားခန်းတွေ မကြိုက် ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်သလဲဆိုတော့ ကိုယ့်တိုင်ကလည်း ခုန့်စားနေရတယ် မဟုတ်လား။ အချစ်ဝတ္တုက ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ စာအရေးကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ ဝတ္တုကို ဖတ်ရရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက် ဖြစ်သွားတာဗျ။ မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်လိုက်နဲ့ ကွဲရင် ကိုယ်က လိုက်ပြီး လွမ်းလိုက်၊ မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်လိုက်နဲ့ ပေါင်းသွားရင် ကိုယ်ပါ လိုက်ပြီး ပျော်တယ်ဒါ။ အတော်ကို ကောင်းတာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းသမီးနဲ့မင်းသား မပေါင်းတဲ့ဇာတ်ဆို ကျုပ်က မဖတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြံနေ ကွဲနေ နောက်ဆုံးတစ်ရွက်မှာတော့ ပေါင်းကို ပေါင်းမှ...။ မပေါင်းရင် ကျောင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီလို လုပ်ပါလားကွ။ ဝတ္တုထဲမှာ မပေါင်းရင် နေပါစေ။ ခတ္တု။ အဖြူတစ်ရွက်ထပ်ကပ်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါင်းတယ်ဆိုပြီး ရေးထည့် ကွာ။ စာရေးဆရာက ပေါင်းမပေးပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါင်းပေးလိုက်”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“အဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က အကြံတွေ မပေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်ပင် တောလူ အနီးသို့ ရောက်လာ၍ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကိုတောလူ.. ခင်ဗျား ပျင်းတဲ့အခါမှာ ဘာလုပ်လေ့ရှိသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုတောလူက ..

“ငါပျင်းရင် သူများကို ချောက်တွန်းတယ်ကွ။ သူများ ချောက်ကျ သွားတာတွေရင် ငါပျော်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“တော်ဗျာ..ခင်ဗျား အပျင်းဖြေနည်းက အတော့်ကို အကုသိုလ်ပွားတာပဲ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ... “ကိုဘွန်ဟောင်း... ခင်ဗျား ပျင်းရင် ဘာလုပ်သလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ငါပျင်းရင် ကဗျာစပ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာလိုမကျွမ်းတော့ တရုတ်လို စပ်တယ်ကွ။ ဟိုတစ်နေ့က လသာသာမှာ လကြီးကိုကြည့်ပြီးကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ချင်တာနဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကဗျာကို မြန်မာလိုပြန်ပြောရင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်းဗျာ။ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလို မောင်ဖိုးသာရဲ့...။ ငါတို့ တရုတ်ကဗျာက ၁၄လုံး စပ်ရတယ်ကွ။ ပထမတစ်ကြောင်းမှာ ကိုယ့်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြရတယ်။ ဒုတိယတစ်ကြောင်းမှာ အဲဒါနဲ့ မပတ်သက်တာကို ရေးရတယ်။ တတိယ အကြောင်းမှာက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို ရေးရတယ်။ စတုတ္ထ အကြောင်းမှာက ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ရေးရတယ်။ ဥပမာကွာ... ဟိုတစ်နေ့က ငါ လကြီးကို ကြည့်ပြီး ကဗျာစပ်ချင်လို့ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးပြမယ်။ မင်းတို့ မရယ်ကြနဲ့”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလျှင် ...

“မရယ်ပါဘူးဗျာ။ ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူတို့က ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးထားသော တရုတ်ကဗျာကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြောပြလိုက် လေ၏။

“လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေတယ်။ မူသီရိမ်းချက်တဲ့ ကြက်သားဟင်းက မဆလာများတယ်။ လမင်းသာတော့ လမင်းကို ကြည့်မယ်။ မဆလာများတော့ မူသီရိမ်းကို ဆဲမယ်။ လောကကြီးမှာ အကောင်းချည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်”

ဘွန်ဟောင်းသည့် သူ၏ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြလိုက်သောအခါ မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူတို့ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက

“ကိုဘွန်ဟောင်းကြီးကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဗျ။ ကဗျာတွေ ဘာတွေ စပ်တတ်သေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကဗျာက ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ အမြီးအမောက် မတည့်ပါလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“သူ့စပ်နည်းကိုက အဲဒီအတိုင်းပဲကွ။ ဒီကဗျာမျိုးက တစ်ခါတည်း ဖတ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ။ ခဏခဏဖတ်ပြီး တစ်မိမိမိတွေေးမှ ကဗျာဆရာရဲ့ တင်ပြချက်၊ ကဗျာဆရာရဲ့ ပုံဖော်ချက်၊ အင်းမေ့ဂျီတွေ ပေါ်မှာကွ။ ငါ့ ကဗျာကို မင်းအနေနဲ့ တစ်ခေါက်ပဲဖတ်ရင် အရိုးပဲ တွေ့မယ်။ နှစ်ခေါက်ဖတ်မှ အရွက်ကို တွေ့မယ်။ သုံးခေါက်ဖတ်မှ ပင်စည်ပင်မကို တွေ့မယ်။ လေးခေါက် ဖတ်မှ အဖူးအပွင့်ကို

တွေ့မယ်။ ငါးခေါက်ဖတ်မှ အသီးကို တွေ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ထားပါတော့ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်.. ထားပါတော့။ ကျုပ်တို့က အဲဒါကို သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားက ပျင်းရင် ကဗျာစပ်တွတ်တယ်လို့ မှတ်ထားရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ နေပဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ကျုပ်မသိလို့ မေးရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ပျင်းရင် ဘာလုပ်သလဲ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုပ်၍ မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း..

“အဲဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ ငါနဲ့ ဆရာကြီး တွဲလာတာ ကြာပြီ။ ဆရာကြီး ပျင်းတယ်လို့ပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ပျင်းတဲ့ အလေ့အထလည်း မရှိဘူး။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်လို့ ပြီးသွားရင် နောက်အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အားနေတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ အလုပ် လုပ်စရာ လုံးဝကိုမရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာတော့ တင်ပျဉ်ခွေပြီး ခါးကို ဆန့်ဆန့်ထားပြီး ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေလေ့ ရှိတယ်ကွ။ တစ်နေ့မှာ ငါ့က ဆရာကြီး အဲဒါ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တာလားလို့ မေးတော့ သူက အိုမှာ ကိုယ့်လို့။ ကိုယ့်လူ ကြိုက်သလို ထိုင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တကယ် လုပ်တာကတော့ အာရုံတွေကို ခေါ်ယူနေတာ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မီရှပ်လိုက်စ် လို့ ခေါ်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ငါလည်း ဆက်ပြီး မမေးတော့ဘူး”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး မကြာမီ၌ စနေမောင်မောင်၊ ဘွန်ဟောင်း၊ မောင်ဖိုးသာနှင့် တောလူဆုသော လူစွန့်စားလေးဦးသည် မြန်မာပြည်၏ မြောက်ဘက်စွန်းကျသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု အတွင်းမှ အနွယ်ပြည်သို့ ဖြတ်ထွက်ရန် ခရီးနှင်ကြပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ အစီအစဉ်မှာ နိပေါပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွားပြီးလျှင် ဟီးမယားခေါ် ဟိမဝန္တာ

တောင်စွယ်တစ်ခုကို တက်ရန်ဖြစ်၏။ ထိုတောင်စွယ်တွင် အချိန်ယူ၍နေပြီး နောက် ဟိုက်ဒရာဆုသော နေရာသို့ ဆင်းသက်ကာ ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေရန် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ သည် တရွေ့ရွေ့ ခရီးသွားနေကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် သံလိုက်အိမ်မြှောင်နှင့် မြေပုံကို အသုံးပြုကာ တောကြီးမျက်မည်းအား ဖြတ်ထွက်ရန် ခေါင်းဆောင်ခဲ့လေ၏။ ။

သူတို့သည် တောအုပ်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့ရာ အရှေ့နှင့် အနောက် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ စီးနေသော ဖြူဟူသောမြစ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ဆုတန်နယ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဆုတန်နယ် ကျော်လွန်လျှင် ဟီးမယားတောင်ခြေ ၏အစပ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုတောင်ခြေမှာ တောအုပ်ကောင်းလှ၏။ ပင်စည်ပင်ရှိသောအပင်များနှင့် ပြွမ်းတီးသက်သို့ နွယ်ပင်များနှင့်ချုံ့များလည်း လွန်စွာပေါ၏။ မြောက်များလှစွာသော တောပန်းတို့ သည်လည်း ပွင့်ကြကုန်၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း နေ၍ ကောင်းရုံသာအေး၏။ လူစွန့်စားကြီး လေးဦးသည် ထိုတောအုပ်ကြီးကို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကြလေ၏။ တောအုပ်၏အစပ်တွင်

နီပေါရွာများကို တွေ့ရ၏။ အစာရိက္ခာအတွက် ထိုရွာများတွင် သွားရောက်၍
ဝယ်ယူကာ တောအုပ်ကို ဖြတ်ကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ
တောတွင်း၌နီပေါအစိုးရ၏ သစ်တောဘက်မှ တောအုပ်၊ တောခေါင်းများနှင့်တကွ
သစ်ခုတ်သမားအဖွဲ့ကို တွေ့ရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် နီပေါစကားကို
ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုသစ်တောအဖွဲ့နှင့် တွေ့သော်
လည်း အခက်အခဲ မရှိလှပါ။

ငှင်းတို့သည် တရွေ့ရွေ့ဖြတ်ခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင် စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခု
အနီးသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ပြန်ပြုသော မြေပြင်တစ်ခုရှိရာ
လေးဦးသား စခန်းချခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ စခန်းချပုံအတွင်း မောင်ဖိုးသာက
ချက်ပြုတ်သောအလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ တောလူက ထင်းနှင့် ရေကို သယ်ဆောင်
ရ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ ခြောက်လုံးပြုူးတစ်လက်နှင့် ကင်းစောင့်ရ၏။ စနေ
မောင်မောင်ကမူ ရတနာသိုက်မြေပုံကို ချ၍ ပွဟေဌဇော်သက်သို့ စဉ်းစားနေ၏။
ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းသည်
ကင်းလဲကြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တက်၍
ကင်းစောင့်နေ၏။ ကျန်လူသုံးဦးမှာမူ နံနက်စာ စားသောက်ကြလေ၏။
မောင်ဖိုးသာသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် အစပထမ၌ သေနတ်ကိုကိုင်၍
ကင်းစောင့်နေသော်လည်း အနည်းငယ် အေးလှသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းလာသည် ဖြစ်ရာ
ထိုကျောက်တုံးပေါ်၌ပင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် အိပ်ပျော်သွား၏။ ထိုသို့
အိပ်ပျော်သွားစဉ်၌ နီပေါ နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်တစ်ဦးသည် မောင်ဖိုးသာ၏
သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရှင်ဖယ်သေနတ်နှင့် မောင်ဖိုးသာ၏ ရင်ဝသို့
ထောက်ထားလိုက်၏။ ထို အတူ ထမင်းစားနေသော စနေမောင်မောင် တို့လူစုကို
နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သည် သေနတ်ဖြင့် ချန်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက်
ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား ၊

“မင်း အိပ်ပျော်သွားတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ ကင်းသမားဖြစ်ပြီး အိပ်လို့
အခုလိုဖြစ်ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထို နယ်စောင့် ပုလိပ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ပုလိပ်ကို
နီပေါစကားဖြင့် ပြောသော်လည်း ထိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသောစကားကို ပြန်ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ သစ်ခိုးထုတ်မယ့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေးယောက် ဒီ တောထဲကို
ရောက်နေပြီဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ ကျုပ်တို့
ဒီမှာလာစောင့်နေတာ နှစ်လတောင် ရှိပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“အဲဒီမိန်းမဟာ ဘာဘရာဆိုတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ” ဟု မေးလိုက်ရာ
ထိုနယ်စောင့်ပုလိပ်အရာရှိက ...

“ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းမိတာနဲ့ သစ်တောဘက်က အဲဒီမိန်းမကို ဆုငွေ

ပေးလိမ့်မယ်။ သူက ဆုငွေမယူဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်။ သူလိုချင်တာက သစ်တောထဲ ပေါက်နေတဲ့ အလွန်ဆန်းတဲ့ အပင်တစ်မျိုးတဲ့။ အဲဒါ ခွင့်တောင်း နေတယ်။ သူ ရှာနေတာက အပင်သေးသေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ဟိုက်ဒရာဆိုတဲ့ရွာလေးရဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ဒီတောအုပ်က ထွက်နေတဲ့ အစွယ်လေးတစ်ခုမှာ ရှိနိုင်တယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...။

“ကဲ... ဘွန်ဟောင်းရေ။ ဘာဘရာဆိုတဲ့ ကပြားမအကြောင်း သိပြီလား။ ကျုပ်တို့တော့ အချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ကြာဦးမလဲ မသိနိုင်ဘူး။ သူက ကျုပ်တို့ ဒီလမ်းက လာမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကိုထောင်ချောက်ထဲရောက်အောင် ပို့လိုက်တာ။ သူကတော့ သစ်ပင်ကိုရှာမယ် ဆိုပြီး ရတနာသိုက်ရှာဖို့ ကြိုးပမ်းနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် နယ်စပ်စောင့် ပုလိပ်အရာရှိသည် စနေ မောင်မောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို “ချောက်” ခနဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေတော့ သတည်း။

လမ်းမလျှောက်နိုင် ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရမယ်။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ငါ သင်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ရောဂါဘယဆိုတာ များသောအားဖြင့် ပါးစပ်ပေါက်က ဝင်လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အစားကို ပြည့်နှင့် အောင် မစားရဘူး။ တစ်နပ်တည်းပဲ စားရမယ်။ ရေကို တော့ များများ သောက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ပိုတဲ့အချိန်မှာ ပညာတစ်ခုခု သင်ချင်သင်၊ မသင်ချင်ရင် စိတ်တည် ငြိမ်အောင် သမထ တစ်ခုခု လုပ်နေရမယ်။ အားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်ရဲ့ ဝါသနာ၊ အကျင့်တွေကို လေ့လာရမယ်။ ပြီးတော့ နီးနီးကြားကြား နေဖို့ဆိုတာ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အပင်အခါ နှစ်ယောက်က အပဲပြီး တစ်ယောက်က နီးနေရမယ်။ ကင်းစောင့်ပြီး အိပ်ရမယ်။ ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာက တို့တာဝန် မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ကြည့်လုပ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး။ ကျုပ်ကို ပြောပါဦး” ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

“ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းနည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ လုပ်ထားတဲ့နည်းတွေလဲ ဆိုတော့ ဟိုးရှေးရှေးက ဦးဗောဓိဒဏ္ဍ” ဆိုတဲ့ ဆရာသခင် လုပ်ထားတာ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းတွေထဲက လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုကို လုပ်ရင် လိုလောက်ပြီ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းက အင်္ဂလိပ်လို “ဘီးစီဝမ်ယု ။ မြန်မာလိုတော့ အလွန်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ ဝမ်ယုဆိုတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ ပထမဆုံး လက်ကို ကောင်းကောင်းလျှော်ပြီး ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ ရှေ့ဆယ်လှမ်းလောက် လမ်းလျှောက်ရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုအလုပ်ကို သွားတာ။ ပြီးရင် လက်ကိုလှည့်ပြီး မူလနေရာ ပြန်လျှောက်လာရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုအလုပ်က ပြန်လာတာ။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကိုစုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆန့်ထုတ်ရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝမ်ယုဟာ သူနေတဲ့ တလေးရဲ့ တခါးကို

ဖွင့်လိုက်တာ။ အဲဒီအခါမှာ ဝမ်ယူဟာ တဲရဲ ပြတင်းပေါက်ကလရောင်ဟာ တဲထဲကို ဝင်ရမလားလို့ စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် လရောင်ကို တဲထဲက နှင်ထုတ်မယ်ဆိုပြီး ခြေထောက်ကိုကွေးပြီး လက် နှစ်ချောင်းကို ကြမ်းပြင်ထဲရောက်အောင် ဆန့်ထုတ်ပြီးတော့ ဒီလက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းထောက်ပြီး နောက်ဘက်ကို လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို လှည့်ပစ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ နောက်မှာ သူခိုးက ရောက်နေတော့ သူခိုးကို လှည့်ကွတ်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တအားပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူထင်သလို သူခိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်နေတာကို သိရလို့ လေးကိုယူပြီး ကျားကို လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ပွဲကိုယူပြီး လက်တွေကို အဲဒီ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ကျားထွက်ပြေးလို့ ဝမ်ယူအိမ်မှာ ဆွဲဆူညံ့ ဖြစ်နေလို့ ရွာလူကြီး လာတယ်။ ဝမ်ယူက ရွာလူကြီးကို တုန်းထုတ်လိုက်တဲ့ သဏ္ဌာန်လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရွာလူကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ပြွန်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအထွက်မှာ ခြေလှမ်း လှမ်းရတယ်။ ရွာလူကြီး အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ကိုမမြင်ရဘူး။ စပါးပုံကြီး ကွယ်နေတော့ စပါးပုံကြီးကို ဝမ်ယူက လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်ချပြီး ခွဲပစ် လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရွာလူကြီးက ဝမ်ယူ တောင်းပန်တာကို လက်မခံဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရွာလူကြီးနဲ့ ဝမ်ယူဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒါကို သိကြားမင်းရဲ့ မိန်းမက ကောင်းကင်ကနေပြီး ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး ငုံကြည့် တယ်။ အဲဒီတော့ သိကြားမင်းမိန်းမ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ လက်ထဲမှာ မက်မန်းသီး အပြည့်ထည့်ပြီး ဝမ်ယူက သိကြားမင်းမိန်းမကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ အဲဒီအတွက် လက်နှစ်ဖက်ကိုပူးပြီး ကန်တော့သလို အပေါ်ကိုတုန်းတင်တယ်။ အဲဒီ အကွက်ပဲ။ ပြီးတော့ ဝမ်ယူက အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ အဲဒါဟာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း လျှောက်ရမယ်။ အိမ်ပြန်လာပြီး အိပ်မယ်လို့ လုပ်တုန်း မြေဟောက်တစ်ကောင် ထုတ်တုန်းက ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ လက် နှစ်ဖက်ကို ထုတ်တုန်းပေါ် ပင်တင်ပြီး လက်တစ်ဖက်နဲ့ မြေဟောက်ကို ပစ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဝမ်ယူ အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူး။ အိပ်လို့မပျော်မယ့် အတူတူ ဝမ်ယူဟာ တဲရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းမယ်ဆိုပြီး ထွက်လှည်းတယ်။ တံမြက်စီးလှည်းတာကလည်း ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး။ ခုတ်ခုတ်ပြီး လှည်းတာ။ အဲဒီ တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့နည်းဟာ ရန်သူတစ်သောင်းကိုရှင်းတဲ့ “ခုံမင်” ရဲ့တံမြက်စည်းလှည်း ဖျူဟာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဝမ်ယူဟာ ဝမ်မေ့တောင်ကုန်းကြီးကို ရေထဲတွန်းချတယ်။ ဒူးကွေးပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ရှေ့ ဆန့် ထုတ်လိုက် တာပေါ့။ အဲဒီ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းမှာသာ မဟုတ်ဘူး တရုတ်သိုင်းကွက် မှာ ဖွတ်ရှင်းသာမောင်တုန်း ဆိုတာ ဒီအကွက်ပဲ။ တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ယန်စီမြစ်ထဲ တွန်းချလိုက်တဲ့အခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရှိဗွက်တွေနဲ့ စင်သွား တယ်။ အဲဒီတော့ ဝမ်ယူဟာ ကောင်းကင်ပေါက် ရှိဗွက်တွေကို သန့်ရှင်းပေးရ တယ်။ အဲဒီတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ကောင်းကင်ကိုဆန့်ပြီး လှုပ်ပေးရတယ်။ အဲဒါကို တရုတ်သိုင်းမှာ ပိန်းတင်သည်ကလောက် ဆိုတာပဲ။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် လုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ခင်ဗျား အခုပြောတဲ့ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းက ကျန်းမာမလား၊ မမာ မလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတော့်ကို ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ရယ်စရာလို မအောက်မေ့နဲ့ ငါ့လူ။ လေ့ကျင့်ခန်း အစီအစဉ်တွေကို မှတ်မိအောင် ဇာတ်လမ်း လုပ်ထားတာကွ။ အဲဒီအတိုင်း မင်းလုပ်ရမယ်။ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် လေ့ကျင့်ခန်း အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးအား တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ပြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း လိုက်၍လုပ်လေ၏။ အစပထမတွင် မောင်ဖိုးသာသည် အချိုးမကျသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက အချိုးကျစေရန်အတွက် ဂရုတစိုက် ပြသပေး၏။ ပြင်စရာ ရှိသည်ကို ပြင်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လေ့ကျင့်ခန်းပုံစံကို ပုံကျကျ လုပ်တတ်သွားလေတော့၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် အချုပ်စောင့်သည့် စနေမောင်မောင်တို့ သုံးဦး အား ချာပါတီနှင့် ပဲဟင်းများလာ၍ဝေ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်က ...

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးစလုံး ညစာစားခြင်းကို ရှောင်ကျဉ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အချုပ်စောင့်က ...

“ကောင်းပြီ”

ဟုပြောကာ ချာပါတီနှင့် ဟင်းများကို ပြန်၍သိမ်းသွားလေ၏။ ညအပ်သောအခါ၌ ကင်းချိန်ကို သုံးပိုင်း ပိုင်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်လှောင်ရလေ၏။ စနေမောင်မောင် စောင့်သောအလှည့်၌ စနေမောင်မောင်သည် ဂါထာတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ်ရွတ်လျက် စောင့်လေ၏။ စနေမောင်မောင် ရွတ်ဆိုသောဂါထာမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်၏။

နမော တဿ ဘဂဝတော၊

တဿ ဘဂဝတော နမော၊

သောဘဂဝါဣတိပိ ဘဂဝါ၊ ဘဂဝန္တိသရဏံ ဂစ္ဆမိ၊ နမော တဿ အရဟတော၊
တဿ အရဟတော နမော၊

သောဘဂဝါဣတိပိ အရဟံ၊ အရဟန္တိ သရဏံ ဂစ္ဆမိ။ နမော တဿ
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ တဿ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ နမော၊

သောဘဂဝါ ဣတိပိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆမိ။

နိနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ အချုပ်ခန်းစောင့်သည် ၎င်းတို့အား နိပြားနှင့် အာလူးဟင်းကို ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့သုံးသီးသည် နိပြားနှင့် အာလူးဟင်းကို သောက်ကြလေ၏။ စကားစမြည် ပြောကြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက

“ဆရာကြီး.. ညက ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် ရွတ်နေတယ်။ အဲဒီ ဂါထာက ဘာဂါထာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“ဒီဂါထာကွ သိပ်ပြီး အဖိုးတန်တယ်။ နေသိဒ္ဓိ ပေါက်နေတဲ့ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ မပြတ်ရွတ်ဆိုတဲ့ဂါထာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဆရာကြီး ရွတ်တယ်ဆိုတော့ ဒီဂါထာဟာ တော်တော် ထူးမှာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကျက်ထားဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဓနုမောင်မောင်၌ နှုတ်တိုက်သင်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာကလည်း လိုက်၍ သင်လေ၏။ ဓနုမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး ဂါထာကို အလွတ်ရသည်အထိ သင်ပြလေ၏။ ထိုသို့ သင်ပြပေးရင်း ...

“ရသေ့ကြီးဦးခန္တိဟာ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီဂါထာ ကို (၂၃)ခေါက် ရွတ်တယ်တဲ့။ ရွတ်တဲ့အခါမှာလည်း သူ့ရှေ့မှာ လင်ဗန်းတစ်ချပ်ချပြီး ရွတ်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးတိုင်း တစ်ခါ ကြွေးစည် ထုတယ်။ တစ်ခေါက်ရွတ်ပြီးတိုင်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် တွေကို မေတ္တာပို့တယ်။ အဲဒီလို ရွတ်ပြီးလို့ မကြာဘူး။ ဗန်းထဲကို လူဖွယ် ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေ ရောက်လာတော့တာပဲလို့ အဆိုရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက ရသေ့ကြီးဟာ ဒီဝတ္တပတိ” ဂါထာကိုရွတ်ပြီး ကြွေးစည်ထုလိုက်ရင် ငွေတွေရောက်လာတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓနုမောင်မောင်က ..

“လူတော်တော်များဟာ အဲဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ တကယ်ရွတ်တာက ကျုပ်အခု ခင်ဗျားတို့ကို သင်ပေးတဲ့ ဂါထာပါပဲ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ လူစုသည် အချုပ်ခန်း၌ တစ်လ ကျော်ကျော်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ဓနုမောင်မောင် နှင့် အချုပ်ခန်းစောင့်ငါးဦးသည် လွန်စွာရင်းနှီးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုငါးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် ငိုက်လေ့ရှိ၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် သီချင်းအော်၍ ဆိုလေ့ရှိ၏။ ကျန်သောသုံးဦးမှာ ထမင်းစားပြီးလျှင် ငြိမ်ငြိမ် မနေဘဲ ထင်းခွဲခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း ပြုလေ့ပြုထရှိ၏။ ဓနုမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား စိတ်ဓာတ် မကျရန်၊ အစဉ်သဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေရန် ပြောလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးသာ၏ ကုယခန္ဓာနှင့် နေပုံထိုင်ပုံမှာ လွန်စွာ လေးလံသည်ဖြစ်ရာ ဘွန်ဟောင်းက သူ သင်ပြပေးထားသော လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်မှ လေးကြိမ်သို့ တိုးမြှင့်၍ လေ့ကျင့်ခိုင်း၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဘီးစိပ်မိယူ လေ့ကျင့်ခန်းကို တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့် လုပ်လိုက်ရာ လွန်စွာ ပေါ့ပါးသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ဓနုမောင်မောင်က ...

“ဘွန်ဟောင်းရေ.. မောင်ဖိုးသာကို စိတ်ငြိမ်အောင် ထိုင်တဲ့နည်းလေး ဘာလေး သင်ပေးလိုက်ပါဦး

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား တင်ပလွင်ချိတ်၍ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်၍ ထိုင်သောနည်းကို ထိုင်တတ်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးလေ၏။ အကြောများ တင်းနေသဖြင့် ငါးရက်မျှ လေ့ကျင့်မှ ထိုင်နိုင်လေ၏။ ထိုင်နိုင်သောအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“မင်း ထိုင်တော့ ထိုင်တတ်သွားပြီ။ ထိုင်ပြီး မျက်စိကို ရှေ့နှစ်တောင် လောက်ကို လှမ်းကြည့်ထား။ မျက်စိ အလွန်ပြူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိမှတ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖွင့်တယ်ဆိုရုံလေးဖွင့် ထားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေရမှာလား”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဖွင့်ထားရမယ်ပဲ ပါတယ်ကွ။ ကြည့်နေရမယ်လို့ မပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“မျက်စိပွင့်နေမှတော့ မကြည့်လည်း မြင်နေမှာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“မင်းကို ငါပြောတာက ဖွင့်ထားဖို့ပဲပါတယ်။ မကြည့်ဘဲ မြင်နေရင် လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မြင်ချင်မြင်ပါစေ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘာကို မှတ်နေရမှာလဲ” ဟု မေးလျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘာကိုမှလည်း မမှတ်ရဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မလုပ်ရဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရမယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင် “စစ်တင်းဘွိုင်းရက်လ် ။ ပြီးတော့ ဘာကိုမှလည်း မလုပ်ရဘူးဆိုတာက ဒွီးရင်းနပ်သင်း”၊ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာရေ.. ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“စိတ်မကူးရဘူးလား”

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“စိတ်ကူးတာက အလုပ်ပဲကွ။ ဘာမှ မလုပ်ရဘူးဆိုတော့ စိတ်လည်း မကူးရဘူးကွာ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“စိတ်မကူးဘဲ သူ့အလိုလို စိတ်ထဲပေါ်လာရင်တော့ ဖျောက်ပစ်ရမလား” ဟု မေးလေ၏။

ဖျောက်ပစ်တယ်ဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုလည်း ဖျက်မပစ်ရဘူး။ ဒီမှာ မောင်ဖိုးသာ။ ပါးစပ်နဲ့ ရှင်းပြရတာ ခက်တယ်ကွ။ မင်းဟာမင်း ထိုင်ကြည့်ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်ကြည့် လေ၏။ အတော်အတန် ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ ခြေသလုံး နှစ်ဖက်ထပ်ပြီးထားတာ အဲဒီ နေရာက အရမ်းနာတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

‘နာရှင်တော့ ဖြုတ်ပြီး ခဏနားလိုက်။ ပြီးရင် ပြန်ပြီးထိုင်မယ်။ အခု မင်းထိုင်တာ (၁၅)မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ မိနစ်(၂၀)လောက်ထိုင်။ ဟိုမှာ အစောင့်တွေရဲ့ စားပွဲတင်နာရီလေး ရှိတယ်။ ငါနာရီ ကြည့်ထားမယ်’

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာအား နာသည်ဆိုလျှင် ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းသောအခါ၌ တစ်မိနစ်ခန့် မသိမသာပို၍ ထိုင်ခိုင်း၏။ ဤသို့ နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာသည် (၁၀)ရက်ခန့် ကြာသောအခါတွင် (၁)နာရီခန့် မနာမကျင့်ဘဲ ထိုင်နိုင်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ကောင်းစွာထိုင်နိုင်လာပြီ ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ထိုင်တတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာက ...

အခုလို ထိုင်တာက ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူး ရှိမှာတုံး” ဟုမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက မဖြေမိ၌ပင် စနေမောင်မောင်က ... နံပါတ်တစ်- လေးလံနေတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်တွေဟာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ် လာမယ်။

နံပါတ်နှစ်- ကြောင့်ကြုံနေတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်တွေဟာ ကြောင့်ကြုံမှုတွေကနေ လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မယ်။

နံပါတ်သုံး- ကိုယ့်ဆီကျရောက်လာတဲ့ ဘေးဒုက္ခကို တည့်တည့် မတ်မတ် ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်။

နံပါတ်လေး- ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ စိတ်ဟာ လူကို အလွန် ဒုက္ခပေးတယ်။ အခုလို ထိုင်ပေးရင် ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ။

ဒါဟာ မင်းကို တရားထိုင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝမှာ နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတာ။ တချို့ လူတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ သွက်သွက်ခါ သွားတယ်။ ဒုက္ခကို စေ့စေ့မကြည့်ရဘူး။ သိပ်ပြီး သတ္တန်နည်း ကြတာ။ ခုလို လေ့ကျင့်ထားရင် ကိုယ့်ဆီရောက်လာမယ့် ဒုက္ခအကြောင်းကို စေ့စေ့တွေးရတယ်။ ဒုက္ခကို စိန်ခေါ် ဝံ့တဲ့သူဟာ သုခကိုလည်း စိန်ခေါ် ဝံ့တယ်။ တကယ်က လောကမှာ ဒုက္ခတို့၊ သုခတို့ဆိုတာက ခံယူတဲ့အပေါ်မှာ တည့်ရှိ နေတာ။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခပယ်ပယ်နယ်နယ် မရောက်ဖူးတဲ့သူဟာ သုခကိုလည်း

ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရနိုင်ဘူး”

ဟု ဝင်၍ရှင်းပြလေ၏။

ဤသို့ နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် အချုပ်ခန်းတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ တစ်ညတွင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာကို နှိုးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အချုပ်ခန်း၏ သစ်သားမျဉ်းတံကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံအပေါက်မှ လျှံ၍ထွက်ရန် အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ထွက်ပြီးမှ စနေမောင်မောင်က ထွက်လေ၏။ ပြီးနောက် ၎င်းက ဦးဆောင်၍တောစပ်သို့ ဝင်လေတော့၏။ တောစပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လူမှာ ထိန်ထိန်သာနေ၍ ခရီးဆက်၍မသွားဘဲ မှောင်ခို၍ နေလေ၏။ နံနက် မိုးလင်းခါးနီးမှ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ရန်သူနှင့် ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သော အခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဆရာကြီး အဲဒီမျဉ်းတံကို ဘယ်အချိန်က ဖျက်ထားတာလဲ” ဟု မေးလျှင် စနေမောင်မောင်က ..

“ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်အိပ်ပြီး ကျုပ် ကင်းစောင့်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဟောဒီ ကျုပ်ဝှက်ယူလာတဲ့ မောင်းချဇား အသေးစားလေးနဲ့ ကျုပ် စိတ်ရှည် လက်ရှည် လှီးထားရတာ။ သိချင်းဆိုဝါသနာပါတဲ့ အစောင့်အလှည့်မှာ လှီးထား ရတာ။ ကျုပ်လှီးတဲ့ တဂျီဂျီအသံကို သိချင်းအော်ဆိုသံနဲ့ ရောပြီး ဘာမှ မကြာရဘူး။ အအိပ်ကြီးတဲ့ အစောင့် အလှည့်ကျတဲ့အချိန်ကို စောင့်နေတာ။ ဒီနေ့မှ သူအချုပ်ခန်းစောင့် ကျတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“အခုလောက်ဆို အချုပ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အခုလောက်ဆိုရင် တို့ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်ဟာ အချုပ်ထဲကို တို့အစား ဝင်နေပြီ။ တို့ကို မတွေ့မချင်း သူ့ကို ချုပ်ထားမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဘွန်ဟောင်း၏ စကားကို သဘောကျ၍ တခစ်ခစ်ရယ်နေလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် မောင်ဖိုးသာက ..

“ခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က စားပွဲတင်နွဲ့ရီ အဟောင်းတစ်လုံး ကို မောင်ဖိုးသာ၏ လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာက ထိုနွဲ့ရီကို ကြည့်ပြီးနောက် ..

“ဒါ အချုပ်ခန်းက နာရီပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာဆိုတော့ အချိန်သိဖို့ခက်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့် သူတို့နာရီကို ယူလာတာ။ သံပတ်တော့ မှန်မှန်ပေးပေါ့။ သံပတ် ရပ်လို့ က ပြန်ပြီးတုတ်ဖို့ နာရီ မရှိဘူးလေကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် တောအုပ်မှ ထွက်ကာ ရွာများအတွင်းသို့ ဝင်၍ စားနပ်ရိက္ခာ ရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေရာတွင် ငွေကြေး မရှိ သောကြောင့် ရွာတွင်ရွာအနီးသို့ ဝင်ပြီးနောက် အစွန့်ဆုံး၍ တံတစ်လုံးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့၏။ မီးလောင်သောကြောင့် တစ်ရွာလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြ ကြကုန်၏။ ဂျုံ၊ ပဲ စသည်များကို လက်လှမ်းမီရာ ခွဲဝေယူ၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ငွှေးတို့သည် ရသမျှရိက္ခာနှင့်ပင် ယင်းတောအုပ်ကို ဖြတ်ကြ လေ၏။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် ခရီးလမ်းကို တွက်ဆပြီးနောက် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်စွယ်တစ်ခုသို့ အရောက်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့အား အားပေးစကားပြောရင်း ထိုတောင်စွယ် ပေါ်သို့ ရောက်သည်အထိ သွားနေလေတော့သတည်း။

+++++

အခန်း (၁၈)

အင်္ဂဝိဇ္ဇာ သင်ယူခြင်း

စနေမောင်မောင်တို့သည် တောအုပ်ကိုကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်စွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုတောင်စွယ်သို့ ရောက်လျှင် အနီးဆုံးရှိ ကျောက်ဂူတစ်ခုသို့ ဝင်၍ခိုလှုံရလေ၏။ လွန်စွာ နှင်းကျသောကြောင့် သွားရ မည့်လမ်းလည်း ပျောက်နေလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် အဖျားဝင်စပြုနေပြီ ဖြစ်၍ တဟင်းဟင်းညည်း၍ လိုက်လေ၏။ ဂူတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက မီးဖို ပေး၏။ မီးဖို၏ ဘေးတွင် မောင်ဖိုးသာ စောင်ရှိ၍ နေနိုင်စေရန် ဘွန်ဟောင်းက စီစဉ်ပေး၏။ မောင်ဖိုးသာသည် တစ်စတစ်စ ပို၍ ညည်းလာ၏။ ညည်းသံသည်လည်း ပို၍ပြင်းလာ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေနွေးအိုးတည့်၍ ရေနွေးပူပူကို မောင်ဖိုးသာအား တိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တိုက်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်တက်သို့ လှည့်ကာ ..

“ဒီမှာ ဆရာကြီး...။ ရောဂါဆိုတာ ပိုးကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီပိုး သေအောင် ဆေးထိုးချင် ထိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးသောက် ချင် သောက်ရမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က

“ကျုပ်သင်ခဲ့ရတဲ့ဆေးပညာမှာတော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တစ်ခုခုကြောင့် ရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုထားတယ်ဗျ။ အခု မောင်ဖိုးသာ အဖျား တက်နေတာဟာ ကံကြောင့်၊ စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အာဟာရနဲ့ ဥတုကြောင့်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်လမ်းလုံး သောက်ခဲ့ရတဲ့ ရေတွေဟာ မသန့်ဘူးလေဗျာ။ ဒါကြောင့် ရောဂါ ရတာပေါ့။ ရာသီဥတုလည်း ပြင်းထန်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“မောင်ဖိုးသာ နေမကောင်းဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့အလုပ်မှာ သိပ်ပြီး အနှောက်အယှက်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ..

“ဒီလိုပါ။ မောင်ဖိုးသာခန္ဓာကိုယ်မှာ အအေးဓာတ် လွန်ကဲနေတာပါ။ အပူဓာတ် ဝင်သွားတာနဲ့ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

“အပူဓာတ်ရုံအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အခုတော့ သူ့ကို မီးဖိုနားမှာ ထားပြီး ရေနွေးတွေ တိုက်ထားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ကဲ.. မောင်ဖိုးသာကို နှိုးလိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း မောင်ဖိုးသာကို လှုပ်ရှားနှိုးလိုက် လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ...

“ကဲ.. မောင်ဖိုးသာ။ အသက်ကို တအားရှုသွင်းပြီး အောင့်ထားလိုက်။ ငါက ထုတ်လို့ မပြောရင် မင်း မထုတ်နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အောင့်ထား ရလေ၏။ အောင့်ထားရင်း မျက်လုံးများ ပြူးလာ၏။ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာ၏။ မချိမဆံ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါကျမှပင် စနေမောင်မောင်က ..

“ထုတ်တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း ရှုံး” ခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် ၎င်း၏မျက်နှာ၌ ချွေးသွေးချွေးပေါက် များ ထွက်လာလေ၏။ ၎င်းလည်း အနည်းငယ် မောဟိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး အမောပြေသည့် အခါ ငုတ်တုတ်ထထိုင်၏။ ထိုသို့ ထထိုင်ရင်း ...

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ တစ်ခါတည်း များ အသက်ထွက်သွားမလား ထင်မိတယ်”

ဟု ညည်းရင်း အနီးရှိ ရေခဲခွက်ကြမ်းကို ကောက်၍ မော့သောက် လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာအား ကြည့်ပြီးနောက်

“တော်ရုံတန်ရုံ အဖျားကတော့ ဒီနည်းနဲ့ ပျောက်တော့တာပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် ထိုကျောက်ဂူအတွင်း၌

အနားယူပြီးနောက် ရတနာမြေပုံရှိရာသို့ သွားရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ရာတွင် အဓိကအချက်မှာ ထိုရတနာသိုက်ရှိရာ နေရာသို့ ဘာဘရာတို့ လူစု ရောက်ရှိရန် ရှိ မရှိ စုံစမ်းရန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရက္ခာအပြည့်အစုံဖြင့် ဘွန်ဟောင်းအား သတင်းယူရန် စနေမောင်မောင်က လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျောက်ဂူထဲတွင် စနေမောင်မောင် နှင့် မောင်ဖိုးသာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် ချက်ပြုတ်သောလုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းချက်ရင်း ...

“အတော်ပဲ ဆရာကြီးရေ..။ ကိုဘွန်ဟောင်းကြီး မရှိတုန်းမှာ ပညာ သင်ရဦးမယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ..

“ဘွန်ဟောင်းရှိတော့ ဘာဖြစ်လို့တုံး” ဟု မေးလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဒီလူက လေကြော သိပ်ရှည်တာ။ သူ့ဆီမှာ သင်ရင် ဘာပညာမှ တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတတ်တာတော့ လျှောက်ပြောနေတော့ ဘာမှတ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် တွေဖူးတဲ့ တရုတ်ထဲမှာ စကားအများဆုံး တရုတ်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ငါ့လူရာ။ မင်းက ဘာပညာ သင်ချင်တာလဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆရာကြီး တွက်တွက်နေတဲ့ ဟိုဟာလေ အင်္ဂုဝိဇ္ဇာ ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား။ အဲဒါ ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ... ။

‘သင်ပေးရတာပေါ့ ငါ့လူရယ်။ ငါ့အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး။ အင်္ဂုဝိဇ္ဇာမှာက ပြိုလဲခုနစ်လုံးပဲ ရှိတာကွာ။ မင်းကို စကားခုနစ်လုံးပဲ သင်ပေး လိုက်ရင် မင်းတတ်ပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ..

“ ဒီလောက်တောင် လွယ်သလား ဆရာကြီးရယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ပြောရာ စနေမောင်မောင်က ...

“လွယ်တယ်လို့ ငါက ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ မခက်တဲ့ အကြောင်း ပြောတာပါ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်း ကျက် သောအခါ၌ ထမင်းနှင့် အသားခြောက်များကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် မီးဖိုအနီးတွင် စောင်ကလေးချုံ၍

ထမင်းလုံးစီရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင် မောင်က
၎င်းအားနှိုးပြီးလျှင် ...

“အင်္ဂုဝိဇ္ဇာ သင်မယ်ဆို...။ ဘာလို့ အိပ်နေရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း ကြောက်လန့်၍ လူးလဲကာ ထလေ၏။

“ဆရာကြီး မသင်သေးလို့ ခဏမှိန်းတာပါ” ဟု မောင်ဖိုးသာက
ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း မှိန်းတာကလည်း ဟောက်သံတွေ ထွက်နေပါလား။ ကဲ.. ကဲ ဟောဟို
ကျောက်ခွက်ထဲကရေနဲ့ မျက်နှာသစ်လိုက်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် လည်း
ကျောက်ခွက်ထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ရာ အေးလွန်လှသဖြင့်
မျက်နှာတစ်ခုလုံး တူအမဲး၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း
သူ၏လက်ဝါးကို မီးဖိုဖြင့် ကင်လိုက်၊ ထိုလက်ဝါးကို မျက်နှာဖြင့် အပ်လို့က်
လုပ်နေရ၏ ။ ထို့နောက်မှ စနေမောင်မောင်အနီးသို့လာပြီး ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက်...

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဆရာကြီး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
စနေမောင်မောင်က ...

“အင်္ဂုဝိဇ္ဇာကို များသောအားဖြင့်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာတွက်တဲ့ ဆရာ တွေဟာ
တစ်နာရီခွဲ ယူကြလေ့ ရှိတယ်ကွ။ တချို့ကလည်း တစ်ဆယ့်ရှစ်မိနစ်စီ စိတ်ပြီး
ယူတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်နည်းကတော့ တစ်နာရီယူတဲ့ နည်းပဲ။ အဲဒီ
တစ်နာရီထဲမှာမှ လေးမိနစ်စီထပ်ပြီး စိတ်ထားတဲ့ နည်းလို့ ဆိုနိုင်တယ်ကွ”

ဟု စကားစလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“နားလည်ပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးနည်းကိုပဲ ပြောပြပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“နေ့ တစ်နေ့ရဲ့ အစကို ညသန်းခေါင်ကနေ စရမယ်ကွ။ ဥပမာကွာ..
တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတာ စနေနေ့ သန်းခေါင်ကျော်တာနဲ့ စပြီး။ တစ်နာရီမှာ
ဂြိုဟ်တစ်လုံးစီ ပြောင်းသွားတယ်လို့လည်း မှတ်ထားရမယ်။ အဲဒီဂြိုဟ်တွေ က
လည်း သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ပြောင်းသွားကြတယ်။ ဘယ်လို အစီအစဉ်လဲဆိုတော့
လကာလေးတစ်ခု မှတ်ထား”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..
“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“လကာက “အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို၊ များ၊ စီး” ရယ်လို့ ခုနစ်လုံး
ရှိတယ်ကွ။ “အုန်း” ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ပြီးရင် “သီး” ဆိုတဲ့ သောကြာဂြိုဟ်၊
“သီး” ဆိုတဲ့ သောကြာဂြိုဟ် ပြီးရင် “လှည်း” ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ လှည်း” ဆိုတဲ့
ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ပြီးရင် “ကြီး” ဆိုတဲ့ တနင်္လာဂြိုဟ်ပေါ့။ “ကြီး” ဆိုတဲ့ တနင်္လာ

ပြိုလဲပြီးရင် “တို့” ဆိုတဲ့ စနေဂြိုဟ်၊ “တို့” ဆိုတဲ့ စနေဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပြီးရင် ‘စီး’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲကွာ။ “စီး” ဆိုတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ် ပြီးရင်တော့ “အုန်း” ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ပြန်စပေါ့ ကွာ။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း လှည့်ပေတော့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ ‘သူရဇ္ဇ၊ သောကြ၊ ဗုဒ္ဓ’ ရယ်လို့ပဲ ကြားဖူး ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...၊

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဆိုရတာ ရှည်တာပေါ့ ကွယ်။ “အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို၊ များ၊ စီး” ဆိုတာလည်း မင်းပြောတဲ့ “သူရဇ္ဇ၊ သောကြ၊ ဗုဒ္ဓ” နဲ့ အတူတူပါပဲကွ”

ဟု ပြန်၍ပြောပြလိုက်လေ၏။ | မောင်ဖိုးသာသည် စနေမောင်မောင်ပြောပြသော “အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို၊ များ၊ စီး” ဆိုသည့် လင်္ကာကို နှုတ်တိုက် တဖွဖွဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုနေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စနေမောင်မောင်သည် ဆက်လက်၍ ပြောပြခြင်းမရှိဘဲ စောင့်၍နေလေ၏။ ။

တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ပြောပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ..

“ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ စနေနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်ကနေ တစ်နာရီ အတွင်းမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ကို အစပြုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအချိန် အခါဟာ တနင်္ဂနွေ အချိန်အခါပဲ။ “အုန်း” ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တယ်ကွာ။ တစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီ အတွင်းမှာတော့ “သီး” ဆိုတဲ့ သောကြာအခါကို ရောက်သွားပြီပေါ့။ နှစ်နာရီကနေ သုံးနာရီဆိုရင်တော့ “လှည်း” ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓ အခါကို ရောက်သွားပြီ။ သုံးနာရီကနေ လေးနာရီအခါ အတွင်းမှာတော့ “ကြီး” ဆိုတဲ့ တနင်္လာအခါ ရောက်သွားပြီ။ လေးနာရီကနေ ငါးနာရီအခါအတွင်းမှာ “တို့” ဆိုတဲ့ စနေအခါ ရောက်သွားပြီ။ ငါးနာရီကနေ ခြောက်နာရီအတွင်းမှာ ‘များ’ ဆိုတဲ့ ကြာသပတေးအခါ ရောက်သွားပြီ။ ခြောက်နာရီက ခုနစ်နာရီ အတွင်းမှာ “စီး” ဆိုတဲ့ အင်္ဂါအခါ ရောက်သွားပြီ။ ခုနစ်နာရီက ရှစ်နာရီ အတွင်းမှာ အုန်း” ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေအခါ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ အဲဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး တစ်နာရီ တစ်လှည့် သွားလိုက်တာ ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ပေါ့ကွာ။ မင်းဟာမင်းလည်း လက်ချိုးပြီး ရေကြည့်ပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီက ဆယ့်နှစ်နာရီဟာ “လှည်း” ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓအခါ ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတနင်္ဂနွေနေ့ ဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်တာနဲ့ တနင်္လာနေ့ ဆိုတော့ ကြီး” ဆိုတဲ့ တနင်္လာကနေ စရတော့မယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် လက်ချိုးရေတွက်ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင်

....

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး” ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“အဲဒါကို သဘောပေါက်ရင် တစ်နာရီကို တစ်ခါယူတဲ့ အင်္ဂုဇ္ဇာ နည်းကို သဘောပေါက် သွားပြီ။ နောက်ထပ် ပြောစရာစကားလေး နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘယ်အခါ ရောက်ရင် ဘယ်လို ယူဆရတယ်ဆိုတာ အရင် ပြောပြရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အလွတ်ရအောင် ကျက်ပါ့မယ်။ ပြောသာပြောပါ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ..

“စကားခုနစ်ခွန်း ပြောမယ်ဆိုတာ အခု စပြောမှာပဲ။ အဲဒီ ခုနစ်ခွန်းကို သေသေချာချာ နားထောင်ထား။ အဲဒါကို မင်း သေသေချာချာတတ်ရင် အင်္ဂုဇ္ဇာ ကို မင်း ကောင်းကောင်း တတ်သွားပြီလို့ သဘောထားပေတော့”

ဟုပြောပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိုက်ဖွာပြီး ဂူဝဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဂူဝတွင် နားလှည်းတစ်စီး လာရပ်၏။ ထို နားလှည်းပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး ထူထပ်သော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ဂျုံအိတ်များ၊ သကြားများ၊ အာလူးများ၊ ဆပိုးများ ဂူတွင်းသို့ သွင်းလာ၏။ ထိုသို့ သွင်းလာပြီးနောက် စနေမောင်မောင်အား ဂါရဝ ပြုလိုက်ပြီးလျှင် ကုလားဘာသာဖြင့် ... ။

“ဆားဒူးလေးရမ်းက ပို့ခိုင်း လိုက်တာပါ။ စနေမောင်မောင် ဒီထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ လာပို့တာပါ”

ဟု ပြောလျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“သင် ဘယ်သူလဲ”

ဟူ၍အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားဘာသာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးနှင့်လူက ...

“မဟာဒူး”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က မဟာဒူးအား အကူ အညီပေးရန် ပြောဆိုစည်းရုံးလေ၏။ မဟာဒူးကလည်း အကူအညီပေးမည်ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က မဟာဒူးအား မြေပြင်ပေါ်တွင် မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဆွဲပြလိုက်လေတော့သတည်း။

စနေမောင်မောင် ဆွဲပြသောမြေပုံမှာ ရတနာသိုက်ရှိရာတောအုပ်ကြီး၏ မြေပုံဖြစ်၏။ စမ်းချောင်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၏ နေရာများကို အတိအကျ ဖော်ပြ၍ စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူးအား ရှင်းပြနေလေ၏။ မဟာဒူးသည် ထိုပုံကိုကြည့်၍ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကို မေး၏။

စနေမောင်မောင်က ထိုပုံ၏အပေါ်ဘက်ကို မြောက်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ..

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြင့် ပြန်၍မေး၏။ စနေမောင်မောင် သည် မဟာဒူးကို ပြုံး၍ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီမှာ မဟာဒူး.. ကျုပ်ဟာ အဲဒီတောကို မြေပုံပဲ ကြည့်ဖူးတာ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အဲဒီတော ကိုယ့်လူက သွားပြီး ကြည့်ပါ။ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် မြေပုံတစ်ချပ် ဆွဲခဲ့ပါ။ အဲဒါဟာ ကျုပ်ကို ကူညီတာပါပဲ။ အဲဒီအတွက် မဟာဒူးကို ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ် ဆိုတာလည်း ပြောခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မဟာဒူးက

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး စနေမောင်မောင်.. ခင်ဗျားက မခိုင်းလည်း ကျုပ်က တောတွေ တောင်တွေထဲ လျှောက်လည်နေတဲ့ ကောင်။ ဒီတော့ တောထဲ လျှောက်လည်ဖို့ အတွက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူး၏စကားကို သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက် လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ အကြာကြီး လည်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခပ်မြန်မြန် လည်ပြီး ရင် ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မဟာဒူးက “စိတ်ချ” ဆိုပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီး.....ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ဆက်ပြီးသင်ပေးဦးနော်” ဟု ပြောလေ၏။

‘သင်ပေးရမှာပေါ့ ကာ။ ဒီတော့ မင်း သိထားရမှာက အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး လက်နဲ့ တစ်နာရီတစ်ခါ လှည့်ပြီးသွားတယ်။ သဘောပေါက်ရင် တစ်နာရီအတွင်း လေးမိနစ်စီ ထပ်ပြီးစိတ်တဲ့ အကြောင်းကိုပြောရဦးမယ်။ တစ်နာရီ မိနစ်ခြောက်ဆယ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို လေး မိနစ်စီ ပိုင်းလိုက်ရင် ၁၅ ပိုင်း ရမှာပေါ့ကာ။ အဲဒီ ၁၅ ပိုင်းကို လေးမိနစ် အင်္ဂဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ်ကွ။ ဥပမာ စနေနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်လို့ တနင်္ဂနွေ နေ့ထဲကို ဝင်တာနဲ့ ‘အုန်း’ ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေအခါကို ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ တနင်္ဂနွေအခါဟာ တစ်နာရီတိတိ ကြာမယ်။ အဲဒီ တစ်နာရီကို လေးမိနစ်စီ စိတ်လိုက်ရင် ပထမ လေးမိနစ်ဟာ “အုန်း” ပဲ။ ဒုတိယ ငါးမိနစ်ကနေ ရှစ်မိနစ်ဟာ “သီး” ပဲ။ ကိုးမိနစ်က ဆယ်နစ်မိနစ်ဟာ “လှည်း” ပဲ။ ဆယ်သုံးမိနစ် ကနေ ဆယ်ခြောက်မိနစ်ဟာ “ကြီး” ပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ လေးမိနစ် စိတ်လေးတွေ ဆယ့်ငါးစိတ် ထပ်ပြီး စိတ်ရတယ်ကွ။ အဲဒါမှ ပိုပြီး တိတိကျကျ ရှိတာ။

ကဲ...မင်းဟာမင်း တွက်ကြည့်စမ်း။ အခု နေ့လယ်တစ်နာရီနဲ့ ခြောက်မိနစ် ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ဟာ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်တယ်ကွဲ့ ။ အဲဒါ လေးမိနစ် အင်္ဂါဇာနည်တွက်ရင် ဘယ်အခါ ရောက်နေပြီလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်း”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“နေ့ခင်း တစ်နာရီထိုးဆိုတာဟာ ညသန်းခေါင်က ရေမယ်ဆိုရင် ဆယ့်သုံးနာရီပဲ ဆရာကြီးရဲ့ ။ အဲဒီတော့ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ “ကြီး” ကနေ စ ရေရမှာပဲ။ အဲဒီလိုရေမယ်ဆိုရင် “ကြီး၊ တို၊ များ၊ စီး၊ အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို၊ များ၊ စီး၊ အုန်း၊ သီး” အထိ ရမှာပေါ့။ အဲဒီ “သီး” ကနေနောက်လေးမိနစ်စတင်က စဉ်းစားရမယ်ဆိုတော့ ပထမလေးမိနစ်ဟာ “သီး” ပဲ။ ဒုတိယလေးမိနစ်ဟာ “လှည်း” ဆိုတော့ ဆရာကြီးမေးတာ ခြောက်မိနစ်ဆိုတော့ ရှစ်မိနစ်အတွင်းမှာ အကျုံးဝင်တယ်။ အဲဒီတော့ “လှည်း” အခါပေါ့ ။ “လှည်း” အခါဆိုတော့ “ဖုဒ္ဓဟူး” အခါပေါ့ ဆရာကြီးရယ်” ။

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“မောင်ဖိုးသာ တော်ပေသားပဲ” ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

အခန်း (၁၉)

အဆိပ်ပြီးသောသူ

“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ...

“မောင်ဖိုးသာကို ပြောရဦးမယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အင်္ဂါဇာနည်ပတ်သက်ပြီး စကားပြောလို့ ရှိရင် အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော် အကြောင်းမပါရင် စကားပြောလို့ မရဘူးကွဲ့။ ဆရာတော်ဟာ အင်္ဂါဇာနည်ကို လက်အပိုဒ်လေးဆယ် ရေးထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို နောက်ဆရာတွေက ဋီကာထပ်ပြီး ချဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဋီကာကျမ်းဟာ ပုံနှိပ်စက်တင်ခဲ့တာ ကြာပြီကွဲ့။ ကျမ်းရဲ့ နိဂုံးမှာ “ဂဠုန်ညီနောင်၊ ကျားတူဆောင်၊ မြတ်ခေါင်သက္ကရာဇ်” လို့ ရေးထားတယ်ကွဲ့။ အဲဒါကိုကြည့်ရင် ဂဠုန်ညီနောင်ဆိုတော့ တစ်တစ်ပေါ့ကွဲ့။ ကျားတူဆောင် ဆိုတော့ နှစ်နှစ်ပေါ့ကွဲ့။ အဲဒီတော့ အဲဒီ ဋီကာကျမ်းရေးပြီးတဲ့ သက္ကရာဇ်ဟာ ၁၁၂၂ နှစ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပြီပေါ့ကွဲ့။ နှစ် နှစ်ချင်းပေါင်းတောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါကြောင့် တချို့ကလည်း ဋီကာကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးတယ် လို့ ထင်ကြတယ်။ ငါကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး။ ကျမ်းရင်းလက် ကိုတော့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးမယ်။ ဋီကာကိုတော့ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့် တစ်ဦးဦး ရေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပုံနှိပ်စက်တင်တော့ ဒီကျမ်းကို သုံးပိုင်းခွဲပြီး တင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကျမ်းဟာ ပထမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်းလို့ ဖြစ်သွားတာ ပေါ့ကွဲ့။ တစ်ခါ ပထမပိုင်းမှာ မာတိကာကို သုံးပိုင်း ပိုင်းထားတယ်။ အဲဒီ မာတိကာ သုံးပိုင်းစလုံးဟာ ၁၉၁ ခုရှိတယ်ကွဲ့။ အဲဒါ ပထမတွဲကို ပြောတာ။ အဲဒီတော့ ပထမတွဲ စာမျက်နှာဟာ ၁၇၂ မျက်နှာရှိတယ်ကွဲ့။ ဒုတိယတွဲ မာတိကာက စတုတ္ထပိုင်း၊ ပဉ္စမပိုင်း၊ ဆဋ္ဌမပိုင်းရယ်လို့ သုံးပိုင်း ခွဲပြန်တယ်။ အဲဒီမှာက

မာတိကာပေါင်း ၁၉၅ ရှိတယ်။ စာမျက်နှာ ၁၈၈ မျက်နှာရှိတယ်ကွ။ တတိယပိုင်း
မာတိကာက သတ္တမ၊ အဋ္ဌမ၊ နမဝ ဆိုပြီးတော့ အပိုင်း သုံးပိုင်း ရှိပြန်တယ်။
အဲဒီသုံးပိုင်းရဲ့ ခွဲငင်ကြီးဖျော်ရဲ့ အင်္ဂဝိဇ္ဇာဋီကာကြီးအကြောင်းပြောမယ်ဆိုရင်
မာတိကာပေါင်း ၅၉၃၊ စာမျက်နှာပေါင်း ၅၂၈ ရှိနေတာလို့ သိထားရမယ်။
နှစ်ခုစလုံး ငါးရာကျော်ဆိုတော့ အကြမ်းဖျင်း နားလည်ထား ရမှာက
မာတိကာတစ်ခုကို စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာနဲ့နဲ့ ပြစ်နေတာပေါ့ကွ။
မာတိကာကတောင် စာမျက်နှာထက် ၆၅ ခု ပိုပြီးများနေတယ်ဆိုတော့ တချို့
စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာထဲမှာ မာတိကာ သုံးခု၊ လေးခု ဝင်ထားတာရှိမယ်လို့
နားလည်သင့်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ မာတိကာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို တစ်မျက်နှာ၊
ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်မျက်နှာထက်လျော့ပြီး ဖော်ပြထားတယ် ဆိုကတည်းက
လူပြွန်းတစ်ယောက်ဖတ်ပြီးရင် နားလည်အောင် ချဲ့ထွင်ရှင်းလင်း ထားတယ်လို့
မဆံ့နိုင်ဘူး။ ဋီကာဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီးချဲ့ ထားတဲ့ ဋီကာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂဝိဇ္ဇာလိုက်စားတဲ့လူ တော်တော်များများဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
တတ်မြောက် သွားတယ်ရယ်လို့ ရှိခဲ့တယ်ကွယ်။ ဘယ်လို တတ်ရသလဲဆိုတော့
ဆရာတော် တစ်ဦးဦးစီမှာ တပည့်ခံပြီး သင်ချင်သင်၊ အဲဒီလိုမှ မသင်ချင်ရင်လည်း
အင်္ဂဝိဇ္ဇာဋီကာကျမ်းကြီးကိုဖတ်၊ နားမလည်တဲ့အပိုင်း ချွန်ထား။
နားလည်သလောက် လုပ်စမ်းကြည့်၊ အဲဒီမှာ အတွေ့အကြုံက သာ
တွတ်မြောက်တဲ့အထိ သင်ကြားပေးသွားမှာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီပညာကို
လိုက်စားတဲ့လူ တော်တော် များများဟာ အတွေ့ အကြုံကပဲ အားကိုးရတယ်
မောင်ဖိုးသာရေ။ ကျမ်းက ဘယ်လောက်ပဲ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်
ဆိုထားပေမယ့် ဥပမာကွ... တနင်္ဂနွေသားကို လာစေချင်ရင် ကြာသပတေး
အခါမှာ မြောက်ဘက်လှည့်ပြီး သီးသီးစားပါလို့ ကျမ်းက ဆိုထားတယ်။ ကျမ်းက
ဘယ်နေရာမှာ ဆိုထားသလဲဆိုတော့ နေနံလိုက် ဓာတ်ရိုက်ဝိဇ္ဇာအဖွင့် ဆိုတဲ့
နေရာမှာ ဆိုထားတယ်။ အဲဒါက မာတိကာ ၁၇၀၊ စာမျက်နှာ ၁၄၃ မှာ ဆိုထားတာ။
ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ စုလိုက်စားစဉ်က ငါ့မိတ်ဆွေ တနင်္ဂနွေသား
မောင်အုန်းသန်းဆိုတဲ့လူကို လာစေချင်လို့ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်တာ မလာဘူးကွ။
တစ်ခါတည်း လုပ်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှိခါ လုပ်ကြည့်တာ။ လာကို
မလာဘူးကွ။ အဲဒီတော့ ငါ့မိတ်ဆွေ မောင်အုန်းသန်းနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါမှာ ငါက
ခင်ဗျား ခုတ်စ်လော ကျုပ်ဆီလာချင်တဲ့စိတ် မပေါ်ဘူးလားလို့ မေးတော့ သူက
မပေါ်ပါဘူးဗျာတဲ့။ အဲဒီတော့ ငါဟာ အဲဒီအကြောင်းအရာကို လက်မခံတော့ဘူး။
ငါ့မှာ တခြား အတွေ့ အကြုံတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါဟာ
ကျမ်းစာအုပ်တွေကို မျက်စိမှိတ်ယုံတဲ့အထဲမှာ မပါဘူးကွ”

ဟု စုနေမောင်မောင်သည် လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ
မောင်ဖိုးသာကလည်း

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လည်း ကျမ်းစာအုပ်တွေကို မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံ တော့ဘူး
ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလုပ်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါက ကျမ်းစာအုပ်တွေ မျက်စိမှိတ်ပြီး
မယုံတော့ဘူးဆိုတာက ငါ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောတာကွ။ မင်းက မင်းရဲ့
အတွေ့အကြုံ မဟုတ်ဘဲ ငါပြောတာကိုလိုက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ ကျမ်းစာအုပ်ကိုတော့
မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံဘူး။ စုနေမောင်မောင်ကိုတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံတဲ့အထဲ

ပါသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“မှန်တာပေါ့ ဆရာကြီး။ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ကျွမ်းစာအုပ်ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး မယူသင့်ဘူး။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး မယူသင့်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သိပ် အိပ်ချင်နေပြီ။ ခဏတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်ပါရစေ ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“အကောင်းဆုံးပဲ မောင်ဖိုးသာရေ။ ဟောဟို မီးဖိုနားမှာ သွားပြီးတော့ အိပ်ပေတော့။ မင်းကြည့်ရတာ သောင်နာနာနဲ့ အိပ်ရေးမဝတဲ့ သဘောပဲက။ အဲဒီတော့ စကားပြောလို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပါဦး။ မင်းအိပ်ရေးဝမှပဲ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက

“ကျွန်တော် အိပ်ရေးဝရင် ဆရာကြီးက ဆက်ပြီး သင်ပေးမှာလား” ဟု မေးလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“မင်း အိပ်ရေးဝရင် ငါဆက်ပြီး အိပ်ရမှာပေါ့ ။ ငါက ကင်းစောင့်တဲ့ အလှည့် ကုန်ပြီလေ။ မင်း ကင်းစောင့်ရတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း မီးဖိုအနီးသို့ ကပ္ပကယာ သွားပြီးလျှင် စောင့်ပိုင်းလေးကိုခြံ၍ ကွေးလေတော့၏။ မျက်စိကိုလည်း မှိတ်ထား၏။ အတန်ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် စတင်၍ အိပ်ပျော်သွား လေတော့၏။

ဤသို့ နှင့်ပင် မောင်ဖိုးသာနှင့် စနေမောင်မောင်တို့သည် ကျောက်ဂူကြီး တွင်း၌ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ တစ်လခွဲခန့် ကြာသောအခါ၌ ၎င်းတို့ လွတ်လိုက်သော မဟာဒူးသည် ပြန်၍ ရောက်လာလေတော့၏။ မဟာဒူးသည် စနေမောင်မောင်ကိုတွေ့လျှင် ၎င်း၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးဆုံး၍ ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ပိတ်ဖြူစကြွန်းတစ်စုံဖြန့်၍ ခင်းပြလေ၏။ စနေမောင်မောင် လည်း ထိုမြေပုံကိုကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ပြီလေ၏။

“သိပ်ပြီး လေးစားခင်မင်ဖို့ ကောင်းတယ် မဟာဒူးရေ။ မင်း ဆွဲလာတဲ့ မြေပုံဟာ အတော့်ကို သေချာတယ်ကွာ။ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေ၊ ရေကန်တွေ လည်း ပြည့်စုံအောင် ပါတယ်။ တောင်ကုန်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေလည်း ပြည့်စုံ အောင် ပါတယ်။ ဟောဒီနေရာ တစ်ခုကို ငါ မရှင်းဘူးကွ။ မင်း ဘာကို ဖော်ပြချင်တာလဲ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြင့် စနေမောင်မောင်က မေးလိုက် လေ၏။

ထိုအခါ မဟာဒူးက

“ဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက်စွာရှိတယ်”

ဟု ကုလားစကားဖြင့်ပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံကို ထပ်မံကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီလိုရှိတယ် မဟာဒူး။ ဟောဒီဘက်မှာလည်း အဲဒီ အမှတ်အသားလေးတွေ ပြထားတယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ လျှို့ဝှက်ချည်းပဲလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး လျှို့ဝှက်ချည်းပဲ။ လျှို့ဝှက်ဆိုတာ အလွယ်ပြောတာနော်။ တကယ်က ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေ”

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိုက်ဖွာရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေလေ၏။

“ငါရေးထားတဲ့မြေပုံမှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းဆိုတာ မပါဘူးကွ။ ဒီအချက် ဟာ ထူးခြားတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို မေးရဦးမယ်။ အဲဒီ ဥမင်လိုက်ခေါင်း တွေထဲကို မင်း ဝင်ကြည့်ခဲ့သလား”

ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ မဟာဒူးက ..

“ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဟာ သတ္တိကောင်းပါတယ်။ ကြောက်လန့် တယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး မရှိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေထဲ ကြည့်ဖို့ကျတော့ ကျုပ် ကျောနည်းနည်း စိမ့်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်မကြည့် ခဲ့ဘူး...။ မှောင်မည်းနေတာပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

အဲဒီတော့ အဲဒီထဲမှာ မြေတွေ ဘာတွေရှိဖို့ သေချာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီ မြေတွေ ဘာတွေကို မင်းအနေနဲ့ နည်းနည်းကြောက်တယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မဟာဒူးက ...

‘မြေရိုးရိုးဆိုရင် ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး။ အဲဒီဘက်မှာက ခြေထောက် ရှိတဲ့ မြေတွေရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါကို လန့်တာ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီး.. မဟာဒူး မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြီ။ လောကမှာ ခြေထောက် ရှိတဲ့မြေဆိုတာ ဘယ်ရှိမလဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“တက်တူဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်လုံးက မြေပါပဲကွာ။ ခြေထောက်တွေ၊

လက်တွေ့ပါတယ်။ မြေထောက်တွေ၊ လက်တွေ့ကတော့ သန်သန်မာမာ မဟုတ်
ပါဘူးကွာ။ မြေတိုင်းဟာ အဆိပ်မရှိပေမယ့် တိုက်တူတိုင်းကတော့ အဆိပ် ရှိတယ်။
သွားတက် လာတာလည်း မြေထက် မြန်တယ်။ ပြီးတော့ မြေက နံရံကို တက်လို့
မရဘူး။ တက်တူကတော့ နီရဲလည်း တက်လို့ရတယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ လည်း
ကပ်နေလို့ ရတယ်။ အဲဒီတော့ ပိုအန္တရာယ်များတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်မှပင် မောင်ဖိုးသာက ...

ဪ... ဒီလိုလား။ ကျွန်တော် မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး ဆရာကြီး ရယ်။
ဒီတစ်ခါ တက်တူတွေရင် ကျွန်တော့်ကို ပြခမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူးအား အစားအစာများ ကျွေးမွေးရန် အတွက်
မောင်ဖိုးသာအား တာဝန်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မဟာဒူးအား
ထမင်းကျွေးလေ၏။ မဟာဒူးက မောင်ဖိုးသာအား သူက အသား
မစားကြောင်းပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးသာကလည်း ...

“ဒီမှာ မဟာဒူး...။ ကိုယ့်လူ အသား စားချင်ရင်တောင် ဒီမှာ အသား မရှိဘူး။
ရှိတဲ့ အသားခြောက်လေးတောင် ကုန်တာကြာလှပြီ။ ကျုပ်တို့လည်း မှီခြောက်တွေ၊
မုန့်ညင်းရွက်ခြောက်တွေပဲ စားနေရတာ။ အသားပါမှာ မစားရဲမနဲ့။ ပါချင်လို့တောင်
မပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မဟာဒူးလည်း ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာထည့်ပေးသော ထမင်းဟင်းလျာများကို
ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် စားလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်က
ဗုဒ္ဓဗျူဟာကြီးနှင့် ဆေးလိပ်နှစ်လိပ် လိပ်၍ပေးလေ၏။ မဟာဒူးလည်း
မီးဖိုတွင်ကပ်၍ ဗီဒီကိုဖွားရင်း စနေမောင်မောင်နှင့် စကားပြောနေလေ၏။

“ဒီမှာ မဟာဒူး။ ကိုယ့်လူ တောထဲကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့
သေးသလဲ”

စနေမောင်မောင်က မေးလေ၏။

“တောစပ်က ဘန်ဂလိုဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ရွှေသွားပါတဲ့တရုတ် အိပ်နေတာကို
တွေ့ရတယ်။ သူ ဘေးမှာ တုတ်အတိုတွေရော၊ တုတ်အရှည် တွေရော၊
ကျောက်ခဲတွေရော စုံနေတာပဲ။ ကျုပ် သူ့အနားရောက်တဲ့အထိ သူဟာ
အိပ်နေတယ်။ ကျုပ်က တကယ်အိပ်နေတယ် အောက်မေ့လို့ သူ့ အနား
ကပ်သွားတာ ကျုပ်ရဲ့ ညီညာကျည်းကို လှမ်းရှိုက်တယ်။ ဒါနဲ့
ကျုပ်မှာပါလာတဲ့ဆန်နုလုပ်ထားတဲ့မုန့်လေးနှစ်ခု သူ့ကိုကျွေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒါမှ
ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ဘာသာစကားကို သူ
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တယ်။ မဟာဒူးကို ကျုပ် သိပ်ခင်တာပဲတဲ့။ သူသေပြီ
ကြားရင် ကြားရာအရပ်က လာခဲ့တဲ့။ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ရွှေသွားတွေ
နုတ်ယူသွားတဲ့။ အဲဒါ မိတ်ဆွေချင်းခင်လို့ အမေ့ပေးတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်က
သူ့ကိုမေးတယ်။ ဒီတောထဲမှာ ဘာလာလုပ်တာလို့ မေးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက

သူ့ဆရာ ခိုင်းလို့ လာတာတဲ့။ သူ့ဆရာက သူ့ကို ဒီတောထဲမှာ သစ်ရွက်
ဘယ်နှစုရွက်ရှိသလဲ ဆိုတာ ရေတွက်ခိုင်းလို့လာပြီး ရေတွက်တာတဲ့။ သူ့ နာမည်ကို
ကျုပ်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့ မေးတော့ သူက မမေးပါနဲ့တဲ့။ မေးလည်း
အမှန်ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်လို့ မှတ်ထားရင်
လိုလောက်ပါပြီတဲ့။ ကျုပ်ဟာ သူနဲ့ ငါးရက်လောက် အတူ နေခဲ့တယ်။ ပြီးမှ
လမ်းခွဲသွားတာ”

ဟု မဟာဒူးက ပြောလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်တိုကို
မီးဖိုတွင်းသို့ လှမ်း၍ပစ်ထည့်ရင်း ...

“တောထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့သေးသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဟောဒီ ဥမင်လိုက်ခေါင်းနွားမှာ ရွက်ဖျင်တဲ့တွေ ဘာတွေနဲ့ ခခန်းချနေတဲ့
လူတစ်စုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလူတစ်စုရဲ့ ခေါင်းဆောင်က မိန်းမပဲ။ ကျုပ်က
သူတို့ကို ပျားဖွပ်တဲ့လူလို့ ပြောထားတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း ငါးကျည်တောက်နဲ့
ပျားရည်တွေ ဘာတွေ ပါတာကိုး။ သူဟာ ကပြားမ တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က
ဘာဘရာလို့ ခေါ်တယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် မဟာဒူး ထောက်ပြသောမြေပုံ ၏
နေရာကိုကြည့်၍ ။

“မောင်ဖိုးသာရေ.. ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမလည်တစ်ယောက်တော့ ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်ဖို့နီးပြီ။ ဒီလိုက်ခေါင်းဟာ သေမင်းပဲ။

သေမင်းပဲ..။ မဟာရာသေမင်းဆိုတာ တခြားဟာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။
လိုက်ခေါင်းထဲကို ကြည့်လိုက်ရင် မှောင်မည်းနက်နေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်
အဲဒီလိုက်ခေါင်းတွေဟာ မဟာရာသေမင်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း ...

ဆရာကြီးရေ. ဘာဘရာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်တာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စမရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဣန္ဒြေကောင်းသော စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာ
သည်ပင်လျှင် မောင်ဖိုးသာ၏ စကားကြောင့် ပြုံးရောင်သန်း၍လာလေ၏။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်ကွ..။ ခြောက်လုံးပြုူး ဆုံလည်ထဲကို ကျည်ဆန်
တစ်တောင့်ထည့်ပြီး ဆုံလည်ကို လက်နဲ့ တအားငှီးခနဲ ပွတ်လိုက်တယ်ကွာ။
ကျည်ဆန်က ဘယ်နေရာ ရောက်သွားမုန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်နားထင်ကို
ကိုယ့် ပြောင်းနဲ့ တွေ့ပြီး မောင်း ဆွဲဖျတ်ချလိုက်တယ်။ ကျည်ဆန်ကပြောင်းနဲ့
တည့်နေရင်တော့ သေပြီပေါ့ ကွာ။ အဲဒီ သေမင်းနဲ့ စိမ့်ခေါ်တဲ့ ကစားနည်းမျိုး
ကစားရသလိုပဲဟေ့။ ဟောဒီ မဟာရာသေမင်းလို့ ခေါ်တဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့
ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ တို့လိုချင်တဲ့ ရတနာတွေရှိတယ်။ ရတနာရှိတဲ့
လိုက်ခေါင်းထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်သွားရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။
ရွတ်နာမရှိဘဲ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ လိုက်ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားရင်တော့ တို့ အတွက်
ဒီဘဝတော့ လိုက်ခေါင်းထဲမဝင်ခင် ဆွေမျိုးတွေဆီ စာ ထည့် ချင်ထည့် ထားဦး

မောင်ဖိုးသာရေ”

ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောလိုက်လျှင် ...

‘စာ မထည့်တော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ’ ဟု ပြန်၍ပြောလေတော့၏။

“ဘယ်နှယ် မိုက်ရဲ့မှာတုံးကွ။ ခွန်စားချင်လို့ ဒီအလုပ် လုပ်တယ်။ မိုက်တယ်လို့ ဆိုရမှာလား မောင်ဖိုးသာရယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါဦး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီတောထဲ ဘယ်တော့ ဝင်ရမှာလဲ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ... ။

“ရွှေသွားနဲ့တရုတ် ပြန်လာမှု ဝင်ရမယ့်လေကွာ။ သူ့ဆီက သတင်း အပြည့်အစုံ ယူရဦးမယ်။ ဝင်တော့လည်း ဒီလိုဝင်လို့ မရဘူး ကွ။ အဆိပ် ဖြေဆေးတွေ အပြည့်အစုံ ယူသွားရဦးမယ်။ အဲဒါလည်း မင်းတို့ အတွက် ပါကွာ။ ငါကတော့ ဒီတစ်သက် အဆိပ်နဲ့ မသေပါဘူး။ မြေပဲကိုက်ကိုက်၊ တက်တုပ် ကိုက်ကိုက်၊ စားတဲ့ အစာထဲပဲ အဆိပ်ထည့်ထည့် ငါ မသေနိုင်ပါဘူး။ ငါက အဆိပ်ပြီးတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီးရယ်...။ ဒီတစ်ခါမသေဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက် ရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဆိပ်ပြီးအောင် လုပ်ပေးထားစမ်းပါ။ အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရတာလဲ။ ကျင့် ရမှာလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ..

“မဟုတ်ဘူးကွ...။ တို့ မြန်မာပြည်မှာ ရွှေစင်တော်ဝိုဏ်းဆိုတာရှိတယ်ကွ။ အဲဒီက ဆေးကလေးတစ်ခက် နှစ်ခက်လောက် ကိုယ်မှာ ပေါက်ထားရင် အဆိပ်ဆိုတာချိနဲ့လားလို့ မေးရလောက်အောင် အဆိပ်ကိုနိုင်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“တစ်ခက် နှစ်ခက် မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါက်ထားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

စနေမောင်မောင်သည် မောင်ဖိုးသာ၏စကားကို သဘောကျသဖြင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်လေတော့သတည်း။

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား.. ..ဟား..”

တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌

စနေမောင်မောင်တို့လူစုသည် နယ်စပ်အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်သွားကြလေတော့၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နယ်စပ်စောင့်ပုလိပ်တစ်ဦးက ၎င်းတို့ထမင်းစားရန်အတွက် ကြေးလင်ဖန်း တစ်ချပ်စီပေး၏။ ကြေးသောက်ရေခွက်တစ်ခွက်စီပေး၏။

“ဘွန်ဟောင်း... အချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ မောင်ဖိုးသာကို သင်ပြပေးလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား ...

မောင်ဖိုးသာရေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ အချုပ်ခံရ ခံရ အချုပ်ထဲကို ရောက်တာနဲ့ မင်းအနေနဲ့ သိထားဖို့က ကျန်းမာရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ဝရံမစိုက်ရင် အချုပ်ထဲက လွှတ်ပေးရင်တောင် လူဟာ ချည့်ပြီး

အခန်း (၂၀)

မဟူရာ သေမင်းလိုက်ဂူ

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် မီးဖိုဘေး၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကျောကုတ်ဂူဝမှထွက်၍ နင်းကျသည့်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှထ၍ ရေနှေးကြမ်းအနည်းငယ်သောက်ပြီးလျှင် မဟာဒူး ယူလာသော မြေပုံကို ပြန်၍ကြည့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဆရာကြီးရေ.. ရွှေသွားနဲ့တရုတ်ကြီး ပြန်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က

“မင်း မနက်တုန်းက အင်္ဂုဝိဇ္ဇာနဲ့ တွက်ပြီး ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်လို့ ဟောချက်ထုတ်ထားတာ မှန်နေပြီပေါ့ကွာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“အဲဒီပညာဟာ အတော်ဟုတ်တာပဲနော် ဆရာကြီး။ အုန်း၊ သီး၊ လှည်း၊ ကြီး၊ တို့၊ များ၊ စီး၊ ဆိုတဲ့ စကားလေး ခုနစ်ခွန်းနဲ့ အတော့်ကို နေရာကျတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“မင်းအတွက်တော့ အဲဒီ စကားလေး ခုနစ်ခွန်းပေါ့ ကွာ။ အဲဒါကို စတင်ရှာဖွေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အတော့်ကို ဉာဏ်ကြီးမှဖြစ်မှာကွ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“မှန်တာပေါ့ ဆရာကြီးရေ..။ ခဏနေဦးနော်။ ကိုဘွန်ဟောင်းက ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့၊ ကျွန်တော်သွားသယ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

များမကြာမီ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ကျောက်ဂူ အတွင်း ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မီးဖိုအနီး စုရုံးကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက...

“ဆရာကြီး ခိုင်းလိုက်တာတွေ အကုန်လုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ အလုပ်စကား နောက်မှ ပြောမယ်ဆရာကြီးရယ်။ စားစရာလေးတွေ အရင်စား ကြရအောင်။ ဆတ်သားရလို့ ကျွန်တော် ရွာတစ်ရွာဝင်ပြီး ဆတ်သားကို နှပ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆတ်သားနပ်ဟင်းရယ်...၊ ပြီးတော့ မုန့်ညင်းခွက်တွေကောင်းကောင်းရလို့ တောထဲမှာနေတုန်း အခြောက်လှန်းထားတာ၊ မုန့်ညင်း ခွက်ခြောက်ဟင်းချိုရယ်၊ မောင်ဖိုးသာချက်ထားတဲ့ ထမင်းရယ်၊ ကောင်းကောင်း စားပြီးမှ စကားပြောကြရအောင်။ ထမင်းစားပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ မြည်းဖို့ မလိုင်တုန်းတွေလည်း ပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

ဟုပြောရင်း စနေမောင်မောင်၏ ရှေ့မှမြေပုံကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ ...

“ဪ... ဆရာကြီးက မြေပုံ ရထားပြီကိုး။ မဟုတ်မှလွဲရော.. ဟို မဟာဒူးဆွဲတဲ့ကောင် ဆွဲထားတဲ့ မြေပုံဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြေပုံတစ်ချပ် ဆွဲလာခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ ပိတ်စတစ်ခုကို ဖြန့်ချပြလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံနှစ်ခုကို ယှဉ်၍ကြည့်ပြီးလျှင် ..

“မဟာဒူးဆွဲတဲ့ မြေပုံထက် ကိုဘွန်ဟောင်းဆွဲတဲ့ မြေပုံက ပိုပြီး ကောင်းတယ်။ ရေနေရာမှာ အပြာတွေ တည့်ထားတယ်။ သစ်ပင်နေရာမှာ အစိမ်းတွေ ထည့်ထားတယ်။ မြေနီလမ်းနေရာတွေမှာ အညိုရောင် ထည့်ထား တယ်။ ရောင်စုံ မြေပုံပဲ။ လျှိုဆွဲတဲ့နေရာမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းက မဆွဲတတ်လို့ လျှိုလို ထည့်ရေးထားတယ်။ မြေပုံညှန်းတွေမှာလည်း ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖော်ပြ ထားတော့ ပိုတိကျတဲ့ မြေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားခြေလှမ်းနဲ့ ဆရာကြီးခြေလှမ်းက မတူဘူးဗျ။ ဆရာကြီးခြေလှမ်းနဲ့ ပြန်တွက်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“မောင်ဖိုးသာ... မင်းမသေမချင်း မှတ်ထား။ ငါ့ရဲ့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းပဲကွ။ အခု ငါဖော်ပြထားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ ငါ့ ရဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ တွက်ထားတာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“နေစမ်းပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ဒီမှာ ရေမှုတ်ပုံနဲ့ ဖော်ပြထားတဲ့ အမှတ်အသားက ဘာကို ဖော်ပြထားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“သောက်ရေ ရနိုင်တဲ့ နေရာကို ဖော်ပြတာကွ။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ နွားသားရေနဲ့လည်း ရေအိတ်ကြီးတစ်အိတ် ချုပ်ထားတယ်။ ရေအတွက်တော့

မပူရပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ..

“ခင်ဗျာကတော့ အတော့်ကို သေချာတဲ့သူပဲ” ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောပြန်လေ၏။

“မသေချာလို့ မရဘူးကွ။ ဆရာကြီးနဲ့ ငါနဲ့တွဲပြီး ခရီးသွားတာ မနည်းတော့ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ သေချာအောင် လုပ်တတ်လာပြီပေါ့ကွာ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဟောဒီမှာ အိုးပုံလေးတွေ ရေးထားတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒါ ရွာတွေကွ။ ထမင်းရှာလို့ ရနိုင်တဲ့ ရွာတွေကွ။ ဟောဒီ နေရာ မှာကျတော့ ငှက်ပျောသီးတွေ ရေးပြထားတယ်။ အဲဒီနေရာက ငှက်ပျောတော့ ကြီးကွ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျောရင်းတွေ။ စားလို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဟောဒီမှာ ကျတော့ အလွေကျပေါက်နေတဲ့ သင်္ဘောပင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သင်္ဘောသီးပုံနဲ့ ရေးပြထားတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အရမ်းစားလို့ ကောင်းတယ်။ အရသာလည်း ရှိတယ်” ။

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ... “

ပြီးတော့ ခင်ဗျား မြေပုံအောက်မှာ အန္တရာယ် ယင်းမမဲရိုင်းလို့ ရေးထား တာက ဘာသဘောလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ..

“အဲဒီ တောထဲမှာ ကျားလည်း မကြောက်ရဘူး။ မြွေလည်း မကြောက် ရဘူး။ တက်တူဆိုတဲ့ အကောင်လည်း ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးကွ..။ တကယ် ကြောက်စရာကောင်းတာက ယင်မမဲရိုင်းပဲကွ။ ယင်မမဲရိုင်းတစ်အုပ် တစ်အုပ် ပျံလာရင် အကောင်တစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်ကွ။ လူပေါ်မှာ နားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ တစ်ခါတည်း လဲကျသွားနိုင်တယ်။ အစား အသောက်တွေပေါ်မှာ နားလိုက်ရင်လည်း တော်တော် ပြောင်သွားနိုင်တယ်။ မျက်နှာကို အဲဒီ ယင်အုပ်ကြီး ဝင်နားမယ်ဆိုရင်တော့ မျက်လုံးတွေကနိုးပြီးသေသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အန္တရာယ် ယင်မမဲရိုင်းလို့ ရေးထား တာကွ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောပြလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ဘယ်လို ကာကွယ်မလဲဆိုတာကို စဉ်းစား ပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ယင်မမဲရိုင်းတွေဟာ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက် ဟိုပျံ ဒီပျံ ပျံသွားနေပေမယ့် သူတို့ ပျံတဲ့လမ်းကြောင်း ရှိတယ်ကွ။ သူတို့ဟာ လေစုန်ကုပ် ပျံတယ်။ လေဆန်ကို

မပျံ့ဘူး။ သူတို့ရှေ့က ယင်မမဲရိုင်း ငါးကောင်လောက်က ဦးဆောင်ပြီး ပျံသွားတာကွ။ အဲဒီ ငါးကောင်နှောက် လိုက်ကြရတာ။ လေကြောင်းအတိုင်း လေစုန်ကို မျှောပြီး ပျံကြရတာဆိုတော့ လူက သွားရင် လေကြောင်းလွတ်တဲ့နေရာက သွားရတယ်။ သူတို့ ပြန်လာရင်လည်း သူတို့ မရောက်ခင်က ဝီ...ဝီ...ဆိုတဲ့အသံကို ကြားနေရတယ်။ ရေနံချေးနဲ့ တုတ် လုပ်သွားရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ။ မီးတုတ်ဆိုရင် သူတို့ အနားမကပ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာ၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် စနေမောင်မောင်တို့သည် ဆတ်သားနွဲ့ပဲဖြင့် ထမင်းစားကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် ပင်ပန်းသည်ဟုဆိုကာ တစ်ရေးတစ်မော အပ်လေ၏။ အပ်ရာမှ နှိုးသောအခါကျမှပင် ဘွန်ဟောင်းသည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ စနေမောင်မောင်အား ထိုတောအုပ်အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလေတော့၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ ဘေးမှနေ၍ နားထောင်နေလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်သကဲ့သို့ ထိုတောအုပ်အကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြနေလေတော့၏။ နာရီဝက်ခန့် ပြောပြီးသောအခါမှ ဘွန်ဟောင်းက ..ဆရာကြီးရေ.. မဟူရာသေမင်းလျှို့ဝှက်ပြီး ခုနစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုမှာတော့ ရတနာ အပြည့်ပဲ။ ကျန်တို့ ခြောက်ခုကတော့ သေမင်းပဲ။ ဘယ်ဟာ သေမင်း၊ ဘယ်ဟာ ရတနာဆိုတာ ခွဲခြားဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ အရာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးအရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က .. ၊

‘လေးကောင်ဂျင်ထိုးတာဟာ ခိုင်တက်က စားလမ်းသုံးလမ်း၊ ထိုးသား ဘက်က တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဒါတောင်မှ ထိုးသားဟာ ခိုင်တယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး။ အခုကစွဲက သေမင်းဘက်က ခြောက်လမ်း၊ တို့ဘက်က တစ်လမ်း ပဲ ရှိတယ်ကွ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဒီလောက်တောင် အဆ ကွာနေတာ မလုပ်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလေ၏။

“မင်းကလည်းကွာ...။ သေမှာ မကြောက်လို့ ဒီနေရာ ရောက်အောင် လာပြီးမှ ပြန်ပြီးဆုတ်ဖို့တော့ မပြောနဲ့ကွာ။ မင်း မလိုက်ဝံ့ရင် ဒီမှာနေခဲ့။ ငါနဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ သွားမယ်။ တို့ ရဲခွဲရင်လည်း မင်းအတွက် ဝေစုတစ်ခု ပေးမယ်။ မင်း ကျေနပ်လား”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက မခိုးမခန့် ပြီးလိုက် ပြီးနောက် ...

“ကိုဘွန်ဟောင်းကလည်းဗျာ.. ခင်ဗျားကွ ရတဲ့ဘက်က ပြောတာကိုး။ မတော်လို့ ခင်ဗျားတို့ သေသွားခဲ့ရင်ကော သေတဲ့ဘက်က ဝေစုတစ်ခု ပါရဦးမှာလား”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက

“မောင်ဖိုးသာ... မင်းကို ငါပြောရဦးမယ်။ စိတ်က ကိုယ်က ခရီးထွက် လာခဲ့ကြတာကြာ။ ရှင်မကွဲ သေမကွဲပဲ ကောင်းပါတယ်။ ရှင်ရင်လည်း သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း။ သေရင်လည်း တစ်ခုတစ်ဝေးတည်း သေလိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်း ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“လုပ်ဗျာ.. သေရင်သေ ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်ကိုဖွားရင်း

“ဒီလိုရှိတယ် ဘွန်ဟောင်းရဲ့ ။ ဟိုး ရွေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အလွန် အင်မတန်တော်တဲ့ စစ်ပါရဂူ “ဆွန်ဇူး” ဆိုတာရှိတယ်။ သူက ဘယ်လိုပြောထား သလဲဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ စစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ စစ်ချီရတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ ကြောက်တတ်တဲ့ တပ်သားပါခဲ့ရင် အဲဒီတပ်သားကို လမ်းကြမ်းတုနေရာ ခရီး သွားခိုင်းတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒါက ဘာသဘောလဲ ဆရာကြီး”

ဟု မေးလေ၏။

“ဘာသဘောမှာလဲကွ။ လမ်းကြမ်းတုနေရာက ခရီးသွားခိုင်းတော့ အဲဒီတပ်သားဟာ သိပ်ပင်ပန်း သေချင်စေ နံလာတာပေါ့။ အဲဒီတော့ မထူးပါဘူး၊ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး သတ္တိတွေ အလို့လို ဝင်လာတာ ပေါ့ ကွာ။ အဲဒီတော့ မောင်ဖိုးသာကို နှိမ့်ခေါ်တဲ့ မြေပုံပေးပြီး သူ့ကို တခြားတစ်လမ်းက သွားခိုင်းကွာ။ အဲဒီအခါ မောင်ဖိုးသာဟာ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲလာမယ်။ အဲဒီတော့ သေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အချိန်ဟာ သူ့ဆီကို သတ္တိတွေ ရောက်သွားတဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ကောင်းပြီ ဆရာကြီး...။ ဆွန်ဇူးရဲ့ နည်းအတိုင်း ဒီကောင်ကို လမ်းကြမ်းက သွားခိုင်းမယ်။ မောင်ဖိုးသာ... ဒီမှာလာကြည့်”

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာ သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို မြေပုံ၌ ပြလေ၏။
မောင်ဖိုးသာသည် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း ..

“ဒီမှာ ဘွန်ဟောင်း.....။ ကျုပ်တို့ သေချင်စိတ်ပေါက်အောင် လမ်းကြမ်း က မသွားခိုင်းနဲ့။ အခုကို သေချင်နေပြီ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိ ပြီးနောက် ...

“သေချင်လို့ မရဘူး။ လမ်းကြမ်းကကို မင်းကို လျှောက်သွားခိုင်းရမယ်။ မင်းနဲ့ တို့နဲ့ ဆုံမယ့်နေရာကို မင်းကို အခုပြထားမယ်”

ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းသည် မြေပုံပေါ်တွင် ဆုံမည့်နေရာများ၌ အမှတ် အသားများ ပြုလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် ဂူအတွင်း၌ သုံးရွက်ခန့် ဆက်လက် နေထိုင်ပြီးလျှင် မဟူရာသေမင်းလုက်ဂူရှိရာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ တောစပ် သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာအား မြေပုံတစ်ချပ်နှင့် ရိက္ခာအချို့ကိုပေး၍ ခရီးဆက်ခိုင်း၏။ ၎င်းကမူ စနေမောင်မောင်နှင့် အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်းအား ကျန်ဆဲ၍ ထွက်သွား လေ၏။

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်းကြီး။ အခုဘဝမှာတောင် ခင်ဗျားမှာ သွား မရှိဘူး။ ရွှေသွားတွေ တပ်ထားရတယ်။ နောက်ဘဝဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ သွား လိုးဝရှိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကောင်း မရှိတဲ့ လူကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“နောက်ဘဝမှာ သွား မပါဘူး...ဟုတ်လား။ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ သွားတိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခလည်း မရှိတော့ဘူး။ သွားပိုးစားလို့ သွားကိုက်တဲ့ ဒုက္ခလည်း မရှိဘူး။ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့ မောင်ဖိုးသာရယ်”

ဟု မခံချင်အောင် ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုဘွန်ဟောင်း...။ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ လူကြီး။ နောက်ဘဝမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်မှာ နွားလာပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ..

“သော်.. ဒီလိုလား။ မင်းအိမ်မှာ ငါက နွားဖြစ်တာလည်း ကောင်းပါ တယ်။ ငါနေဖို့ နွားတင်းကုတ်ကို မင်း ဆောက်ပေးရမှာပေါ့ ။ ငါစားဖို့ မြက်လည်း မင်း ရိတ်ပေးရမယ်။ ငါသောက်ဖို့ ရေခပ်ပေးရမယ်။ ငါက နွားကိုးကွ။ ငါ့ဟာငါ ရေခပ်လို့မှမရဘဲ။ ပြီးတော့ ငါက နွားတင်းကုတ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချေးပါဦးမှာကွ။ ဒီတော့ ငါ့ ချေးတွေလည်း မင်း ကျုံးရဦးမှာပေါ့”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်မှာ နွား လာမဖြစ်နဲ့။ ကျုပ် ခင်ဗျား ချေးတွေ ကျုံးနေရဦးမယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းစိတ်ကြောင့် ခင်ဗျားဟာ သေရင်ငရဲပြည်ကို ရောက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ... ၊

ငရဲပြည်ရောက်လည်း ကောင်းပါတယ်ကွ။ ငရဲပြည်ဆိုတာ လို့အုပ်ချက် ပဲကွ...။ ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ အစွန်းအထင်း ရှိတဲ့အခါမှာ ဒုတိယဆိုင်ကို ပို့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒုတိယဆိုင်က အစွန်းအထင်းတွေ ပျောက်အောင်ကောင်းကောင်း

လျှော်ပေးမယ်လေကွာ။ ငရဲပြည်ဆိုတာကလည်း သံသရာ တစ်လျှောက်မှာ ငါတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အစွန်းအထင်းတွေကို ပြောပြောကိစ္စအောင်လျှော်ပေးတဲ့ သံသရာဒုတိယဆိုင်ကြီးကွ။ ငရဲကပြည်က ပြန်လာရင် ဘာအပြစ်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဖြူစင်သွားတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ..

“အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ငရဲပြည် မသွားနဲ့။ နေ့စဉ် ပြီး ညခံတဲ့ အသူရကာယဘုံ ကိုသွား”

ဟု ကျိန်ဆပြန်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“အဲဒီမှာလဲ သိပ်မဆိုးဘူးကွ။ ညကျခွင် ကျိန်းသေ ကိုယ့်ခံရမယ်ဆိုတာ သိတော့ စံရမယ့် နေဘက်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နေလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ခံရတော့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ခံမှာပေါ့ ။ ဒီအတွက်တော့ ရောက်ပါစေ။ အသူရကာယဘုံ ကို ရောက်ပါစေ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

“အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား အသူရကာယဘုံကို မရောက်နဲ့တော့။ အခု ဘဝမှာပဲ မိန်းမဆိုးဆိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါစေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် ...

“မောင်ဖိုးသာ... မင်းက ဘာမှမသိဘူး။ ငါတို့ တရုတ်မှာ စကားပုံ ရှိတယ်။ မိန်းမဆိုးဆိုးနဲ့ ညားတုံလူဟာ ပညာရှိ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ငါဟာ ပညာရှိ ဖြစ်ဦးတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

‘သွားတော့ သွားတော့...။ ခင်ဗျားကတော့ ဘာပြောပြော နာမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးသာသည် အခြားလမ်းအတွင်းမှ တောတွင်းသို့ ဝင် သွားလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း စနေမောင်မောင်နှင့်အတူ အခြား တစ်လမ်းမှ တောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

“ဆရာကြီးရေ.. ဟို မအမလည်ကောင်လေးတော့ ဆွန်ဇူးရဲ့ နည်းအတိုင်း လမ်းကြမ်းက လွှတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ..

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဘွန်ဟောင်း။ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့ အကြုံဆိုတာ ဘဝရဲ့ ဆရာသမားပဲကွ။ သူ့ကို ဆရာသမားကောင်းဆီ အပ်နှံလိုက်တာပေါ့”

“အတွေ့ အကြုံထက်ကောင်းတဲ့ ပညာဆိုတာလည်း လောကမှာ မရှိနိုင်ဘူးကွ။ အတွေ့ အကြုံဆိုတာ မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးအရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ..

“အဲဒီ အတွေ့အကြုံထဲမှာ တက်တူကိုက်တဲ့ အတွေ့ အကြုံကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒီကောင်လေး မအူမလည်နဲ့ တောထဲမှာ သေသွားနိုင်တယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီလောက်ရှည်ဝေးတဲ့ ခရီးကြီးကို သွားရမှာ တက်တူကိုက်ပြီးတော့ သေသွားရင်လည်း ဆက်ပြီးလျှောက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ နားခွင့်ရသွား ပြီပေါ့ ။ သူ့အတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့။ စဉ်းစားရမှာက မဟူရာသေမင်းလိုဏ်ဂူ ခုနစ်ခု အကြောင်းပဲကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက ...

“စိတ်ချ ဆရာကြီး...။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး။ ဆရာကြီး စဉ်းစားဖို့ ချန်ထားတာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“ငါ တွေးထားတာ တစ်ခုရှိတယ်ကွ။ အဲဒါလေး အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွား ရင်တော့ ငါတို့အတွက် နေရာကျပြီကွ။ အဲဒီတော့ မရဏ္ဏလိုဏ်ဂူတွေကို တို့ အရင် မဝင်ဘူးကွ။ တို့ထက် အရင်ဝင်မယ့်လူရှိရင် ဦးစားပေးပြီး သူတို့ကို အရင်ဝင်ခွင် ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါကို ဝင်ခွင်ပေးလို့ ခွတ်ခွတ်ခွတ်ခွတ် သူတို့ ရတနာသိုက်လိုဏ်ဂူကို ဝင်မိရင် ငါတို့ လာတဲ့ခရီးဟာ ဗလာပေါ့ကွ။ သူတို့ ယူပါစေ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ မရဏ္ဏလိုဏ်ဂူကို ဝင်မိလို့ သူတို့ သေပြီဆိုရင်တော့ ကျန်တဲ့ လိုဏ်ဂူတွေကို ငါ တွက်လို့ရပြီ။ ဘယ်ဟာ မဟူရာသေမင်း၊ ဘယ်ဟာက ရတနာလိုဏ်ဂူဆိုတာ ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား တွက်လို့ရပြီ”

“အဲဒီတော့ ဒီခရီးကို သိပ်ပြီးလောဖို့ မလိုဘူး။ စားတဲ့နေရာကျရင် ကောင်းကောင်းစား၊ နားတဲ့နေရာကျရင် ကောင်းကောင်းနားပြီး သွားကြတာပေါ့”
| ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီလမ်းကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စားလမ်း၊ နားလမ်းလို့ နာမည်ပေးမယ် ဆရာကြီး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့ နောက်တွင်မူ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ရေမိုးကောင်းသည့် နေရာ၌ ရေချိုး၏။ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၏။ ပါသည့် ရိက္ခာများကို စား၏။ ထို့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ခရီးဆက်၏။ နားရန်ကောင်းသော နေရာများ တွေ့လျှင် နားပြန်ကာ စားရန်ရှိသည့်များကို စားပြန်၏။ ဤသို့ နှင့်ပင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် တရွေ့ ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ သစ်ခုတ်သမားများ ဆောက်လုပ်သွားသော ဇရပ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ ၏။ ၎င်းတို့ရောက်ပြီး နာရီအနည်းငယ် ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖိုးသာသည် အကျီအဝတ်အစားများ စုတ်ပြုနေပြီး မျက်နှာ၊ လက်တို့တွင်လည်း အညိုအမည်း စွဲကာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာကိုတွေ့လျှင် ...

“ဟေ့.. မောင်ဖိုးသာ။ စုတ်ပြတ်သတ်လို့ပါလား။ ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုး တွေ့နဲ့များ ရင်ဆိုင်သလဲ ငါ့လူရ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဝက်ဝံလိုက်လို့ ပြေးရတယ်ဗျာ။ ချောင်းအကူးမှာ ရွိကာထုပ် မျောသွား လို့ ငတ်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ယင်မမဲကြီးတွေလိုက်လို့ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ဖြုတ် မီးတုတ် လုပ်ရတယ်ဗျာ။ ဒီခရီးကတော့ ကျုပ်အတွက် တောတွင်း အတွေ့အကြုံ အများကြီးရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည့် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က မျက်စိမှိတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။ အပြောမှာ ...

“ဘွန်ဟောင်းရေ.. ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

“ကဲ... ကဲ.. မောင်ဖိုးသာ။ ဟောဟိုမှာ စမ်းချောင်း၊ ရေမိုးချိုးပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လို့က်။ အိပ်ရာကနီးရင် ဘွန်ဟောင်း စိမထားတဲ့ ထမင်းဟင်းလေး စားလိုက်” ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာလည်း စမ်းချောင်း၌ ရေသွားချိုးပြီးလျှင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၏။ အိပ်ရာမှနီးလျှင် အသားများ၊ အရွက်များရော၍ ချက်ထားသော ထမင်းကို မောင်ဖိုးသာသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ရင်း ...

“အရသာရှိလိုက်တာ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ခရီးအစမှာတုန်းက ငါ့ကို ငရဲပြည် သွားဆိုကွ။ နွားဖြစ်ဆိုကွ။ မိန်းမ ဆိုးဆိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျဆိုကွ။ အခုတော့ မင်း ငါ့ကျေးဇူးကို သိပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့လို သူ့ရဲ့ဘောနည်းတဲ့ ကောင်စားမျိုးလေးတွေနဲ့ တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ ဒီအမျိုးမျိုးကြီးပဲကွ။ ငါ့ ရဲ့ စေတနာကို နားမလည်ကြဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို နားလည် ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာက ဝက်ဝံ လိုက်တယ်ဗျာ..။ ထမင်းလည်း ငတ်တယ်ဗျာ။ ယင်မမဲရိုင်းတွေလည်း လိုက်တယ်ဗျာ။ အဒါ..ခင်ဗျား ပေးလိုက် တဲ့ စေတနာပေါ့ ဗျာ။ ညညလည်း တောထဲမှာ အိပ်ရတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်ကြောက်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့.. အခုတော့ ကျုပ် အိပ်ဝံသွားပါပြီ။ ကြောက်တဲ့ စိတ်လည်း သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဝက်ဝံနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုပြေးရမလဲ ဆိုတာ လည်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း နားလည်သွားပါပြီ။ ဒါတောင် (၇) ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ (၇) လများဆိုရင် ကျုပ် တာဇလို ဖြစ်သွားမှာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဧရပ်ပေါ်တွင် ပျော်ပွဲစား ထွက်ဘိသကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ တည်းခိုနေကြလေ၏။ (၇) ရက်ခန့် ကြာသော အခါ၌ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရလေ၏။ ထိုအသံ ကြားလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ထူ၍ခွန်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် အားရပါးရ ပြောက်ခဲနဲ့ လက်ဖြောက် တီးလိုက်လေ၏။

“ကဲ..မောင်ဖိုးသာ။ မဟူရာသေမင်းဆိုတာ တို့ အတွက် မဟုတ်တော့ ဘူး။ ဘာဘရာတို့ အတွက် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီပေါက်ကွဲသံဟာ မဟူရာသေမင်း ခြောက်ခုအနက် တစ်ခုရဲ့ ပေါက်ကွဲသံပဲ။ ဘာဘရာတို့ တစ်ပြုံလုံး ပါသွား နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဒီလိုပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဆရာကြီးရဲ့ ။ ဂူခြောက်ဂူဟာ အန္တရာယ် ဆို တော့ အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်တို့ သိရသေးတယ်။ ကျွန်တို့ ငါးခုကို မသိရသေးဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မှားပြီး ဝင်နိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ။

“မင်းကို ငါပြောပြမယ် ဘွန်ဟောင်း။ ဘာဘရာဟာ သိပ်လည်တဲ့ မိန်းမကွ။ အခု ပေါက်ကွဲသံကြားတဲ့ မဟူရာသေမင်းကျောက်ဂူထဲကို သူ ကိုယ်တိုင် ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတပ်ည့်တွေ ဝင်ခိုင်းမှာ။ သူက ကျန်နေ လိမ့်မယ်။ နောက်လိုက်ဂူတစ်ခုကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ချင်ဝင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ တစ်ခုဟာ မဟူရာသေမင်းလို့လူကုဆိုရင်တော့ တို့အတွက် လွယ်သွားပြီ။ တို့ဟာ မဟူရာသေမင်းလို့လူကုထဲ ဝင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ရတနာလိုက်ဂူထဲကို စီးကရက်သောကပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဝင်သွားဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး ကွဲတယ်ပဲ ထားပါဦး ဆရာကြီးရယ်။ မဟူရာ သေမင်းလို့လူကုက လေးခု ကျန်သေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သွားပြီး မဝင်မိနိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်ပြီး ...

“တခြားလူဆိုရင်တော့ မှားပြီး ဝင်ချင် ဝင်မိမှာပေါ့ကွာ။ ငါ့ အနေနဲ့တော့ မှားပြီး ဝင်စရာမရှိပါဘူး။ ငါစဉ်းစားလို့ ရှိပါပြီ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ လောဘ မကြီးဖို့ပဲ လိုတယ်။ နောက်ထပ် ဂူတစ်လုံးဆီက ပေါက်ကွဲသံ ကြားရရင်တော့ ငါနဲ့ ဘွန်ဟောင်းက လက်ခုပဲတီး မယ်။ မောင်ဖိုးသာက ထပြီး ကပေတော့”

ဟုပြောလိုက်ချိန်၌ “ဘုံ” ခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုသည် ထပ်မံ မြည်ဟည်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်း တို့သည် လက်ခုပဲတီးကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ လက်ခုပဲတီးရုံသာ မကဘဲ သံချင်းပါ ဆိုပေးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ကွေးနေအောင် က လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် သစ်ခုတ်သမား ကုလားများ ရောက်လာပြီးလျှင် ၎င်းတို့က လက်ခုပ်ဝိုင်း၍ တီးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာလည်း ဆက်၍ က လေ၏။ ထို့ နောက် ခနဲမောင်မောင်သည် ကုလားများအား ပေါက်ကွဲသံ ကြားရကြောင်း၊ မညှိသည့်အရပ်ဒေသတွင် ပေါက်ကွဲသည်ကို သိလိုကြောင်း မေးမြန်းလျှင် သစ်ခုတ်သမားကုလားများက ၎င်းတို့လည်း ကြားရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပေါက်ကွဲသည်ကို မသိကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ခနဲမောင်မောင်က ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုထုတ်၍..

“ပေါက်ကွဲတဲ့နေရာကို သွားပြီး စုံစမ်းကြ။ ပြီးတော့ ဒီကိုလာပြီး အရင်ဆုံးပြောနိုင်တဲ့လူကို ဟောဒီ ရွှေဒင်္ဂါးပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သစ်ခုတ်သမားကုလားများသည် တောပျက်လုမတက် စကားများ မောင်လောက်အောင်ပြော၍ သူထက်ငါ ဦးအောင် ထွက်သွားကြ လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၁)

သေမင်းနိုင်ငံမှအပြန်

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ သစ်ခုတ်သမား ကုလားနှစ်ဦးသည် အဝေးကတော့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါ ခနဲမောင်မောင်က ထိုကုလား နှစ်ဦးအား ... ။

“မင်းတို့က နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူရောက်လာတာဆိုတော့ ဒင်္ဂါး တစ်ပြားကို တစ်ဝက်စီ ပိုင်းပြီး ပေးရမှာပဲ”

ဟုဆိုကာ ခနဲမောင်မောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား ဓားဖြင့်ပိုင်း၍ တစ်ယောက် တစ်ခြမ်းစီ ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့ နောက် ပြိတ်မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ပြ၍ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်သွားသော လျှို့ဝှက်နေရာကို ပြခိုင်းလေ၏။ ကုလား နှစ်ယောက်သည် အလှူအယက် ထောက်ပြကြလေ၏။ ထို့ နောက် ကုလားများ

သေဆုံးနေပုံကိုလည်း ခနဲမောင်မောင်အား လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်တကွ ရှင်းပြ လေ၏။ ခနဲမောင်မောင်သည် ကုလားများပြောပြသည်ကို အသေအချာ နားထောင်ပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက် ပါ မပါကို မေးလေ၏။ ကုလားများ ကလည်း သေဆုံးသူများမှာ ယောက်ျားများသာဖြစ်ပြီး မိန်းမ တစ်ဦးတလေမျှ မပါကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ခနဲမောင်မောင်သည် ကုလားများအား သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ၏။ ကုလားများသည် နောက်ထပ် ခိုင်းပါဦးဟု ပြောလေ၏။ ခနဲမောင်မောင်က မခိုင်းလိုကြောင်း၊ ခိုင်းရန် အလှုပ်မရှိကြောင်းပြော၍ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ကုလားများ ထွက်သွားသောအခါ၌ ခနဲမောင်မောင်သည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ ရှု၍ နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ညနေစာစားရန် ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ လာ၍ ချပေးသော အချိန်မှပင် မြေပုံကိုလိပ်၍ သိမ်းလိုက်လေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက် သောအခါမှပင် ခနဲမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာအား ၊

“နေရာရွှေ့မှ ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့ ရန်သူရှိနေရင် ရန်သူဟာ ဒီနေ့ည ကျန်ပဲတို့ကို လုပ်ကြံနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ..

“ရန်သူ.. ဟုတ်လား။ ဘယ်က ရန်သူလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဘွန်ဟောင်းက

“ဘယ်က ရန်သူလဲဆိုတော့ မောင်ဖိုးသာကို ပြောပြရဦးမယ်။ စနေ မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးမှာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးလုံး အပြည့်အစုံရှိတယ်ကွ။ အဲဒီရန်သူ တကယ်လို့ ရောက်လာရင် သူတစ်ယောက်တည်းကို ရန်သူမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ရန်သူမှာ။ အဲဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မေးမနေနဲ့ ။ ရွှေ့ဆိုရင် ရွှေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“မသိလို့ မေးတာပဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်..။ ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရှင်းပြစမ်းပါ”

ဟု မကျေနပ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ...

“တို့သုံးယောက်အတွက် ဇရပ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာပဲကွ။ အခု သူက ရန်သူ ရုတ်တရက် ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ။ အဲဒီတော့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစမ်းပါ မောင်ဖိုးသာရယ်။ မေးမနေစမ်းပါနဲ့” ၊ ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာလည်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းရ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လရောင်အောက်၌ တရွေ့ ရွှေ့ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ ခရီးအတန်ပေါက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက မောင်ဖိုးသာအား

“မောင်ဖိုးသာရေ.. လူကြီးကလည်း သာလိုက်တာကွာ။ လွမ်းစရာကြီး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက ...၊

“ခင်ဗျားက လွမ်းနေ။ ကျုပ်က ကြောက်လို့ ဇောချွေးတွေတောင် ပြန်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဘာကို ကြောက်နေတာလဲကွ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ...

“ဘာကို ကြောက်ရမလဲဗျ.. ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရန်သူကိုပေါ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာ၏စကားကို သဘောကျ၍ တစ်ခဏမျှစိစစ်မောရင်း ..

“ရန်သူလို့ ကြားတာနဲ့ပဲ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရသလား ငါ့လူရာ”

ဟု ပြောကာ ရယ်ပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ဘွန်ဟောင်း၏ စကားအား ဆက်၍မပြောချင်သဖြင့် ရှေ့မှ
ခပ်သုတ်သုတ် သွားလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ အလယ်က လိုက်၏။
စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်မှ
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်လျှောက်လာလေတော့၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌
ယမန်နေ့က ပေါက်ကွဲသွားသော လျှို့ဝှက်ကို တွေ့ရလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည်
ထိုလျှို့ဝှက်နှင့် မြေပုံကို တိုက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ တိုက်ကြည့်ပြီးလျှင်
စနေမောင်မောင်က ...

“ဘွန်ဟောင်းရေ... ဟောဒီလျှို့ဝှက်က တို့ရထားတဲ့ မြေပုံအရဆိုရင် “ဒီ”
အမှတ်အသား ပြထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ မနေ့က နောက်တစ်ခု ကွဲသေးတယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒီလျှို့ဝှက် သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်တို့သည် ပေါက်ကွဲသွားသော အခြား လျှို့ဝှက်စုံကို
ထပ်၍ ရှာပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေရာ လျှို့ဝှက်စုံကို တွေ့ပြန် လေ၏။
စနေမောင်မောင်သည် မြေပုံနှင့် တိုက်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင်

“ဘွန်ဟောင်းရေ... ဟောဒီလျှို့ဝှက်လည်း ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။
မြေပုံအရဆိုရင် အာရ်” အမှတ်အသား ပြထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ ငါတို့ဟာ
မြေပုံမှာကြည့်ပြီး “အေ” ရယ်၊ “အ(န)” ရယ်၊ “ဂျီ” ရယ်၊ “အီး” ရယ် ပြထားတဲ့
လျှို့ဝှက်ကို ရှောင်ရမယ်။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ဟာ ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ အဲဒီ
အမှတ်အသားလွတ်တဲ့ လျှို့ဝှက် ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ပဲ။ တို့ အတွက်
ဘာမှမခက်တော့ဘူး”

က

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ..

“ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် စာလုံး လေးလုံး ကျွန်သေးတာပေါ့ ။ အေ၊
အ(န)၊ ဂျီ၊ အီး ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ပေါ့ ။ အဲဒါတွေက ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာကြီး”

ဟု မေးလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“ဒိန်းဂျား” လေကွာ။ ဒိန်းဂျား ဆိုတဲ့ စာလုံးခြောက်လုံးဟာ “ဒီ၊ အေ၊ အ(န)၊ ဂျီ၊
အီး၊ အာရ်” မဟုတ်လား။ အခုကွဲသွားတာက ရှေ့ဆုံးက စာလုံး ဒီ” နဲ့
နောက်ဆုံးက စာလုံး “အာရ်” ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်က ကွဲသွားတာပဲ။ ကြားထဲက စာလုံး
လေးလုံးကို ရှောင်ရပဲပေါ့။ ဘယ်လျှို့ဝှက်ပဲ ဝင်ဝင် ဒီခြောက်လုံးကို မဝင်မိဖို့
အရေးကြီးတယ်”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာ၌ ရိက္ခာများ စုဆောင်း ပြီးလျှင်
ကျန်သော လျှို့ဝှက်ကို ရှာကြလေ၏။ လျှို့ဝှက်စုံတွေ့လျှင် မြေပုံနှင့် ထုတ်၍

တိုက်ကြည့်၏။ ထိုသို့ တိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် အေ၊ အ(န့်)၊ ဂျီ၊ အီး ဆိုသော လူမျိုးများကိုတွေ့လျှင် “မဝင်ရ” ဟူသောစာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ များနှင့်ရေးကာ ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲပြီးလျှင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ တစ်လခန့် ဤသို့ တောထဲတွင် အပင်ပန်းခရဲ ရှာဖွေခဲ့ရာ “မဟူရာသေမင်း” ဟု အမည်ပေးထားသော လျှို့ဝှက်ခြောက်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအတူ မသိနားမလည်သူများ မဝင်ရန်လည်း စာများ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ကုလားစာကို အနီးအပါးရှိရှာများမှ ကုလားများကို ရွှေဒင်္ဂါးပေး၍ ရေးခိုင်း၏။ အင်္ဂလိပ်စာကိုမူ စနေမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ရေး၏။ ဤသို့လျှင် တပင်တပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုစစ်မီးချောင်းကလေး အနီးတွင် ၎င်းတို့ သုံးဦးသည် စခန်းချ၍ ဆန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မုန့်ကို စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မညသည့် အရုပ်က မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်ရှိလာသည်မသိသော ဆာဒူးခေါ် ကုလားကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာလေ ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်းအတွက်ဝေစုရသော ဆန်မုန့်ကလေးကိုမစားပဲ ထိုဆာဒူးအား လောင်းလှူလိုက်လေ၏။ ထိုဆာဒူးသည် စနေမောင်မောင်အား ခြွေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် ကုလားဘာသာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို ဆိုလေတော့၏။

“ကောင်းမှုတွေရော၊ မကောင်းမှုတွေရော ရော့ပြမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ။ သင်ဟာ သင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တာတွေဟာ ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာ ရင်လည်း ကိုယ့်ဆီမှာ မနေပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီကနေ နေရာရွှေ့သွားမှာပါ။ သင့်လို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဟာ အဲဒီလောက်တော့ စဉ်းစားမိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ..

‘မုဆိုးက သားကောင်တွေ ရှာတာဟာ သားကောင်းတွေက သူ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးဖြစ်နေတော့လည်း သားကောင်တွေ ရှာရတာပေါ့လေ’

ဟုပြန်၍ ကုလားဘာသာဖြင့်ပင် ချေပလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ..

‘သင်ပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီမုဆိုးကို အသက်ထိခိုက်အောင် သားကောင်က ရန်မရှာသေးသရွေ့ တော့ သူဟာ မုဆိုးပါပဲ။ သားကောင်က သူ့ကို ရန်ရှာလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ သူဟာ မုဆိုး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သားကောင် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီလောကကြီးမှာ သားကောင်ကိုကြောက်တဲ့ မုဆိုးရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သားကောင်က ရန်မူမှာစိုးလို့ တောမလိုက်တဲ့ မုဆိုးရယ်လို့လည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင်

“ကောင်းပြီးလေ။ သင့်လို စကားတတ်တဲ့လူနဲ့ ငြင်းခုံနေရတာ ကျုပ်အတွက်ရော၊ သင့်အတွက်ပါ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်ပြီး ခရီးသွားရင်တောင်မူ ကျုပ်အတွက် ခရီးတွင် ပါလိမ့်ဦးမယ်။ သင်လည်း ဆက်ပြီး အပန်းဖြေရင်တောင်မှ ကောင်းကောင်း အပန်းဖြေရပါဦးမယ်။ စကား

များများပြောတာ စာကလေးတွေရဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ လူတွေအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ သင့် လူ့ဒီဇိုင်းလိုက်တဲ့ ဆန်မုန့်ကလေးကို ကျုပ် စားမှာပါ။ ပြီးရင် သင့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ...

ဆားဒူးကြီးသည် စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုနောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုစမ်းချောင်းအနီးတွင်ပင် စခန်းချနေကြပြီးလျှင် ထိုနေရာမှနေ၍ ရတနာရှိသောလျှို့ကို ရှာကြလေ၏။ မတွေ့လျှင် ထိုနေရာသို့ ပင် ပြန်၍လာကြလေ၏။

ဤသို့ လျှင်ကြီးစားခဲ့ရာ လဆန်းပက္ခတစ်ခုကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျောက်တုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသော လွန်စွာလှပသည့် လျှို့ကြီးတစ်လျှို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။ လျှို့ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လွန်စွာလှပသော တောပန်းများ ပေါက်နေ၏။ ထိုလျှို့ကြီး အတွင်း၌ ကားနေပြောကမျှမထိုးဘဲ မည်းမှောင်နေ၏။ စမ်းချောင်းတစ်ခုသည် ထိုလျှို့အလယ်မှဖြတ်၍ စီးဆင်းနေ၏။ လျှို့အဝတွင် ဆူးချုံများပတ်နေ၏။ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ပတ်နေသောဆူးချုံများကို စားများဖြင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားကြလေ၏။ အတွင်း၌ကား လွန်စွာအေးစိမ့်လှပ၏။ အဆိပ်ပြင်းသော မြေများလည်း အထွေးလိုက် အထွေးလိုက်ရှိနေ၏။ စနေမောင်မောင်တို့သည် တုတ်ရှည်များကို အသုံးပြုကာ မြေများ၏ရန်ကို ဖယ်ရှားနေရ၏။ အတွင်းဘက်တွင်ရှိသော သဘာဝ ကျောက်နီရဲတွင် ဆေးဖြင့်ခြယ်ထားသော မိန်းမရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမရုပ်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်၍ လျှို့ကြီးထွက်နေသောပုံ ဖြစ်၏။ လျှို့ကြီးမှာ ရဲရဲနီနေ၏။ ထိုမိန်းမရုပ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရှေးကျသော တန္ဆာလက်ရေးမျိုးဖြင့် ရေးထားသော စာတန်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာတန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မဟူရာကဲ့သို့ မည်းနက်သောသေမင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုမိန်းမရုပ်ကြီး၏ ချက်နေရာတွင် သံကွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုသံကွင်းကြီးအား စနေမောင်မောင်သည် ပေါက်ဆန်ဖြင့်ပေါက်၍ ဆွဲထုတ် လိုက်ရာ မဟူရာသေမင်း၏ ဝမ်းပိုက်နေရာတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားပြီးလျှင် အထဲမှ ပြောက်ပြားလှစွာသော စိန်၊ ရွှေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အန်၍ ထွက်ကျလာလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာသည် ခုန်၍ နေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်ကိုထုတ်၍ ဧဝံတံတွင် ဧဝံပြီးလျှင် ထိုရတနာများအား မီးထွန်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ကဲ.. ခုန်မနေကြနဲ့ဦး။ ဒါတွေကို သယ်ထုတ်ဖို့ လုပ်ရဦးမယ်။ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“သယ်ဖို့က မခက်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထားပါ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ဟောဒီလျှို့ထဲမှာ ဒီတစ်ညတော့ အောင်းနေရမယ်။ ငါတို့ ထွက်သွားတာကို တစ်ယောက်ယောက်က မြင်တာနဲ့ သတင်း ပေါက်သွားလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး တစ်ညလုံး ဒီထဲမှာအောင်းနေရမယ်။ မနက် အရုဏ်တက်လောက်ကျမှ လုံရိပ်လုံခြေ အကဲခတ်ပြီး အပြင်ထွက်ရမှာပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့သည် ရတနာများကို အဝတ်များဖြင့် ထုပ်ပိုးကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် မျက်စိကို မှိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ထိန်ထိန်သာနေသော လမ်းကြီး၏ အရောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းနှင့် မောင်ဖိုးသာတို့ အား...

“စကားမပြောကြနဲ့။ ရန်သူဟာ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အော်လံဖြင့် ပါးစပ်ကို တွေကာ အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းပြောသော အင်္ဂလိပ်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ရလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စနေမောင်မောင်...။ တကယ်လို့ ဒီလောကမှာ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူ မရှိရင် ကျွန်မဟာ ဒီရတနာကို ရှာလို့ တွေ့နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလူ သုံးယောက်ဟာ မဟာရာဇသမင်းလိုက်ဂူတွေကို ဝင်မိလို့ အသက်ဆုံးရှုံး သွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်မလဲ။ စနေမောင်မောင် ဆိုတဲ့သူကို စောင့်မျှော်ရမှာပေါ့။ သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ အတွေ့ အကြုံ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာရာဇသမင်းလိုက်ဂူတွေကို ရှောင်ပြီး ရတနာရှိတဲ့ဂူတွေကို မချရာနှင်မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ့ရှာပြီးမှပဲ သူ့လက်ထဲက အသာလေး နှုတ်ယူလိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ ကျွန်မနာမည် ဘာတရာဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က .. ၊

“ကဲ.. ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာရေ။ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြ ပေတော့။ ဒီမိန်းမဟာ ပစ္စည်းယူရန် ကျွန်ုပ်မယ့် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ တဲ့ရဲ့ အသက်ကိုပါ ယူလိမ့်မယ်။ မိန်းမ ညီမဖြစ်ချင် ယောက်ျား လိုက်လို့မမီ ဘူး ကိုယ့်လူတို့ရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“ဒီမိန်းမကို တိုက်ပြီးထွက်မယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခြောက်လုံးပြုစုတစ်လက် ပါသားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က ...

“ဒီမိန်းမဟာ သူတစ်ယောက်တည်း လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလျှိုကို လိုက်လာတယ် ဆိုကတည်းက ဘလက်ဘရားသားတွေနဲ့ ဆက်ပြီးလာမှာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် အသံတုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ...

“တကယ်ပဲ သေရတော့မှာလား ဆရာကြီးရယ်” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“မင်း ခဏနေတုန်းက ဆရာကြီးပြောတာ မကြားဘူးလား။ တို့ အသက် တွေကို ဖက်နဲ့ထုတ်ထားတဲ့။ သူကတော့ သူ့ အသက်ကို အမြဲတမ်း ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားပုံရတယ်။ သေဖို့ကတော့ သေချာပေါက်တိုးနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ကြူကြူပါအောင် အော်ငို လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မောင်ဖိုးသာရယ်.. ငိုနေလည်း ရှင်လမ်းမှ မရှိတော့ဘဲ။ ငိုနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ် ငါ့လူရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘာဘရာ၏အသံသည် ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

မိတ်ဆွေကြီး စနေမောင်မောင်ရှင်။ ဘာဘရာဆိုတဲ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်းကို ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါတို့မှာ ခြောက်လုံးပြုး တစ်လက် ပါသားပဲဆိုတဲ့ အဒိဗိတ်ကူးကို အသုံးမပြုပါနဲ့။ ကျွန်မဟာ ဘလက်ဘရားသားလို့ ခေါ်တဲ့ မည်းနက်သောညီအကိုများနဲ့ အပြီးအပိုင် အဆက်အသွယ် ယူထားပြီးပါပြီ။ သူတို့ဟာ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာကို မသိဘူး။ ကျွန်မက သိရပြီလေ။ အဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ ကျွန်မ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တစ်ဝတ်စုံယူဖို့ ကတိပြုထားပြီးပါပြီ။ လျှို့ဝှက် တစ်ဝတ်မှာ မည်းနက်သောညီအကိုတော်များဟာ စောင့်နေကြပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ ရတနာပစ္စည်းသာ မဟုတ် ပါဘူး။ နှစ်ဆယ်ရာစု လူထူးလူဆန်းကြီးကိုလည်း အလိုရှိနေကြပါတယ်။ ရှိမတ်လားမှာရှိတဲ့ အဘိုးအိုခရစ်စတီးကို သတ်သွားတုတ်စွနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စနေမောင်မောင်ကို သူတို့ အလိုရှိနေကြတာ အမှန်ပဲ။ အားမတန် မာန်လျှော့ ရတယ်တဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး လက်မြှောက်ပြီး ထွက်လာကြပါ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးရယ်... ကိုယ်သေလည်း သေမယ့်အတူတူ မထူးဘူး။ ဒီမိန်းမရဲ့ ရင်ဝကို သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့် ပစ်ပြီး သွင်းလိုက်ချင်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ သေမင်းနိုင်ငံကို ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ..

“ ဖယောင်းတိုင်ပါတယ် မဟုတ်လား။ မီးထွန်းလိုက်ပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း မီးကို ထွန်းလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က ..

‘ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ် ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား ဘွန်ဟောင်းရဲ့။ ။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လေး လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ မသေခင် ကျုပ်တို့သုံးယောက်

ဒင်နာလေး ဘာလေး စားသွားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ...

“စိတ်ချဆရာကြီး.. စိတ်ချ။ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေ ဘာတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးဘူးထဲမှာ ရေနွေးလည်း ကျန်သေးတယ် ဆရာကြီးရဲ့ ။ ကော်ဖီမုန့်တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ကော်ဖီလေး ဘာလေး တစ်ခွက်စီလောက်တော့ သောက်လို့ ရကောင်းပါသေးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက ...

“အခုပဲ သေရတော့မှာ။ သောက်မနေကြပါနဲ့တော့”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မောင်ဖိုးသာ၏ ငယ်ထိပ်ကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက်ပြီးနောက်

သေခါနီးမှာ ရိက္ခာယူတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ကော်ဖီကြမ်းဖျော်၍ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို ချပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင် သည် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကိုလိုက်၊ ပေါင်မုန့်ကိုစားလိုက်၊ ကော်ဖီကြမ်း သောက်လိုက်နှင့် ရှိနေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ မြန်ရည်ရှက်ရည် စားလေ၏။ မောင်ဖိုးသာမှာမူ မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဘဲ ငို၍သာ နေလေ၏ ။ ထို့နောက် စနေ မောင်မောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။ သူသည် လွန်စွာ တွည့်ငြိမ်၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ကျန်သောရိက္ခာပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းနေလေ၏။ ထိုသို့ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းနေရင်းမှ ...

“ဆရာကြီး.. ဘာဘရာကိုလည်း ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်လေး တစ်ချပ်လောက် ကျွေးချင်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ...

“တွေ့တော့ မေးကြည့်လေ..။ စားမယ်ဆိုရင် ကျွေးလိုက်ပေါ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ပင် ဘာဘရာ၏ အသံကို ကြားရပြန်လေ၏။

“လေးစားအပ်သော စနေမောင်မောင်ရှင်။ ညစာအတွက် ပေါင်မုန့်လေး ဘာလေး စားပြီးရင် လိုက်ဂူထဲကနေ လက်မြှောက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါ။ ပေါင်မုန့် အပိုရှိရင် ဘာဘရာအတွက်လည်း တစ်ချပ်လောက် ယူလာခဲ့ပါဦး။ ဘာဘရာလည်း မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်လေ၏။ အပြောယ်မှာ ...

“ဘွန်ဟောင်းရေ..ဘယ်နဲ့ရှိစ”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ဘာဘရာ၏ အသံကို ကြားရပြန် လေ၏။

“ထွက်ခဲ့ပါ ခနေမောင်မောင်။ ကျွန်မ အခု လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက် တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်လွှာသော မည်းနက်တဲ့အကိုတော်တွေဟာ ဂူထဲကို ဝင်လာကြပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် လက်ခုပ်တီးသံ သုံးချက်ကို သဲ့သဲ့ ကြားရ လေ၏။ ထိုသို့ ကြားရပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လိုက်ဂူ၏ အဝန်စီဖက်တွင် မီးများ ထွက်ထန်လင်းသွားလေတော့၏။ ခနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းနှင့်မောင်ဖိုးသာတို့ ထုပ်ထားသော ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ စမ်းချောင်း တွင်းသို့ တစ်ထုပ် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ဘာဘရာသည် စကားပြောပြန်လေ၏။

“ဒီမှာ ခနေမောင်မောင်.....။ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက် ပြီလား။ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ လူတွေများသားပဲ။ တစ်ခုမှ မကျန်အောင် ပြန်ပြီးဆယ်ရမှာပဲ။ နည်းနည်းတော့ အလုပ်များတာပေါ့ ရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခနေမောင်မောင်သည် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“မီးတုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူတွေ နည်းနည်း နောက်ဆုတ်ပေးခိုင်းပါ။ ငါတို့ သုံးယောက် ထွက်ခွဲမယ်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်း၏လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုယူ၍ ကျည်ဆန်များကိုထုတ်ကာ စမ်းချောင်းတွင်းသို့ ကျည်ဆန်များကို လွှင့်ပစ်လိုက် လေ၏။ ပြီးမှ ဘွန်ဟောင်းအား သေနတ်ကိုပြန်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းက ရှေ့မှနေ၍ ဦးဆောင်ကာ ဘာဘရာ၏ အသံလာရာ လိုက်ဂူဆီသို့ အေးဆေးစွာ ထွက်လာလေ၏။ လျှို့ဝှက်လျှင် ဘာဘရာသည် လက်ခုပ် သုံးချက် တီးလိုက်ရာ တစ်ဖက်လျှင်တွင် အသံစောင့်နေသော မီးတုတ် ကိုင်ထားသည့် ဘလက်ဘရာသားများသည် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြ လေ၏။ ထို့ကြောင့် လူငါးဆယ်ခန့် မီးတုတ်များကိုင်၍ ဝိုင်းထားသော အလယ်၌ ခနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးသည် ရောက်ရှိနေလေ၏။ မလှမ်းမကမ်း တွင် ဘာဘရာဆိုသော အင်္ဂလိပ်မတ်စ်ဦး အော်လံကိုကိုင်၍ ရပ်နေလေ၏။ ဘာဘရာသည် ခနေမောင်မောင်အား ...

“ကောင်းသောညချမ်းပါရှင်”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ခနေမောင်မောင် သည် ပြန်၍နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘာဘရာဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ဘာဘရာအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဘာဘရာအား ချိုင်းမှ သိုင်း၍ဖက်ကာ နမ်းရှုပ် လိုက်လေတော့၏။ ဘာဘရာသည် ကြောင်၍ခံလိုက်ရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာက..

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ... ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နဲ့ ဘာဘရာကတော့ အင်္ဂလိပ်ဘုံငှက်ပုထိုးက အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘာဘရာသည် စနေမောင်မောင်အား တွန်းခွာ လှိုက်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်၏ပါးကိုရိုက်ရန် လက်ကို လှဲလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်က လက်ပြန် ပြောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ခွေခွေလေး ပုံလျက်သား လဲကျသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ... ၊

“ဘွန်ဟောင်းရေ.. ဒီကောင်မကို နမ်းတာ ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ တော်လို့ နမ်းတာ။ ရိုက်တာလဲ မုန်းလို့ ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ထက် ညစ်နိုင့်လို့ ရိုက်တာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လွန်စွာ သန့်မာထားကျိုင်းသော လူမည်းကြီးလေးယောက်သည် သစ်သား ခေါင်းကြီး တစ်လုံးကိုထမ်း၍ စနေမောင်မောင် အနီးတွင် လာချလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ဆရာကြီးက စနေမောင်မောင်အား သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ ခေါင်း အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းအဖုံးကို ဖွဲ့မည့် အလုပ်၌ ...၊ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ မောင်ဖိုးသာတို့ရေ.. အလုပ်လုပ်ရတာ တယ်ပြီး ပင်ပန်းတယ်။ ကျုပ်တော့ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ခေါင်းအတွင်း၌ ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူမည်းကြီးလေးဦးသည် သစ်သားခေါင်းဖုံးကြီးကိုဖုံး၍ သံများ တဒင်းဒင်း ရိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးသာသည် မြေတွင်လှိမ့်၍ ငိုနေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ဘလက်ဘရာသားများနှင့် ဘာဘရာအား မြန်မာဘာသာနှင့် ရော၊ တရုတ် ဘာသာနှင့်ပါ ဆဲဆိုနေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘလက်ဘရာသားများသည် မောင်ဖိုးသာနှင့် ဘွန်ဟောင်းအား ပူး၍ ကြိုးဖြင့်တုပ်လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး လုပ်သူက ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီးထားခဲ့ မယ်။ မနှက်မိုးလင်းရင် ဒီနားကဖြတ်တဲ့ သစ်ခတ်သမားတွေကို ကြိုးဖြေခိုင်းပြီး မင်းတို့ လိုရာသွားပေတော့။ မင်းတို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ကတော့ ခေါ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ဘာဘရာသည် မြေကြီးပေါ်မှ ကုန်းထ လာပြီးလျှင် လျှို့ဝှက်သို့ဝင်၍ ရတနာများရှာဖွေရန် ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် မညှိုးနက်သောညီအကိုများ တစ်ဝက်ခန့်သည် လျှို့ဝှက်သို့ မီးတုတ်များဖြင့် ဝင်ကြ၏။ ကျန်တစ်ဝက်မှာမူ စနေမောင်မောင်အား အရှင်လတ်လတ် ပိတ်၍ ထည့်ထားသော ခေါင်းကြီးကိုထမ်း၍ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

(ပြီးပါပြီ)

မှတ်ချက်ရှစ်ဘဲလားတွင်နေထိုင်သော ခရစ္စတီအတိုးအိုအား စနေမောင်မောင်က သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ကို သိလို့သော စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ကျွန်ုပ် (မင်းသိမ်) ရေးသားခဲ့သော “မဟာမြိုင်ခရီးသည်” ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှု ကြပါကုန်။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိမ်